

ทางสายใหม่

วันเด็กและเยาวชน ๒๕๑๙

ทางสายใหม่

ที่เราไม่เราค้นหา ที่เราไม่เราค้นหา
คือทางแห่งศรัทธา
ผืนกไทยให้เป็นไทย

ปก : พระกรณียกิจ ของ
สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

อทางแห่งศรัทธา

ผนึกไทยให้เป็นไทย

วันเด็กและเยาวชน ๒๕๓๘
คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๘

๒๕๔/

๒๕๔.

จัดพิมพ์

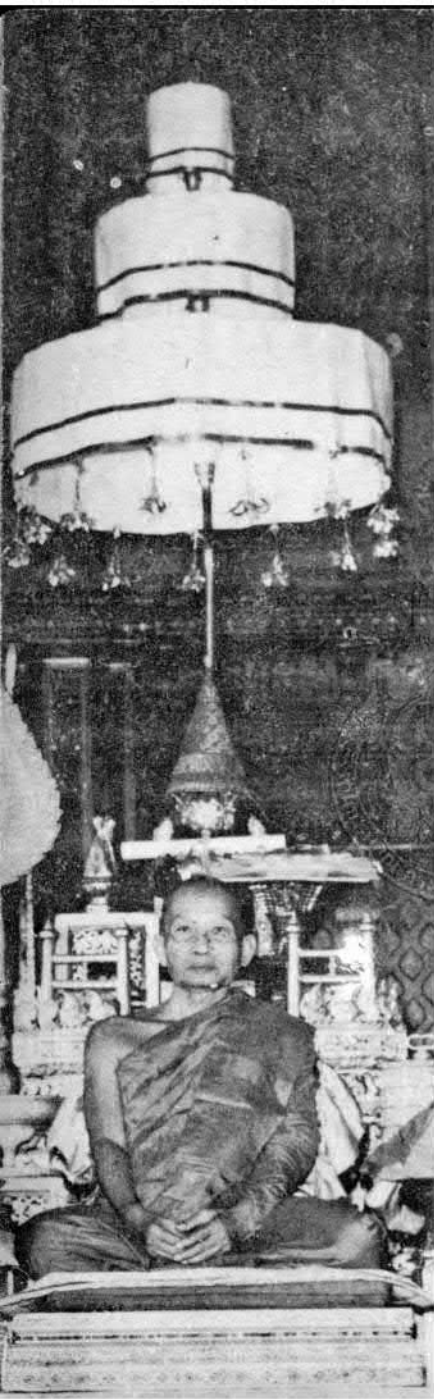

วัยเด็กเป็นวัยสำคัญสำหรับวาง
รากฐานเพื่อความสำเร็จ ความสำเร็จ และ
ความสุขในชีวิต เยาวชนจึงต้องไม่ปล่อย
ให้ผ่านไปเปล่า โดยมีได้ชวนชวายหาความ
รู้และความดีใส่ตัว เพราะการกระทำเช่น
นั้น เป็นการทำลายตนเองทำลายส่วนรวม
โดยแท้.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ 19 ธันวาคม พุทธศักราช 2518

วัดราชโอรสารามราชวรวิหาร
กรุงเทพมหานคร

สักราว อูสาหะ พยายาม
ไม่เกรงขาม เหนื่อยยาก ลำบากบั่น
มุ่งสำเร็จ เสร็จการ งานของตน
บรรลุลผล สมประสงค์ ดำรงนาน.
มีย่อยน ทนหนาวร้อน หิวกระหาย
ทำตนคล้าย ผักหญ้า ด้วยกล้าหาญ
ถึงแดดฝน ทนทำ น้ำใจบาน
คือผู้บั่น บากยศ ปรากฏเอย.

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

บันทึก
สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี

๑. เก็บเงิน ๑๐๐ บาท
 ๒. เก็บเงิน ๑๐๐ บาท
 ๓. เก็บเงิน ๑๐๐ บาท
 ๔. เก็บเงิน ๑๐๐ บาท

August 6, 1964

(ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช)
นายกรัฐมนตรี

ปี ๒๕๑๕

วันเด็กแห่งชาติ เปลี่ยนเป็น วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ
คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ เปลี่ยนเป็น
คณะกรรมการจัดงานวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ

หนังสือวันเด็ก จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อให้เด็กและเยาวชน ได้
มีหนังสือได้อ่าน และจำหน่ายเพื่อรวบรวมเงินสมทบ “ทุนการ
ศึกษาวันเด็ก” สำหรับเด็กยากจนที่เรียนดี จากชื่อว่า “ก้าวใหม่
ของเยาวชน” เมื่อปี ๒๕๑๔ มาเป็น “ทางสายใหม่” ในปีนี้
คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ
๒๕๑๕ ประสงค์จะให้เป็ทางสายใหม่สำหรับเด็กและเยาวชน
ชาวไทย เพื่อนำประเทศชาติและสังคมไทยไปสู่จุดหมายปลายทาง
ทางอันบรรเจิดและสุขสมบูรณ์

ประเทศไทยเป็นอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวที่แบ่งแยกมิได้ มีการปกครองระบอบ
ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข คนไทยทุกคนจงรักภักดีต่อชาติ
ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ห่วงแหนแผ่นดินไทยและความเป็นเอกราชของชาติ
ยิ่งชีวิต ความมั่นคงของประเทศ ความปลอดภัยของชาติและความผาสุกสงบสุข
ของประชาชน เป็นจุดหมายปลายทางที่ประชาชนคนไทยทุกเพศทุกวัยทุกคนมุ่งหวัง
ทางสายใหม่ของเด็กและเยาวชนชาวไทยจึงมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่จุดดังกล่าวนี้

เด็กและเยาวชนทุกคน เป็นผู้กำอานาคตและชะตาแผ่นดินไทย
เวลานี้ได้ก้าวมา “บนทางสายใหม่” แล้ว ทำอย่างไรผู้กำชะตา
ชาติและประเทศไทยจึงจะเดินไปบนทางสายใหม่อย่างราบรื่น
รวดเร็ว อย่างมีสติ มีปัญญา จนสามารถบรรลุจุดหมายปลายทาง
ดังกล่าวแล้วได้อย่างปลอดภัย ปราบฏกาการณ์และประสบการณ์

จำนวน ๑๕ เรื่อง ๑๑๑ หน้าต่อไปนี้จะช่วยให้ผู้เดินทางสายใหม่
เพลิดเพลินเป็นสุข ไม่หลงทาง และถึงปลายทางได้ดังประสงค์
ประสบการณ์ และปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้

มงคลชีวิต : ฐะปะนีย์ นาครทรรพ หน้า ๑๒

การไม่คบคนพาล การคบหาผู้รู้ การบูชาผู้ที่ควรบูชา การอยู่ในที่ที่เหมาะสม การได้
ทำความดีมาแล้วแต่ปางก่อน การตั้งตนไว้ชอบ ความเป็นผู้รอบรู้ ความพึงใจใน
ศิลป ความมีระเบียบเรียบร้อย การกล่าววาจาสุภาพอ่อนหวานล้วนเป็นดอกกุหลาบ
ที่โรยทางสายใหม่ให้ราบรื่นและน่าชื่นชม

ตุ๊กตาจำ : เบญจา แสงมลิ หน้า ๑๕

การพูดจาไพเราะอ่อนหวาน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน การรู้จักเก็บรู้จักจัดข้าวของ
ของตนให้เรียบร้อยเป็นระเบียบเมื่อใช้เสร็จแล้วทุกครั้งระยะเวลาที่เหมาะสม เป็นการ
สร้างนิสัยที่ช่วยให้ชีวิตมีความสุขตลอดทางสายใหม่

หมู่อู๊ด หมูแอ๊ด : วรณี สัจจกร, พันธ์ สุวรรณบุญย์ หน้า ๒๑

กลอนง่าย ๆ ประกอบภาพสำหรับหนูน้อย ๆ ที่เริ่มออกเดินสู่ทางสายใหม่

สาวเจ้าปัญญา : ช่อม ปัญจพรรค์ หน้า ๒๕

บนทางสายใหม่ความหุนหันพลันแล่น ทำอะไรพูดอะไรโดยไม่คิดให้รอบคอบย่อม
เป็นอันตราย คนโง่ที่รู้จักยับยั้งชั่งใจยังมีผู้ช่วยเหลือให้เป็นสุขได้

คบคิดกับแก้วมณี : แปลก สนธิรักษ์ หน้า ๓๑

คนพาลนั้นแม้จะสมบูญด้วยลาภ ยศ สุขและเสียงยกย่องเกินขอบสูงเด่นเลิศ
ลอลยเพียงใด ก็หาอาจข่มใจให้ลี้ลับพ้นจากความโลภ ความโกรธและความหลงใน
สันดานของตนได้ไม่

เลือกทำอะไรดี : อุษา พลาสัย, พนัส สุวรรณบุญ หน้า ๓๔
ผู้นำใจเมตตาเร่กสดี มีมารยาท เชื้อพึ่งผู้ใหญ่ และรู้จักประหยัดเก็บออม
ทรัพย์สิน จะเดินทางสายใหม่อย่างปลอดภัย ไม่มีอุปสรรค ถึงจุดหมายปลายทาง
โดยสวัสดิ์

ถั่วแดงหลวง : รชนี ศรีไพรวรรณ หน้า ๓๘
ของพระราชทาน ปลาน้ำจืดหนึ่ง หรือแมงั่วแดงเม็ดหนึ่ง ก็อาจก่อให้เกิดผลอัน
ไพศาล ส่งเสริมความหวังและความมั่นคงในชีวิตให้กับเดิม ต่อ แตน และพ่อใน
เรื่องนี้ ได้กล่าวหาสาธกกว่าเหรียญทองที่แจ๊คผู้ฆ่ายักษ์เอาเหรียญทองมาให้มารดาใน
นิทานฝรั่งซึ่งนัก

ขุนรอนปลัดชูฯ : คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ หน้า ๔๗
ขุนรอนปลัดชูพร้อมกับผู้กล้าหาญ ๔๐๐ คน จากเมืองวิเศษไชยชาญได้บำเพ็ญ
วีรกรรมปกป้องแผ่นดินไทย ต่อสู้พม่าข้าศึกนับหมื่นทั้งกองทัพที่อ่าวหว้าขาวแขวง
เมืองกุนบุรี เมื่อสองร้อยกว่าปีมานี้ เป็นตัวอย่างวีรกรรมที่ไม่น้อยหน้าพระเจ้าลิโอ-
นิดส์กษัตริย์สเปนราวกับทหาร ๓๐๐ คน ในประวัติศาสตร์สากลที่ยุทธภูมิเซมอบีเล

พระกรณียกิจของสมเด็จพระศรีนลกรินทร์ฯ หน้า ๕๒
ภาพพระราชทาน “ทางสายใหม่” โดยเฉพาะแสดงพระกรณียกิจที่สมเด็จพระราชชนนี
ทรงบำเพ็ญแก่เด็กเยาวชน พสกนิกร ดำรงตระเวนชายแดน และลูกเสือชาวบ้าน

ราหุอมจันทร์ : เรื่องอุไร กุศลาศัย หน้า ๕๖
อะไร ๆ ที่นึกคิดว่าเป็นของใหม่ ของวิเศษ ของดี ในเวลานี้ แท้ที่จริงแล้วคนแต่
ก่อนคิดได้มาตั้งนานแล้วละคุณ

หนูนก : จันทวรรณ วสันตสิงห์ หน้า ๗๐
ผู้ที่ไม่ค่อยจะเชื่อฟังผู้ใหญ่ จนไปได้รับความทุกข์ จึงสามารถมองเห็นว่าที่ผู้ใหญ่
หวังดี อบรมสั่งสอนตนนั้น เป็นการกระทำเพื่อผู้อื่นแท้ ๆ

มังกรยืม : ผกาวัลดี-อุตโตมย์ หน้า ๗๔
ความรัก ความอบอุ่น ที่ได้รับจากพ่อแม่อยู่เป็นประจำก็เห็นว่าไม่สำคัญ แต่เมื่ออยู่
ห่างพ่อแม่เข้าจริง ๆ สักครั้งเดือน ก็ารู้สึกว่าเป็นอย่างไร

เชาซ้อภาสกร : สลวย โรจนสาโรช **หน้า ๘๑**

ประวัติคณิตศาสตร์ และคณิตศาสตร์ที่ยาก ๆ อาจเป็นของง่าย ถ้าหากได้รับการจัดและเรียบเรียงให้เหมาะกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ดังเช่นเรื่องนี้เป็นต้น

เพลง : ฝนหลวง **หน้า ๘๕**

พระเมตตาบารมีแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ปกเกล้าชาวไร่ ชาวนา ชาวสวน และมวลชนชาวไทย

เมื่อคนถูกว่า : เกรียง กীরติกร **หน้า ๘๐**

สองข้างทางสายใหม่นั้นมีสิ่งสารพัด กำลังนิเทศ์โทษคนอยู่ขรม เราจะต้องเดินไปให้ตรง ๆ ค่ะ ๆ เพื่อให้สรรพสัตว์เล็กนิเทศ์โทษเสียที

ระบบค่านิยม ฯ : ดร. ก่อ สวัสดิ์พานิชย์ **หน้า ๘๔**

บนทางสายใหม่มีคนเข้าใจว่า ความดี กับ เงิน เป็นของสับสน้องกัน และหันไปยึดมั่นว่า ทำดีต้องได้เงิน บทความเรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า การถืออำนาจคือเงินเป็นโคกร้ายที่จะทำให้ผู้กำลังเดินทางสายใหม่ตกเหวตาย และยังจะนำหมู่คณะตลอดจนชาติบ้านเมืองไปสู่ความพินาศอีกด้วย

ปัญหาเยาวชน : สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย **หน้า ๑๐๕**

การให้เด็กรู้จักช่วยตัวเอง มีความรับผิดชอบ รู้จักทำงานที่จะได้เงินมาซื้อหาของที่ตนพอใจและต้องการเองตั้งแต่เล็กนับเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เดินทางสายใหม่ไปถึงจุดหมายได้โดยง่าย

ระยะที่สำคัญของเยาวชน : น.พ. อาคม สรสุชาติ **หน้า ๑๐๘**

เรื่องราวการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอก และภายในของผู้ที่กำลังเดินอยู่บนทางสายใหม่ที่น่าสนใจ ทั้งเจ้าตัวเองและพ่อแม่ผู้ปกครอง

ภาพประกอบข้อเรื่องใน ทางสายใหม่ เป็นฝีมือประสงศ์ พวงดอกไม้

ขอเชิญเด็กและเยาวชน พ่อแม่ผู้ปกครอง และท่านที่สนใจพลิกอ่านเรื่องที่ท่านต้องการตามอักษาสัย เทอญ

มงคลชีวิต...

รู้: ประณีต นฤครทรรณ.

การไม่คบพาล เป็นมงคลสูงสุด

การไม่คบคนพาล

ชีวิตไม่มีคมน

ย่อมบันดาลมิ่งมงคล

พันพองภัยใจเปรมปรีดิ์

การคบบัณฑิต เป็นมงคลสูงสุด

การคบกับบัณฑิต

กอบกรรมนำกุศล

นำชีวิตสู่มงคล

เกษมสุขห่างทุกข์ภัย

การบูชาผู้ควรบูชา เป็นมงคลสูงสุด

บูชาผู้ควรบูชา

พ่อแม่ผู้มีพระคุณ

นับเป็นมงคลวิบุล

ให้ชีวิตสุขสวัสดิ์

พระไตรรัตน

กุศลดลหนุน

การอยู่ในประเทศที่เหมาะสม เป็นมงคลสูงสุด

การอยู่ในประเทศ
ความดีได้อบรม

มีชอบเขตบุญอุดม
เป็นมงคลตลอดจำเริญ

ความเป็นผู้มีบุญได้กระทำไว้แล้วในปางก่อน เป็นมงคล
สูงสุด

ทำบุญสุนทร

ไว้ในปางก่อน
บุญบันดาลสุข
ก่อเกิดกุศล

ย่อมเป็นมงคล
เปลื้องทุกข์กังวล
ชีวิตวัฒนา

การตั้งตนไว้ชอบ เป็นมงคลสูงสุด

ตั้งตนไว้ชอบ

กรรมดีประกอบ
ทำนองคลองธรรม
กายจิตวิมล

ย่อมเป็นมงคล
นำสู่ลาภผล
ผ่านพ้นผองภัย

ความเป็นพหูสูต เป็นมงคลสูงสุด

ความเป็นพหูสูตสดับธรรม น้อมนำปัญญามาให้
บาปบุญคุณโทษแจ้งใจ มงคลเกิดได้แน่นอน

ศิลปิน เป็นมงคลสูงสุด

ศิลปินสุนทร

นั่นเป็นอากร

ก่อความพึงใจ

งานศิลป์เอกอุตม์

มนุษย์สร้างได้

ศิลปินนั้นไซ้

ย่อมนำมงคล

วินัยที่ศึกษาดีแล้ว เป็นมงคลสูงสุด

อันว่าวินัย

ศึกษาดีไซ้

ก่อเกิดมงคล

ปฏิบัติได้จริง

เกื้อส่งโกศล

ชีวิตวิมล

หลักพันอบาย

วาจาสุภาษิต เป็นมงคลสูงสุด

วาจาสุภาษิต

ท่านลิขิตเป็นมงคล

สารจะตล

ประโยชน์ให้ได้เห็นธรรม

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๘

ตุ๊กตา

เขมรา แสงมลิ...

ที่บ้านไม่หลังหนึ่งมีเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งชื่อนิดน้อย อาศัยอยู่กับพ่อแม่ พ่อของนิดน้อยเป็นพ่อค้าพื้น พ่อจะเข้าป่าทุกวันเพื่อไปตัดไม้มาทำพื้น เมื่อพ่อมีพื้นมากจนสุ่มกันเป็นกองใหญ่ พ่อก็เอาพื้นบรรทุกเกวียนเทียมวัวนำไปขายในเมือง นิดน้อยก็อยู่บ้านเป็นเพื่อนแม่ แม่ของนิดน้อยเป็นผู้หญิงที่ขยัน ทำงานบ้านทุกอย่าง ทำกับข้าวก็อร่อย ทำขนมก็เก่ง นิดน้อยชอบกินขนมที่แม่ทำ แล้วชอบवादกับเพื่อนถึงขนมที่แม่ทำ นิดน้อยมีตุ๊กตาอยู่ตัวหนึ่ง พ่อของนิดน้อยซื้อมาให้จากในเมือง มันน่ากระโปรงสีแดง นิดน้อยรักมันมาก นิดน้อยไปไหนก็อุ้มมันไปด้วย เวลานอนนิดน้อยก็เอาตุ๊กตานอนด้วย นิดน้อยชอบเล่นหม้อข้าวหม้อแกงกับตุ๊กตา บางทีก็รื้อเศษผ้ามาทำเสื้อให้ตุ๊กตา บางทีก็กินของต่าง ๆ ในบ้านมาเล่น แม่ของนิดน้อยคอยบอก

นิตหน้อยอยู่เสมอว่า “นิตหน้อยเล่นอะไรแล้วต้องเก็บให้
เรียบร้อยนะลูก เครื่องใช้เมื่อใช้แล้วก็นำไปเก็บที่ เสื้อ
ผ้าก็พับเก็บให้เรียบร้อย เด็กที่ทำอะไรมีระเบียบจึงจะ
เป็นเด็กดี” นิตหน้อยจะรีบเก็บของต่าง ๆ เมื่อแม่เตือน
ตามปรกติ นิตหน้อยจะรื้อของต่าง ๆ เล่น แล้วก็ทิ้งไว้
เต็มบ้านเกลื่อนไปหมด พอ นิตหน้อยเบื่อของเล่นเหล่านั้น
นั้น นิตหน้อยก็อึดอัดใจออกไปนอกบ้าน

บ้านของนิตหน้อยอยู่ชานเมือง ต่อจากบ้านของ
นิตหน้อยออกไปเป็นทุ่งหญ้า มีต้นไม้ใหญ่ ๆ มีพุ่มไม้
เป็นกอ ๆ ดอกไม้สีต่าง ๆ นิตหน้อยออกไปวิ่งเล่นเสมอ
วันหนึ่งนิตหน้อยรื้อของเล่นไว้เต็มบ้าน มองไปข้างนอก
บ้าน เห็นอากาศแจ่มใสดี นิตหน้อยจึงอึดอัดใจออกไป
เที่ยวที่ทุ่งหญ้า เห็นดอกไม้สวย ๆ ก็เก็บให้ตุ๊กตา เห็น
ผีเสื้อเกาะดอกไม้ก็วิ่งไล่ผีเสื้อ วิ่งไปจนเหนื่อย นิต
หน้อยจึงนั่งที่โคนต้นไม้ เอาตุ๊กตาวางลงข้าง ๆ ตัว ลม
พัดเย็นสบาย นกเกาะต้นไม้ร้องจิบ ๆ ๆ ๆ ฟังเพลินดี
นิตหน้อยก็เลยเอนตัวลงนอนฟังนกร้อง แล้วก็หลับไป

นิตหน้อยหลับไปสักครู่ก็ตื่นขึ้น มองดูตุ๊กตาไม่
เห็นมีก็ตกใจ นิตหน้อยลุกขึ้นมาดูตุ๊กตารอบ ๆ ต้นไม้ก็
ไม่พบ นิตหน้อยตะโกนเรียกตุ๊กตา นิตหน้อยเป็นเด็ก
ที่ชอบพูดคำคล้องจอง นิตหน้อยเรียกตุ๊กตา

“ตุ๊กตาจำ
รับมาไวไว

ตุ๊กตาไปไหน
จะได้เล่นกัน”

นิดหน้อยเรียกตุ๊กตา ไม่เห็นตุ๊กตามา นิดหน้อย
เห็นลูกนกสองสามตัวเกาะอยู่ที่กิ่งไม้ นิดหน้อยจึงร้อง

ถามลูกนกว่า “ลูกนกจำ เห็นตุ๊กตาไหม
ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที”

ลูกนกตอบว่า “ฉันทัวแต่เต็น บินเล่นเพลินไป
ตุ๊กตาอยู่ไหน ก็ไม่รู้ซี”

ลูกนกบอกกับนิดหน้อยว่า ลูกนกหัดบินอยู่ เลย
ไม่ได้ดูตุ๊กตา ไม่รู้ว่าไปไหน ให้นิดหน้อยไปลองถาม
กระต่ายดู เพราะกระต่ายกระโดดไปกระโดดมาอยู่แถวนี้

นิดหน้อยรีบวิ่งไปหากระต่าย แล้วถามกระต่ายว่า

“กระต่ายจำ เห็นตุ๊กตาไหม
ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที”

กระต่ายตอบว่า “นิดหน้อยจำ กินหญ้าเพลินไป
ตุ๊กตาอยู่ไหน ก็ไม่รู้ซี

กระต่ายก็บอกกับนิดหน้อยว่า กระต่ายไม่แฉเห็น
ตุ๊กตา เพราะมัวแต่กินหญ้าเพลินไป กระต่ายจึงช่วยนิด
หน้อยวิ่งไปหาตุ๊กตาที่ต้นไม้ข้าง ที่พุ่มไม้ข้าง นิดหน้อย
ตะโกนเรียกตุ๊กตา “ตุ๊กตาจำ ตุ๊กตาไปไหน
รับมาไวไว จะได้เล่นกัน”

ทั้งกระต่ายและนิตหน้อยช่วยกันหาก็ไม่พบ นิต
หน้อยเสียใจเลยร้องไห้ กระต่ายก็ปลอบว่าอย่าร้องไห้เลย
ลองไปถามเปิดคู่มือว่า เพื่อจะรู้บ้าง

นิตหน้อยกับกระต่ายก็วิ่งไปหาเปิด เปิดกำลังเดิน
เล่นอยู่ พอเห็นนิตหน้อยก็ร้องก๊าก ๆ ก๊าก ๆ นิตหน้อย
ร้องถามเปิดว่า “พ่อเปิดจ้า เห็นตุ๊กตาไหม
ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที”
เปิดตอบว่า “ฉันไม่เห็น เดินเล่นเพลินไป
ตุ๊กตาอยู่ไหน ก็ไม่รู้ซ้”

เปิดบอกนิตหน้อยว่า เต็มใจจะไปช่วยนิตหน้อย
หาตุ๊กตาด้วย นิตหน้อยรีบเดิน กระต่ายกระโดดหยอง-
เหยง เปิดเดินไป สักครู่ก็พบแม่ไก่กำลังคุ้ยเขี่ยหาอาหาร
นิตหน้อยก็ถามว่า “แม่ไก่จ้า เห็นตุ๊กตาไหม
ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที”
แม่ไก่ตอบว่า “ฉันม่่วคุ้ยหา อาหารเพลินไป
ตุ๊กตาอยู่ไหน ก็ไม่รู้ซ้”

แม่ไก่แนะนำนิตหน้อยว่า ควรจะไปถามลูกหมา
เพราะลูกหมาวิ่งไปตามบ้านโน้นข้างบ้านนี้บ้างคงจะรู้ แม่
ไก่จะพาไปหาลูกหมาเอง

นิตหน้อย กระต่าย เปิด และแม่ไก่ ก็รีบไปหา
ลูกหมาที่หมู่บ้าน ลูกหมากำลังนอนฝันแฉะอยู่ พอเห็น

นิดหน่อยและพวกสัตว์มาก็เห่า บ๊อก ๆ บ๊อก ๆ แล้วก็
กระดิกหาง

นิดหน่อยจึงถามลูกหมาว่า “ลูกหมาจ๋า เห็นตุ๊กตาไหม
ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที”

ลูกหมาตอบว่า “แสงแดดอ่อนอ่อน นอนเล่นเพลินไป
ตุ๊กตาอยู่ไหน ก็ไม่รู้ซี”

ลูกหมابอกนิดหน่อยว่า ไม่แลเห็นตุ๊กตา ถ้า
อยากรู้ก็ต้องไปหาลูกแมว เพราะลูกแมวอยู่บนเรือน
เสมอ คงรู้ว่าใครไปใครมากันบ้าง ลูกหมาจึงจึกลูกแมวดี
ลูกหมาจะพาไปหา

นิดหน่อยและพวกสัตว์ก็พากันไปหาลูกแมว ลูก
แมวกำลังเล่นลูกตะกร้ออยู่ พอแลเห็นนิดหน่อยก็ร้อง
เหมียว ๆ เหมียว ๆ นิดหน่อยจึงถามลูกแมวว่า

“ลูกแมวจ๋า เห็นตุ๊กตาไหม
ตุ๊กตาอยู่ไหน บอกให้รู้ที”

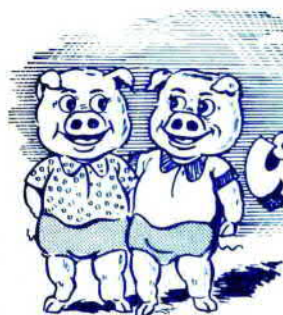
ลูกแมวตอบว่า “นิดหน่อยจ๋า ตุ๊กตาวิ่งไป
เข้าสู่เรือนใหญ่ ข้างในห้องเธอ”

และลูกแมวก็นบอกกับนิดหน่อยว่า “ตุ๊กตากลับมาบ้าน
นิดหน่อยแล้วละ จริง ๆ นะ ไปดูด้วยกันซิ”

นิตน้อยและพวกสัตว์ก็รีบเดินไปบ้านของนิตน้อย เมื่อนิตน้อยเข้าไปในบ้าน ก็แลเห็นตุ๊กตากำลังเก็บสิ่งของต่าง ๆ ที่นิตน้อยทิ้งไว้เกลื่อนกลาด ตุ๊กตาดูตัวเล็กนิดเดียวยกหีบ เลื่อนเก้าอี้ให้เข้าที่ นิตน้อยดีใจที่ได้พบตุ๊กตา และเสียใจที่ตัวเองรื้อของจนรกรับบ้าน ตุ๊กตาคงจะกลัวแม่คุณิตน้อย จึงแอบมาเก็บสิ่งของต่าง ๆ ให้นำส่งสารตุ๊กตาเหลือเกิน ตุ๊กตาคงเหนื่อยมาก นิตน้อยและพวกสัตว์จึงรีบเข้าช่วยตุ๊กตาเก็บของไว้ที่เรียบร้อย พวกสัตว์ก็ลากลับ

ตั้งแต่นั้นนั้นเป็นต้นไปนิตน้อยเล่นอะไรแล้วก็เก็บของเข้าที่หมด เสื้อผ้าที่ใส่เมื่อซักตากแล้วก็พับเก็บหนังสือ สมุดก็เก็บเรียบร้อย หยิบของไปใช้แล้วก็นำไปเก็บที่เดิม พ่อและแม่ก็ชมว่านิตน้อยเป็นเด็กดีมีระเบียบ บางวันนิตน้อยก็พาตุ๊กตาไปเล่นในทุ่ง ลูกรัก กระต่าย เป็ด ไก่ ลูกหมาและลูกแมวก็ไปเล่นด้วย และร้องบอกตุ๊กตาว่า “ตุ๊กตาจ๋า มาเล่นกันไหม เราจะวิ่งไป ซ่อนให้หาเออ”

พอเล่นกันเหนื่อยก็นั่งพักใต้ต้นไม้ บางที่นิตน้อยก็นอนหลับ เมื่อตื่นขึ้นก็จะเห็นตุ๊กตาอยู่ข้าง ๆ ตัวเสมอ นิตน้อยมีความสุขสบายใจ และเป็นเด็กดีของพ่อแม่ตลอดไป

หมูอู๊ด หมูแอ๊ด

วราณี สุนทรเวช เล่าเรื่อง
พนัส สุวรรณะบุญย์ เขียนภาพ

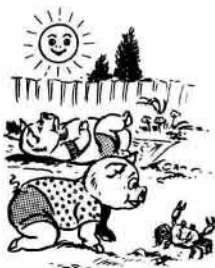
หมูอู๊ดหมูแอ๊ด เป็นหมูฝาแฝด เกิดครอกเดียวกัน
เมื่อตอนเด็กอยู่ หวัดเป็นหมูหัน เพราะนายของมัน
จะขายเจ๊กไป

พอตีคุณตั้ง หลานนายผู้หญิง มาวิ่งบ้านนาย
เห็นอู๊ดเห็นแอ๊ด ก็ร้องอยากได้ ไม่ยอมให้ใคร
ชักไปฆ่ากิน

อู๊ดแอ๊ดจึงอยู่ เป็นบ่าวคุณหนู ผู้ซึ่งรักมัน
 ทุกวันวิ่งเล่น กันได้ดั้นจันทน์ กับนายของมัน
 แสนสุขสบาย

อยู่มาวันหนึ่ง อู๊ดแอ๊ดนอนฝัน แดดอยู่ใกล้ชาย
 เห็นตัวอะไร มีขามากมาย มันเดินส่ายส่าย
 เจไปเฉมา

อู๊ดแอ๊ดก็กลัว ใจสั่นระรัว นึกตัวอะไรหนา
 ทั้งสองจึงเรียก “แม่จ๋าแม่จ๋า” ตัวอะไรมา
 จะทำร้ายหนู”

แม่หมูมองเห็น ออที่แท้เป็น ตัวอยู่ตามรู
 คนเขาเรียกขาน กันว่าเป็นปู มีรูข้างคู
 ใกล้บ้านของเรา

“ปุนาซาเก เทียวได้ร่อนเร่ ไปดอกหนาเจ้า
 ลูกไม่ต้องกลัว แต่อย่าเหยย้า มันจะหนีบเอา
 ลูกน้อยจงจำ”

อู้อยากลงดี แห่คู่สักที แม่ไม่ให้ทำ
 จิงเอาจุมก คุณเจ้าปู่ดำ หัวหกคะม้า
 เซไปเซมา

เจ้าปู่แสนโกรธ เจ้าลูกหมูโหด มาแกล้งเรานา
 จำเราจะหนีบ แล้วรีบดังท่า คอยดูเวลา
 หมูเอาจุมกดัน

เซไปเซมา คอยทีคอยท่า จะหนีบจุมกมัน
 ได้ทีอ้าก้าม หนีบที่สำคัญ ตรงจุมกพลัน
 ลูกหมูร้องคราง

ช่วยด้วยเจ้าข้า ปูมันหนีบข้า ร้องพลางดินพลาง

แสนจะเจ็บปวด ปุกก็ไม่วาง อู้ยยิ่งครวญคราง
มากขึ้นทุกที

คุณดิ่งวิ่งมา ใครทำหมูข้า จะต้องถูกตี
เห็นเจ้าอู้น้อย แทบสิ้นชีวี จังรีบเร็วรี
จับปูออกไป

หมูอู๊ดแสนเศร้า เลือดออกไม่เบา เจ็บปวดสุดใจ
ทันทันเราเข็ด ไม่กล้าลงใครใคร จะเชื่อผู้ใหญ่
ที่สั่งสอนเรา

แอ๊ดเป็นหมูดี ไม่มีทำที จะเที่ยวแกล้งเขา
จึงอยู่เป็นสุข ไม่นั่งจับเจ้า เจ็บจมูกของเจ้า
เหมือนหมูอู๊ดชน

เศรษฐีคนหนึ่งเป็นคนฉลาดมาก มีคนเช่าที่ดินเขา
ทำมาหากินอยู่สามคน คนหนึ่งทำป่าไม้ คนหนึ่งทำโรงสี
คนที่สามยากจนกว่าคนอื่นทำนา

วันหนึ่งเศรษฐีผู้นั้นได้เรียกผู้เช่าทั้งสามคนไปพบแล้ว
กล่าวว่า

“นี่เจ้าทั้งสาม เราจะตั้งปัญหาถามเจ้า ๓ ข้อ ข้อหนึ่ง
อะไรเร็วที่สุดในโลก ? ข้อสองอะไรเอื่อยอ่อนที่สุดในโลก ?
ข้อสามอะไรเอื่อยน่ารักที่สุดในโลก ? ถ้าคนไหนตอบถูกข้าจะให้
เช่าอยู่เปล่า ๆ ไม่ต้องเสียค่าเช่า ๑๐ ปี ถ้าคนไหนตอบผิดก็ต้อง
ขนของออกไปจากที่ดินของข้า”

ชายผู้เช่าที่ทำป่าไม้และทำโรงสีเป็นคนหุนหันทำอะไรไม่
คิดให้รอบคอบ ก็ช่วยกันคิดแล้วตอบเศรษฐีไปโดยทันทีว่า

“สิ่งที่เร็วที่สุดในโลกคือ ม้าของท่านเศรษฐีละซี สิ่งที่
เอื่อยอ่อนที่สุดในโลกก็คือ หมูของท่าน และสิ่งที่น่ารักที่สุดในโลก
ก็คือ เมียของท่าน ถูกไหมล่ะท่านเศรษฐี”

“ไม่ถูก เราใช้เวลาพวกเจ้า ๓ วันไปคิดตอบมา”

แต่ชายชานาผู้ยากจนกว่าคนอื่นไม่ยอมตอบ เพราะต้องคิดให้รอบคอบเสียก่อนเพราะเศรษฐีใช้เวลาสามวัน สำหรับคำตอบปัญหา เขาเป็นคนเขลาเบาปัญญาจึงไม่สามารถจะหาคำตอบได้ แล้วจะทำอย่างไรดี หากถูกไล่ออกจากที่ไปก็คงจะไม่มีที่อยู่ลำบากเพราะญาติที่ไหนก็ไม่มี

ชายชานานมียุคลสาวอยู่คนหนึ่ง เจ้าหล่อนทั้งสวยและทั้งฉลาด เจ้าหล่อนสังเกตเห็นผู้เป็นบิดาหน้าหม่นหมองถอนใจอยู่เสียอก ๆ จึงถามว่า

“พ่อจ๋า มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือจ๊ะ?”

“เรื่องสำคัญลูกเอ๋ย ท่านเศรษฐีท่านตั้งปัญหาถามมา ๓ ข้อ บอกว่าถ้าตอบถูกจะให้อยู่ฟรี ๑๐ ปี ถ้าตอบไม่ได้จะต้องถูกไล่ไปอยู่ท่อน พ่อเน่จะจนปัญญาจริงลูกเอ๋ย”

“มีอะไรบ้างจ๊ะ พ่อลองเล่าซิ”

ชานาจึงเล่าให้ลูกสาวฟัง ลูกสาวหัวเราะแล้วบอกว่า

“พ่อจ๋า อย่าเป็นทุกข์ไปเลย คำถามง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากอีกจ๊ะ” ลูกสาวตอบอย่างดีใจ

“สิ่งที่เร็วที่สุดในโลกคือ ความคิด สิ่งที่ยาวที่สุดในโลกคือ พันโลก สิ่งที่น่ารักที่สุดในโลกคือการนอนหลับ”

เมื่อวันครบกำหนดนัดของเศรษฐี ทั้งสามคนก็เข้าไปพบชายเจ้าของที่ดิน ชายทำป่าไม้กับทำโรงสีต่างก็ตอบคำถามด้วย

ความคิดเดิม ก็เร็วที่สุดต่อมาของผู้ทนายปริศนา อ้วนที่สุดคือ หมู ที่น่ารักที่สุดคือเมียของท่านเศรษฐีเอง ซึ่งตอบไม่ถูกต้อง พากันขนของทรัพย์สินออกจากที่เคยอยู่ไปตามสัญญา เมื่อถึงรอบชวนาตอบ ชวานาก็นั่งขึ้นอย่างสง่า

“สิ่งที่รวดเร็วที่สุดในโลกคือความคิด สิ่งที่อ้วนที่สุดในโลกคือพื้นแผ่นดิน สิ่งที่น่ารักที่สุดคือการนอนหลับ”

“ถูกต้อง” เศรษฐีพยักหน้าพลางพิจารณาชวานาอย่างเอาใจใส่ แต่ก็ประมาณได้ว่าเป็นคนโง่เขลาไม่น่าจะคิดตอบได้เอง จึงถามว่า

“ปัญหาไหนใครเป็นคนไขให้เจ้ารู้ เจ้าไม่ได้คิดเองแน่ ๆ”

“ลูกสาวข้าเป็นคนตอบปัญหา” ชวานาสารภาพ

“ลูกสาวเจ้า!” เศรษฐีประหลาดใจมาก “เอาละ นางฉลาดมากตอบปัญหาของข้าได้ถูกต้องอย่างนี้ ข้าก็อยากจะเห็นหน้าสักหน่อย จงนำนางมาหาข้าภายในสามวัน^๕ที่จะถึงนี้ แต่พึงให้ดีนะ จำให้แม่น นางจะเดินมากก็ได้ จะขี้มามากก็ได้ จะแต่งเสื้อผ้ามากก็ได้ จะเปลือยก็ไม่ได้^๔ และจงหาของขวัญที่ไม่ใช่ของขวัญมาด้วย”

ชายชวานาเดินหน้าเศร้ากลับบ้าน วิดกว่าตนจะต้องออกจากที่อยู่ที่ทำมาหากินไปเสียแน่แล้ว ลูกสาวพอเห็นหน้าพ่อก็รู้ทันทีว่ามีเรื่องไม่สู้ดีเกิดขึ้น จึงถามว่าเรื่องอะไรกันพ่อจึงดูเป็น

ทุกชั้นนัก ขาวนาก็เล่าให้ลูกสาวฟังถึงคำสั่งของเศรษฐีที่ดิน
ลูกสาวขาวนาพอได้ฟังก็หัวเราะ

“พ่อจ๋า อย่าเศร้าใจไปเลย พรุ่งนี้เช้าพ่อไปตลาด ซื้อแห
มาหนึ่งปาก แทะหนึ่งตัว นกพิราบหนึ่งคู่ และเนื้อสดหนึ่ง
กิโลกรัม”

ขาวนาได้ไปหาซื้อของมาให้ลูกสาวตามที่บอก ลูกสาว
ขาวนาก็เอาแหมาพันร่างจนมิดชิดแทนเสื้อผ้า ขนนี้กร้อม
บนหลังและเท้าระดินไปตลอดทาง เพราะไม่ใช่เดินและไม่ใช่ขี่
มือหนึ่งถือ นกพิราบคู่ อีกมือหนึ่งถือก้อนเนื้อที่เตรียมไว้ นาง
ไปถึงบ้านเศรษฐีในลักษณะนั้น

เมื่อไปถึงบ้าน เศรษฐีก็ปล่อยสุนัขออกมาจากโซ่ล่าม
นางจึงโยนก้อนเนื้อไปให้ สุนัขก็วิ่งไปกินเนื้อสดปล่อยให้นาง
ผ่านประตูอย่างสะดวก เมื่อเข้าไปถึงระยะห่างจากเศรษฐีพอ
สมควรก็ตะโกนบอกว่า

“ท่านเศรษฐี ข้าแฉ่ได้นำของขวัญมามอบให้ท่านแล้ว
โปรดจรับเอาไปบัดนี้เถิด” ว่าแล้วนางก็ยื่นมือปล่อยนกพิราบ
ให้ นกพิราบพอลาเป็นอิสระก็บินหนีไปทันที

เศรษฐีพอใจนางมาก ถึงกับตะโกนออกมาดัง ๆ ว่า

“นางเอ๊ย เจ้าเป็นหญิงที่ฉลาดยิ่งนัก เราต้องการแต่งงาน
กับเจ้า แต่มีเงื่อนไขว่า เจ้าต้องไม่มายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของข้า
อย่างเด็ดขาด”

“ข้าพเจ้าให้สัญญา” นางตอบ
ทั้งสองจึงแต่งงานกัน

วันหนึ่งนางผู้ฉลาดใส่หน้ากากต่างชมธรรมชาติ บังเอิญ
เห็นชาวคนหนึ่งเดินร้องไห้ผ่านหน้าต่าง จึงถามว่า
“เจ้าร้องไห้ทำไม?”

“เพื่อนกับข้าเข้าโรงนาอยู่ด้วยกัน เพื่อนข้าเขามีเกวียน
ขาม้าตัวเมีย มาเมื่อคืนก่อนมาของข้าตก ลูก เพื่อนของข้า
มันบอกว่าลูกมาเป็นของมัน ข้าไม่ยอมมาขอให้ท่านเศรษฐีตัดสิน
ท่านเศรษฐีตัดสินให้ลูกมาเป็นของเพื่อนข้า” ชายนั้นเล่าพลาง
ร้องไห้พลาง

“ไม่ต้องร้องไห้ พรุ่งนี้เจ้าจงหากันเปิดเปล่า ๆ แล้วยื่น
ตกอยู่ข้างหน้าต่างสามี่ของข้า แล้วถ้าเขาถามก็จงบอกว่าจะตก
ปลาที่รอยทราย เพราะเกวียนยังออกลูกเป็นมาได้ เปิดเปล่า ๆ
ก็จะมีลูกเป็นปลาได้เช่นกัน”

ชายผู้ถูกเพื่อนโกงคนนั้นก็ทำตามลูกสาวชานาแนะนำ
เศรษฐีเห็นเข้าก็ถามด้วยสงสัย ชายชานาก็ตอบตามที่ภรรยาของ
เศรษฐีสอนให้

“เอาละ เจ้าไปเอาลูกมาของเจ้าคืนได้” เศรษฐีกล่าว
ด้วยจันทปัญญา “เพราะเกวียนขอมมีลูกเป็นมาได้แน่นอน แต่
ทว่า ขอข้าถามหน่อยเถิด ใครเป็นคนสอนเจ้า?”

“ภรรยาท่าน” ชานาตอบ

เศรษฐีโกรธแค้นมาก เขาเข้าไปหาลูกสาวชานา พลัง
กล่าวว่า

“เจ้าสัญญาแล้วว่าเจ้าจะไม่ยุ่งในเรื่องของข้า เมื่อเจ้า
ผิดสัญญาข้าจะต้องส่งเจ้าขึ้นไปตามเดิม แต่ข้าอนุญาตให้เจ้านำ
ของที่มีค่าที่สุดสำหรับเจ้าไปได้อย่างหนึ่ง”

“คะท่าน” นางรับคำอย่างเศร้าสร้อย “แต่ไหน ๆ ข้าก็
จะต้องจากท่านแล้ว ให้ข้าได้อยู่ร่วมรับประทานอาหารกับท่าน
เป็นครั้งสุดท้ายเถิด”

เศรษฐีตกลง ระหว่างรับประทานอาหาร นางได้พยายาม
ปรนปรีห์ให้สามีดื่มน้ำเฝ้ามามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนเศรษฐีเมา
จนพับหลับไป นางจึงสั่งให้เตรียมรถม้าที่เดินทางพร้อมไว้ นาง
เอาสามีนอนไปในรถ ตัวนางเป็นคนขับรถม้าไปบ้านด้วยตนเอง
เมื่อเศรษฐีตื่นมา พอรู้ว่าตนเองไม่ได้อยู่ที่บ้าน ก็
ตกใจถามว่า

“เอ๊ะ! ข้ามาที่นี่ได้อย่างไรกัน?”

“ท่านอนุญาตให้ข้านำสิ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับข้ามาได้ ข้า
จึงนำท่านมาเพราะท่านมีค่าที่สุดในชีวิตข้า ดังนั้นข้าจึงนำท่าน
มายังบ้านบิดาข้าพเจ้าด้วย”

เศรษฐีดีใจมากที่ได้ฟังคำนางเช่นนั้น

“เมื่อเจ้ารักข้ามากถึงเพียงนั้นละก็ เรากลับบ้านกันเถอะ”

ทั้งสองก็ครองคู่อยู่เป็นสุขบนกองเงินกองทอง และกอง
เกียรติยศตั้งแต่นั้นมา

คหบดีผู้หนึ่งได้หญิงชาวเมืองพาราณสี ชื่อสุชาดา มาเป็นภรรยา นางเป็นคนน่ารัก รูปร่าง เคารพสามี ปฏิบัติแม่แล้ว พ่อสามีได้ขาด คหบดีรักภรรยาของตน มาก

อยู่มาวันหนึ่ง นางสุชาดาบอกกับสามีว่า อยากจะไป เยี่ยมมารดาบิดา คหบดีก็ยินยอม จึงจัดแจงหาเสบียงใส่ยาน น้อย คหบดีผู้ขับยานอยู่ข้างหน้า นางสุชาดาอยู่ข้างท้าย เมื่อ ยานเข้าถึงพระนครเป็นเวลาเดียวกับพระเจ้าพาราณสีประทับอยู่ บนรถช้าง เลียบพระนคร ได้เสด็จมาถึงใกล้ ๆ กับยานนั้น นางสุชาดาได้ลงเดินตามหลังยานไป พระเจ้าพาราณสีทอดพระ เนตรเห็นนางก็ทรงพอพระทัย ทรงให้อำมาตย์ผู้หนึ่ง ไปสืบดูให้ รู้ว่าหญิงคนนั้นมีสามีหรือยัง อำมาตย์ไปสืบดู ก็รู้ว่านางมีสามี แล้ว จึงมากราบทูลพระเจ้าพาราณสีว่า “ขอเดชะข้าแต่พระองค์ ราชย์ที่นั่งบนยานนั้นเป็นสามีของนาง” พระเจ้าพาราณสี ไม่

สามารถจะบรรเทาความรักที่มีต่อนางได้” ทั้ง ๆ ที่ทรงรู้ว่านางมีสามีแล้ว จึงทรงดำริ หาอุบายฆ่าสามี แล้วจึงเอากรรณมาให้ได้ จึงตรัสเรียกราชบุรุษผู้หนึ่งมารับสั่งว่า “เจ้าจงเอาแก้วมณีนี้ไปแอบใส่ในยานของชายผู้นั้น” ราชบุรุษรับแก้วมณีไปใส่ในยานตามพระราชโองการ แล้วกลับมากราบทูลว่า “ขอเดชะข้าพระพุทธเจ้าเอาแก้วมณีไปใส่แล้วพะยะค่ะ” ทันใดนั้นพระเจ้าพาราณสีมีพระกระแสดำรัสว่า แก้วมณีของเราหาย จงเปิดประตูเมืองทุกด้าน เปิดการจราจร แล้วค้นหาโจร ราชบุรุษก็นำแก้วมณีไปใส่ในยานของกบฏดีกัณฑกนไปล้อมยานของกบฏดีไว้แล้วพูดว่า “เฮ้ย หยุดยานก่อน เราขอตรวจยานของท่าน เพราะแก้วมณีของพระราชหายไป” กบฏดีได้หยุดยานให้เขาตรวจ ราชบุรุษตรวจค้นยาน ได้หยิบเอาแก้วมณีที่ตนนำไปซ่อนไว้ในยาน จับกบฏดีผู้นั้นในข้อหาว่าเป็นโจรขโมยแก้วมณี จับมือมัดไพล่หลัง นำไปถวายพระราชา กราบทูลว่า “จับโจรขโมยแก้วมณีได้แล้วพะยะค่ะ” พระราชามีพระดำรัสให้ลงโทษตัดศีรษะ ราชบุรุษจึงลุดกระซากลากเขาออกจากพระนคร ฝ่ายนางสุชาดาประคองแขนสามี เดินคร่ำครวญรำพันตามหลังไปว่า “คุณพี่เจ้าขา คุณพี่ได้รับทุกข์คราวนี้เพราะน้องที่เดียว” พวกราชบุรุษ จับกบฏดีให้นอนหงายลง เตรียมจะตัดศีรษะนางสุชาดาเห็นดังนั้น จึงรำลึกถึงคุณสืลคุณทานของตน แล้ว

รำพันว่า “เทพยดาฟ้าดิน ผู้คอยสอดส่องดูแลผู้มีศีล กอຍขัดขวาง มนุษย์ผู้ชั่วช้า ไม่มีในโลกันแล้วหรือ”

เมื่อนางสุชาดารำพันอยู่อย่างนี้ ก็ร้อนถึงท้าวสกกะ ทรงตรวจตราดู ก็ทรงทราบเหตุที่พระเจ้าพาราณสีทรงทำกรรมหยาบช้านัก ทำให้นางสุชาดาหญิงผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรมต้องลำบาก เราควรจะไปช่วยเดวนี้ จึงเสด็จจากเทวโลก บันดาลให้พระราชาลามก ซึ่งกำลังเสด็จประทับบนหลังช้างหล่นจากข้างนอนหงายบนเหนือตะแลงแกง แทนคหบดี แล้วบันดาลให้คหบดี ขึ้นไปนั่งบนคอช้างแทน ประดับด้วยเครื่องของกษัตริย์ครบครัน ราชบุรุษที่กำลังขึ้นเงอขวานจะตัดศีรษะก็ได้ตัดศีรษะของพระราชา ต่อเมื่อตัดแล้วจึงได้รู้ว่าเป็นพระเสียของพระราชา ท้าวสกกะเสด็จไปหาคหบดี โดยปรากฏตัว แล้วทำพิธีราชาภิเษกให้แก่คหบดี อภิเษกนางสุชาดาเป็นอัครมเหสี พวกอำมาตย์ราชบุรุษเห็นท้าวสกกะต่างก็ดีใจ ชื่นชมโสมนัสว่า “พระราชาธรรมถูกปลงพระชนม์แล้ว บัดนี้ชาวเราได้พระราชาดำรงอยู่ในธรรม ซึ่งท้าวสกกะทรงประทานมา” ฝ่ายท้าวสกกะเมื่อทำพิธีราชาภิเษกเสร็จแล้ว ก็กลับสู่เทวสถาน

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกขนั้นถึงตัว

“เลิกล้อทำอะไรดี”

อุษา พลาคัย

คุณพ่อทำสวน
ควรมั่นใจ
ต้องมีน้ำใจ
ให้รู้ว่ามัน

พรวนดินแสนเหนื่อย
หรือช่วยเหลื้อท่าน
รีบไถ่ถามกัน
นั้นต้องการช่วย

นกน้อยปีกหัก
เราควรทิ้งไว้
ต้องมีเมตตา
จับมาใส่ยา

ตกจากต้นไม้
หรือช่วยรักษา
และกรุณา
ให้อาหารกิน

เห็นผีเสื้ออ่อน
ควรเก็บไว้ชม
น่าสงสารนัก
ทุกคำเข้าเย็น

บินร่อนตามลม
หรือจับมาเล่น
ควรจักได้เห็น
ไว้เป็นเพื่อนเรา

เห็นคนหล่ม
หรือก้มลงช่วย
ผูกขาดมิตรด้วย
อำนาจน้ำใจ

เดินตามถนน
หัวเราะเยาะสม
มีมารยาท
โปรดจงรีบฉวย

บ้านมีบ่อน้ำ
จะเชื่อผู้ใหญ่
เด็กดีต้องฟัง
จะได้ไม่เห็น

ถูกห้ามเข้าใกล้
หรือแอบไปเล่น
คำสั่งเกี่ยวเชิญ
เชอจมน้ำตาย

คุณแม่ให้เงิน
เก็บสักสิ่ง
อยากเป็นเศรษฐี
หมั่นเก็บออมอด

ไม่เกิ่นบาทหนึ่ง
หรือพึงใช้หมด
มั่งมีเงินสด
ลดรายจ่ายลง

เด็กดีต้องมีน้ำใจ
เด็กดีต้องมีเมตตา
เด็กดีต้องรักสัตว์
เด็กดีต้องมีมารยาท
เด็กดีต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่
เด็กดีต้องรู้จักออมสิน

๒ ตาแดงหลวง

รัชสมัย ศรีไชยวรรณ....

พ่อกลับจากในเมือง มีถุงพลาสติกใสเม็ดอะไรสีแดงๆ มาด้วยถุงหนึ่ง อีกถุงหนึ่งเป็นถุงกระดาษ หน้าของพ่อชั้นบาน พอเต็มวิ่งลงบันไดไปรับ พ่อก็ส่งถุงกระดาษให้ แล้วบอกว่า

“ขนมทองม้วน แบ่งไว้ให้พี่เขามั่งนะลูก”

เต็มยืดอกมองอีกถุงหนึ่งที่อยู่ในมือพ่อ ถุงพลาสติกใส แจ่มมองเห็นเม็ดถั่วขนาดโตสีแดงสดใสเรียงรายอยู่เต็ม

“นั่นถุงอะไรล่ะพ่อ หนูกินได้ไหม”

พ่อสั่นหัว เดินนำหน้าชั้นบันได “ไม่ได้ลูก ถั่วแดง หลวง ในหลวงท่านแจกมาให้ทำพันธุ์ พ่อจะปลูกในไร่ของเรา มีมาก ๆ แล้วค่อยกิน ถุงนี้ให้พ่อทำพันธุ์เสียก่อน”

เต็มหยิบทองม้วน สวมลงบนนิ้วทั้งห้าของเขา แล้ว ยกขึ้นแตะก้นที่ละนิ้ว พลางเดินตามพ่อเข้าไปในห้อง พ่อวาง ถั่วถั่วไว้ชั้นบนสุดของชั้นไม้ที่เก็บเมล็ดพันธุ์พืชไร่ของพ่อ แล้ว พ่อก็หันมายิ้มกับเต็ม

“พ่อจะปลูกถั่วให้งามที่สุด รู้ไหมเต็ม พ่อได้รับถั่วถั่ว จากมือท่านเอง”

“มือใครพ่อ”

“มือในหลวงนะซี....ลูกรู้จักไม่ใช่หรือ รูปที่พ่อใส่กรอบติดไว้ใต้หิ้งพระที่หัวนอนของพ่อนั่นไง”

“อ้อ” เติมนึกได้ เติมเห็นพ่อกราบรูปนั้นหลังจากกราบพระเสมอ เมื่อสองปีก่อนเติมกับพ่อและพี่ๆ อยู่กระต๊อบหลังคารั่ว ขากจน อดอยาก พ่อไปได้พันธุ์ปลานิลมาจากในหลวงมาเลี้ยงพักเดียว ขายได้เงินมาก จนปลูกบ้านหลังเล็กๆ หลังนี้ได้ จากนั้น พ่อก็ได้อะไรมาอีกหลายอย่างจนพอมีเงินให้พี่แตนกับที่ต่อไปเรียนหนังสือ วันนั้นพ่อได้ตัวแดง เม็ดโตเท่าหัวแม่มือของเติม ชื่อแปลกดีด้วยว่า ตัวแดงหลวง เติมพ่อพ่อว่า

“ແหมพ่อไปหาในหลวง ก็ไม่ให้หนูไปด้วย หนูอยากเห็นท่าน”

“เอาไว้ครวหน้าเถอะลูก....ครวนี้ เสื้อผ้าของลูกมันเก่าเต็มที ท่านมาเยี่ยมพวกเราเสมอ ลูกคงได้ไปกราบท่านสักวันหนึ่งหรอก”

“ถ้าแม่อยู่ แม่คงได้ไปกับพ่อ นะพ่อนะ”

เติมพูดถึงแม่ที่ไร พ่อจะนั่งเงิบ พ่อคงคิดถึงแม่มาก แม่ตายเมื่อปีกว่าๆ มานั่นเอง พ่อบอกว่าพอมีเงินขึ้นบ้าง แม่ก็จากพ่อและลูก ๆ ไปเสียแล้ว

พ่อเดินลงบันได “พ่อจะไปขุดดิน ทำที่ปลูกถั่ว ถ้าแตนกกลับมาจากโรงเรียนมาให้ตั้งหม้อข้าวไว้นะเติม แล้วอย่ากิน

ทองม้วนหมดเสียคนเดียว ให้แดนกับต๋อกินด้วย”

เดิมรับคำ พ่อก็เดินแบกจอบหายเข้าไปในไร่

แดนกับต๋อกลับมาจากโรงเรียน หน้าแดงก่ำเพราะแดด
ร้อน ซิงกันค้มน้ำจากคนโทดินที่พ่อใส่ไว้ให้เย็น

“นี่...พ่อซื้อขนมทองม้วนมาให้ฉัน ฉันแบ่งไว้ให้พี่
กินด้วย” เดิมส่งถุงให้พี่สาว แดนรับถุงมาเปิดดู “โม้....พ่อซื้อ
มาให้กินทั้งสามคนนี่แหละ เดิมนี้ชอบเอาหน้า พี่รู้หรอกัน...
แต่ก็ชอบใจที่เหลือไว้ให้...เอ้าต่อ...คนละห้าอัน”

“ฉันก็กินห้าอัน” เดิมบอก

“นับถวนละ หนึ่งถึงห้า” ต๋อพี่ชาย เขี่ย

เดิมซุ่มซ่อนถนัดมือทั้งห้าให้ดู “ฉันเอาทองม้วนใส่ใน
ทุกนิ้ว แล้วถึงกิน”

“ใส่มือเดียวหรือสองมือ” พี่ชายถาม

เดิมมองคู่มือตัวเองอย่างไม่แน่ใจ แต่ปากก็ตอบว่า “มือเดียว...
นี่...มือนี่”

“พ่อไปในเมืองมารีเดิมซื้ออะไรมาบ้างล่ะ” พี่สาว
ถาม เคี้ยวทองม้วนดังกรอบแกรบ

“ซื้อขนมมาอย่างเดียว กับ ในหลวงให้ถั่วแดง....ไม่
ใช่...ถั่วแดงหลวงมาทำพันธุ์ถั่วหนึ่ง...นั่นไง....บนชั้นนั่น”

ต๋อปั่นขึ้นไปหยิบถั่วถั่วแดงหลวงลงมาดู ปากก็ร้องว่า

“ไอ้โฮ เม็ดเบ้อเร่อน่ากินจัง”

แต่ว่า “แหม...ยังกะหัวแหวนทับทิมของครูพี่เลย...
ครูพี่ก็พูดว่าวันนี้ในหลวงเสด็จ ครูใหญ่ก็ไปรับเสด็จ พ่อก็ไป
รับเสด็จเหมือนกันนะ”

“ต้มกินเถอะพี่แทน น้ำตาลปักในหม้อก็ยังไม่เหลือ” ต่อ
เสนอ

“ไม่ได้” เติมร้องเอะอะ “พ่อจะเอาไว้มั้ลูก นี่พ่อกำลัง
ไปชุดดิน”

“นา...ไม่เป็นไรหรอก พ่อซื้อของอื่นปลุกถมไป” ต่อว่า
จัดแจงดึงขางที่รัดปากถุงออก

“พ่อไม่รู้ด้วยนะพี่ต่อ” เติมบอก
ต่อทำหน้าที่กระหยิ่มยิ้มย่อง เทเมล็ดถั่วลงในหม้อเสียงดังกราว
เมล็ดถั่วสีแดงสดใสเม็ดหนึ่ง กระเด็นตกลงพื้น เติมก้มลงหยิบ
มากำไว้อย่างรวดเร็ว

แต่นชั้กลังเล “เอาไว้ให้พ่อทำพันธุ์เถอะต่อ...หรือม่าย
จันรอให้พ่อกลับมาก่อนค่อยถามพ่อว่า แบ่งต้มมั่งจะได้ไหม”

“พ่อไม่ว่าหรอก...ถ้าพ่อคุณจันจะรับเอง...แหม...เม็ด
มันน่าเคี้ยวจริง ๆ ใครกลัวพ่อคุณ ก็อย่ากิน” แล้วต่อก็ติดไฟต้ม
ถั่วทันที

“จันไม่กิน...จันสงสารพ่อ” เติมพูดโกธ ๆ กำเม็ดถั่ว
ไว้นั่นไม่ให้ใครเห็น เดินลงบันไดคว่ำเสียมเล็ก ๆ ที่พ่อทำ

ไว้ให้ชุดหญ้า เข้าไปในไร่ด้านที่พ่อปล่อยทิ้งร้างไว้

เขาเดินมาถึงร่องพริก ต้นมันแก่โทรม บางต้นก็แห้ง
เม็ดของมันพอกับที่แตงเก็บไปขายหมดแล้วจึงปล่อยให้ต้นแห้ง
ตาย เขาเดินที่ตายออกทั้ง ชุดหญ้า ชุดดิน ให้ชู้ย ผึ่งเม็ด
ถั่วลงไปแล้วกลบดินนิดหน่อย เหมือนที่เคยเห็นพ่อปลูกข้าว
โพด แล้ววิ่งไปตักน้ำจากตุ่มใต้ถุนบ้านมารดจนเปียกโชก . . .
เขาอยากให้ต้นถั่วขึ้นเร็ว ๆ

เย็นวันนั้น พ่อกลับมา พอรู้ว่าต่อต้มถั่วหมดทั้งถุง พ่อ
เสียใจจนทรุดลงนั่งที่บันได นั่งอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานาน จนต่อ
ร้องไห้โฮ เดิมกับแตงก็ร้องทั้งเสียใจทั้งสงสารพ่อ

“ตีต่อเถอะพ่อ เดิมห้ามแล้วแต่ต่อไม่เชื่อ ต่ออยากกิน”
ต่อรำร้อง

พ่อพูดว่า “พ่อตีลูกแล้ว พ่อก็ไม่ได้ถั่วกิน ลูกอยากกินก็กิน
เถอะลูกเอ๊ย คราวหน้าลูกอย่าทำอย่างนี้อีก ถั่วแดงถุ่นเป็น
ความหวังของพ่อที่เดียว”

“พ่อจำ...ไปขอในหลวงท่านอีก ท่านคงให้” เดิมบอก
“ท่านกลับไปแล้ว...”

“ตามท่านไปไหมพ่อ หนูจะไปด้วย”

“พ่อไม่รู้จะไปหาท่านที่ไหน . . . แต่ไม่เป็นไรหรอกลูก
ไม่ช้าท่านคงมาอีกท่านคงมีอะไรมาแจกราษฎรของท่านให้มีทาง
ทำมาหากิน...”

เย็นนั้น ไม่มีใครกินถั่วแดงหลวงต้มน้ำตาลเลย

เดิมหมั่นรดน้ำเม็ดถั่ว และเฝ้าคอยดูมันอย่างใจจดใจจ่อ
ตามวันคืนถั่วก็ชูใบสีเขียวสองใบขึ้นมาให้เดิมเห็น เขาดีใจมาก
เฝ้าเอาใจใส่รดน้ำมันไม่ช้านักก็โตขึ้นและเริ่มเลื้อย เดิมหากิ่งไม้
แห้งๆ มาปักให้มันพัน ต้นถั่วโตเร็ว เดิมแอบมานั่งดูมันไม่
ให้ใครเห็น ตอนเย็นๆ พอกับพี่ทั้งสองไปที่ไร่ข้าวโพด เดิม
ก็แอบมานั่งดูต้นถั่ว

“เดิมทำอะไรนะ”

เดิมสะดุ้งโหยง หันมาเห็นพี่สาวยืนอยู่ใกล้ๆ ย่องมาเมื่อไรเดิม
ไม่รู้สัก ความลับของเขาแตกเสียแล้ว เดิมจึงบอกว่า

“ดูต้นถั่วจะพี่แทน ถั่วแดงหลวงงี้ละ พี่ต่อเขาทำตก
เม็ดหนึ่ง จันเก็บมาปลูกมันงอกแล้ว นั่นไง...”

แทน ต้นเตี้ยมาก นั่งลงข้างๆ น้องชาย “เดี๋ยวเถอะกันมัน
จะโตขึ้น...โตขึ้น...เลื้อยไปจนถึงฟ้า...”

“ฮ่า...อย่างนั้นเชียวหรือพี่แทน” เดิมพลอยตื้นตัน

“เหมือนเรื่องต้นถั่วของแอ็คงี้ละ...คุณครูเล่าให้พี่ฟัง”

“ไหน...เป็นไง...เล่าให้จันฟังมั่ง...”

“ก็...เจ้าแหยกเขาปลุกถั่วอย่างนั้นแหละ แล้วถั่วมันโตขึ้น
เลื้อยขึ้นไปถึงบ้านยักษ์บนฟ้าโน่น... แหยกก็ปีนขึ้นต้นถั่วจนไป
ถึงบ้านยักษ์ ยักษ์ตัวนั้นเลวมาก ลงมาจับผู้คนกินเสียเยอะแยะ
พอแหยกเข้าไปในบ้านก็เห็นยักษ์นอนหลับ ฟุ่ กรนกรอก ๆ ข้าง ๆ
ตัวมีเหรียญทองคำเต็มไปหมด แหยกก็เลยชอบเหรียญทองคำได้
ถุงได้แล้วก็หนีลงมาบ้าน พอได้ก็ไปสะกดขายยักษ์เข้า มันก็เลย
ตื่น วิ่งไล่แหยก แหยกก็หนีลงตามต้นถั่ว ยักษ์ก็ไล่ตามถั่วตามลง
มาด้วย แหยกก็เลยตัดต้นถั่ว ยักษ์ก็ตกลงมาตายแห้งแก่ แหยก
ก็เอาเหรียญทองมาให้แม่ แล้วยังขายยักษ์ได้ด้วย...”

“สนุกดี...แล้วฉันจะไปพบอะไรละพี่แดน ถ้าต้นถั่ว
ของฉันโตอย่างนั้น”

“ไม่รู้ซี...อาจจะพบยักษ์ก็ได้ล่ะ”

“ไม่เอาละ...ฉันไม่อยากพบ ฉันกลัวมัน...เอ๊ะ....
ยักษ์มีถั่วแดงหลวงไหมพี่แดน หรือมีแต่เหรียญทองคำ”

“มีซี...ยักษ์ มีทุกอย่าง”

“ถ้างั้นฉันจะขึ้นไปเอาเม็ดถั่วแดงมาให้พ่อ.... เอ....
แล้วทำไงยักษ์จึงจะไม่จับตัว”

“ก็เดินดี ๆ ซะ ถ้าไม่ไปสะกดมัน มันก็ไม่ตื่น เดิมก็ได้
ถั่วแดง แล้วอย่าลืมเอาเหรียญทองคำมาฝากพี่นะ”

“ขึ้นไปด้วยกันเถอะพี่แดน” เดิมชวน หน้าตาตื่นตื่น

“ไม่เอาละเดิมน่าไปคนเดียวเถอะ พี่จะคอยอยู่ข้างล่าง”

พูดจบแตงก็หัวเราะเดินจากน้องชายไป เติมเฝ้าจ้องมองต้นถั่ว
ของเขายู่นมึด พ่อร้องเรียกจึงกลับขึ้นบ้านกินข้าวเย็นแล้ว
แตงกับต่ออ่านหนังสือ เติมนั่งข้างหน้าต่างตากอยชำเลื่องไป
ทางต้นถั่ว พอได้เวลาพ่อไล่ให้ดับตะเกียงเข้านอน เติมนอนไม่
หลับ รอนจนพ่อนอนแล้วจึงแอบย่องไปนั่งที่หน้าต่าง คิดว่าถ้า
ต้นถั่วสูงขึ้น สูงขึ้น เขาต้องมองเห็น แล้วจะรีบวิ่งไปป็นขึ้น
ทันที เขาเตรียมถุงกระดาษไว้สองถุง สำหรับใส่ถั่วแดงหลวง
มาฝากพ่อ และเหรียญทองคำมาฝากพี่แตงกับพี่ต่อ นั่งคอย
อยู่นานก็ไม่เห็นอะไร นอกจากต้นไม้เป็นเงาตะกุ่มๆ ทุกสิ่งเงียบ
สงัด แต่เติมก็ยังคอยด้วยความหวัง

“เติมทำอะไรอยู่มึด ๆ ละลูก” เสียงพ่อถามอยู่ใกล้ๆ
เติมหันไปกอดคอพ่อ “พ่อจ๋า...ที่จริงหนูยังไม่อยากเล่าให้พ่อ
ฟังเลย พ่อไปนอนเถอะพรุ่งนี้พ่อจะรู้เอง”
พ่อหัวเราะอ้อมเติมขึ้นนั้งตัก “พ่อรอถึงพรุ่งนี้ไม่ไหวหรอก อยาก
รู้เหลือเกิน เล่าให้พ่อฟังก่อนได้ไหม”

“หนูมีเม็ดถั่วแดงหลวงเม็ดหนึ่ง หนูเอาไปปลูกไว้ที่ร่อง
พริก มันงอกขึ้นมาสูงเลยเจ้าหนูแล้ว พี่แตงบอกว่ามันจะโตขึ้น
สูงขึ้น สูงขึ้น จนจดฟ้า เหมือนต้นถั่วของแก็คน่ะพ่อ แล้วหนู
จะป็นขึ้นไปหายักษ์ ไปขอถั่วแดงหลวงมาให้พ่อปลูก ขอ
เหรียญทองคำมาให้พี่แตงกับพี่ต่อ”

พ่อดีใจ ร้องว่า “ดีจริง...ลูกปลูกถั่วแดงได้...พรุ่งนี้

พ่อจะไปดู ช่วยบำรุงรักษามัน...เราจะได้ถั่วทำพันธุ์ จาก ถั่วต้นนี้....”

“แต่หนูจะขึ้นไปขอจากยักษ์มาให้พ่อ...ได้เยอะดี”

“ยักษ์ไม่มี...ต้นถั่วก็ไม่โตจดฟ้า...มันเป็นนิทานลูกเอ๋ย พี่แทนเขาชอบเอานิทานมาแล้วให้ลูกฝันหลายหนแล้ว ไม่มีหรรษ ลูก...เป็นไปได้ แต่สิ่งที่เป็นไปได้ก็คือ ลูกปลูกถั่วแดงไว้ หนึ่งต้น เราจะช่วยกันบำรุงต้นถั่วให้มันงาม ให้มันมีฝัก แล้ว เราจะได้ใช้ทำพันธุ์ ปลูกขยายไปให้มาก ๆ จะได้ซื้อเสื้อผ้า เครื่องเรือนให้ลูกไปโรงเรียนปีหน้าล่ะ”

“หนูอยากให้อ้วนเร็ว ๆ”

“ทำไมล่ะลูก เรายังไม่ได้นอนเลย”

“หนูจะพาพ่อไปดูต้นถั่วของเรา”

พ่ออุ้มเดินไปที่ทันนอน

“นอนเสียให้หลับ ไม่ช้าก็รุ่งเช้า...แล้วเราจะได้ไปดู ต้นถั่วแดงกัน”

“พ่อกราบรูปหรือยัง”

“กราบแล้ว พ่อกราบพระแล้วก็กราบรูปในหลวง เพราะ ท่าน เราจึงมีบ้านอยู่ ลูก ๆ ก็ได้เรียนหนังสือ ลูกกราบหรือยัง ล่ะ”

เสียงแจ่มใสของเดิมาตอบว่า “กำลังกราบจะพ่อ” □

ขรรongปลัดข

ผู้กล้าแห่งอาณาจักรอยุธยา

ศรีมาต สิริยะ....

เมื่อสองพันปีมาแล้ว มีวีรกรรมใหญ่ยิ่งเกิดขึ้นใน
ประเทศกรีซ เป็นความกล้าหาญ อดทนของทหารกลุ่ม
หนึ่งซึ่งยอมตายเพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จผลตามความ
มุ่งหมาย

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อกองทัพเปอร์เซียยกมาตีเมือง
เอเธนส์ ซึ่งเป็นเมืองสำคัญของชนชาติกรีซ พระเจ้าลิโอนิดัส
กษัตริย์แห่งเมืองสปาร์ตาจึงยกกองทัพอมาช่วยเมืองเอเธนส์ พระ
องค์ทรงวางแผนการล้อมโจมตีกองทหารเปอร์เซียให้เสียขวัญ เมื่อ
เริ่มผ่านช่องเขาแคบ ๆ ชื่อ เทมอปีเด ก่อนที่จะเดินทัพลงมา
ถึงเมืองเอเธนส์ แต่มีผู้ทรยศนำความลับไปแจ้งให้กองทัพ
เปอร์เซียทราบเสียก่อน กองทหารสปาร์ตาจึงเป็นฝ่ายถูกล้อม
โจมตีโดยไม่รู้ตัว

ในเมื่อเหตุการณ์กลับกลายเป็นเช่นนี้พระเจ้าลิโอนิดัส จึง
ถอนทหารจำนวนหนึ่งให้รีบถอยออกไปจากบริเวณสนามรบโดย
เร็ว เพื่อออกไปตั้งหลักสำหรับโจมตีกองทหารเปอร์เซียภายหลัง
เหลือทหารเพียง ๓๐๐ คนไว้กับพระองค์ ถึงแม้จะตกอยู่ในที่

กับชั้น พระองค์ก็ทรงบัญชาการสู้รบอย่างกล้าหาญ มิได้แสดงความหวาดหวั่น ถึงแม้จะเห็นชัดแล้วว่า ไม่มีทางจะเอาชนะทหารเปอร์เซียซึ่งมีกำลังมากกว่าได้

ในที่สุดพระองค์เสด็จสวรรคตในสนามรบพร้อมทั้งทหารสปาร์ตาผู้กล้าหาญทั้ง ๓๐๐ คน

วีรกรรมนี้จารึกอยู่ในประวัติศาสตร์ของประเทศกรีซ และได้ถูกนำมากล่าวเป็นตัวอย่างความกล้าหาญของทหารสปาร์ตามาจนทุกวันนี้

แต่เมื่อสองร้อยปีมานี้เอง มีนักรบผู้กล้าหาญชาวเมืองวิเศษไชยชาญ พร้อมทั้งมิตรสหาย ๔๐๐ คน เอาชีวิตไปทิ้งไว้ที่ อ่าวหว้าขาว ซึ่งปัจจุบันนี้อยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยกระทำหน้าที่เช่นเดียวกับทหารสปาร์ตา อันเป็นทหารซึ่งมีชื่อเสียงว่า เข้มแข็ง อดทน อดอาญ กล้าหาญที่สุดของกรีซ

เขาคนไทยคงจะต้นตันปลาบปลื้ม ภาคภูมิใจว่าเรามีบรรพบุรุษที่องอาจกล้าหาญไม่น้อยหน้าชาติใด บรรพบุรุษเหล่านี้รับผิดชอบต่อหน้าที่ ถึงแม้จะทราบดีว่าไม่มีทางจะได้ชัยชนะก็ยังไม่ถอยหนีเพื่อเอาตัวรอด ขอมตายในหน้าที่สมเป็นชายชาติทหาร

วีรกรรมของชาววิเศษไชยชาญคณะนี้ เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ที่บ้านบางระจันถึง ๘ ปี

การที่ลูกหลานไทยไม่ทราบเรื่องนี้อย่างแพร่หลายก็อาจ

จะเนืองมาจากเป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นเพียงหนึ่งวัน ในสมรภูมิ
เล็ก ๆ และการรบครั้งนี้ก็จบลงด้วยความพ่ายแพ้ของฝ่าย
กองทัพไทย

บัดนี้เป็นการสมทรวงอย่างยิ่งที่เราควรจะได้ฟังเรื่องราว
ของผู้กล้าหาญเหล่านั้น ซึ่งมีความเป็นมาดังนี้

เมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๒ ตรงกับรัชสมัยของพระเจ้าเอกทัศ
พม่ายกกองทัพมาตีเมืองทวายได้ พลเมืองทวายบางกลุ่มจึง
อพยพลี้ภัยมาอยู่ในเมืองมะริดและเมืองตะนาวศรีซึ่งเป็นดินแดน
ของไทย

พม่าไม่พอใจที่ไทยรับผู้ลี้ภัยไว้จึงเตรียมยกทัพมาตีเมือง
มะริด และเมืองตะนาวศรีเพื่อเอาตัวผู้ลี้ภัยกลับคืนไป

เมื่อพระเจ้าเอกทัศทรงทราบข่าวดังนั้น จึงมีพระบรม-
ราชโองการให้จัดกองทัพออกไปช่วยป้องกันเมืองทั้งสองไว้

ในการเกณฑ์ทหารครั้งนี้ ขุนรองปลัดชู กรมการเมือง
วิเศษไชยชาญ ได้นำพรรคพวก ๔๐๐ คน ไปอาสาเป็นทหาร
กอง อาทมาต มีหน้าที่ออกแนวหน้าลาดตระเวนหาข่าว

กองทัพไทยครั้งนี้ ประกอบด้วยทัพหน้าและทัพหนุน
คณะของขุนรองปลัดชูเป็นกองอาทมาตของทัพหนุน

เมื่อกองทัพหน้าของไทยไปถึงด่านสิงขรก็ได้รับข่าวว่า
พม่าตีได้เมืองมะริดและเมืองตะนาวศรีแล้ว กองทัพไทยจึงไม่
เดินทางต่อไป ตรงข้ามกับฝ่ายพม่า เมื่อได้เมืองทั้งสองโดยง่าย

ไพร่พลยังมีกำลังเข้มแข็งก็กักอยู่ จึงเดินทัพล่วงเลยเข้า
มาดูแลเมืองชายแดนของไทย

ขณะนั้นกองทัพหนูนของไทยมาถึงเมืองกุยบุรี (ปัจจุบัน
คือ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์) แม่ทัพหนูนจึงสั่งให้
ขุนรองปลัดชู นำกองอาทมาตไปคอยซุ่มโจมตีกองทหารพม่า
ซึ่งกำลังผ่านช่องเขา ตรงมาทางอ่าวหัวขาวซึ่งเป็นที่ราบแถบๆ
อยู่ระหว่างภูเขากับทะเล (อ่าวหัวขาวอยู่ใกล้บ้านหัวก่อและ
บ้านหัวโตน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์)

การซุ่มโจมตีกองทัพม่า โดยกองอาทมาตนี้ จะได้ผลดี
ก็ในรายแรกที่ข้าศึกตกใจไม่ทันรู้ตัว และเพื่อประวิงเวลาคอย
กองทัพหนูนเท่านั้น เพราะจำนวนกองอาทมาตมีน้อยเกินที่จะ
ทำการสู้รบกับกองทัพได้

ขุนรองปลัดชูได้นำกองอาทมาตเข้าโจมตีตามคำสั่ง ใน
ระยะแรกฝ่ายไทยได้เปรียบเพราะพม่าไม่ทันรู้ตัว ครั้นเมื่อเวลา
ล่วงไปฝ่ายพม่าก็ยังมีกำลังมากขึ้น แต่ขุนรองปลัดชูมิได้แสดง
ความหวาดหวั่นหรือเตรียมการถอยหนี กลับถือดาบสองมือนำ
ทหารเข้าตะลุมบอนกับข้าศึก ฝ่ายไทยบาดเจ็บล้มตายลงมาก
กองอาทมาตก็ยังไม่ยอมถอย ต่อสู้กันตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง กองทัพ
หนูนของไทยก็ยังไม่ถึง แต่ทางฝ่ายพม่ากลับมีกำลังหนุน
เนื่องมาไม่ขาดสาย ในที่สุดขุนรองปลัดชูและทหารไทยก็ตกอยู่
ในที่ล้อมรอบด้าน ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายแพ้ จึงถูกรุมทำร้ายจน
ตายพร้อมกับเพื่อนทหารทั้งหลาย ที่บริเวณอ่าวหัวขาวนั่นเอง

กองทัพผ่านเข้ามาก็ไม่พบกองทหารไทยอีก จึงสามารถเดินทางมาถึงเมืองเพชรบุรีได้โดยง่ายดาย

ความตายอย่างองอาจกล้าหาญของขุนรองปลัดชูและเพื่อนชาววิเศษไชยชาญทั้ง ๔๐๐ คน อาจเป็นกำลังบันดาลใจให้นายดอก นายทองแก้วซึ่งเป็นชาววิเศษไชยชาญได้ชักชวนเพื่อนชาวเมืองเดียวกันและชาวบ้านใกล้เคียง มาร่วมใจกันก่อตั้งค่ายบางระจัน และได้ประกอบวีรกรรมใหญ่ยิ่งด้วยกัน

ความตายอย่างองอาจกล้าหาญของชาวบ้านบางระจันอาจเป็นกำลังบันดาลใจให้ทหารไทยยอมพลีชีวิตเพื่อกอบกู้เอกราชจากพม่าได้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งปี

และก็คงจะเป็นเพราะบรรพบุรุษของเราได้เสียสละชีวิตของท่าน จนลูกหลานได้อยู่มาด้วยความผาสุก คนไทยในสมัยรัตนโกสินทร์ จึงหวงแหนแผ่นดินและพยายามรักษาเอกราชไว้ได้ ในเมื่อเพื่อนบ้านรอบข้างตกเป็นประเทศราชของชาวยุโรป เราเห็นได้อย่างชัดเจนแล้วว่า ความรู้จักเสียสละเท่านั้นที่ช่วยคนไทยให้รอดพ้นจากวิกฤตกาลมาแล้วทุกยุคทุกสมัย

ขณะนี้เวลาแล้วที่เราจะต้องช่วยกันรักษาเอกราชให้มั่นคง เช่นบรรพบุรุษของเราได้ปฏิบัติมาแล้ว เราต้องยอมเสียสละประโยชน์ส่วนตัว เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เพื่อความอยู่รอดของประเทศชาติของเรา เช่นบรรพบุรุษของเราได้ยอมเสียสละทุกอย่าง แม้แต่ชีวิตซึ่งเป็นที่ยหวงแหนของมนุษย์ทุกคน

พระกรณียกิจ
สมเด็จพระศรี
นครินทราบรมราชชนนี

ต่อเด็กและเยาวชน

พสกนิกรทั่วทุกอันที่

และลูกเสือชาวบ้าน

เพื่อความมั่นคงของประเทศไทย
และประชาชนชาวไทยทั้งมวล

เด็ก ๆ ทั้งหลาย คงจะได้เคยเห็น สุริยคราส หรือ สุริยุปราคา และจันทรคราสหรือจันทรุปราคากันมาบ้างแล้ว เด็ก ๆ บางคนก็คงจะได้เคยเรียนวิชาภูมิศาสตร์มาแล้วด้วยซ้ำว่า เงามืดซึ่งค่อย ๆ กืบหน้าเข้ามาบังดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ในระหว่างที่เกิดคราสขึ้น แล้วค่อย ๆ คลายตัวออกนั้น แท้จริงแล้วเป็นเงาของโลกเรานั่นเอง ซึ่งโคจรเข้าไปปรากฏอยู่ในดวงจันทร์ขณะเมื่อดวงจันทร์กับดวงอาทิตย์อยู่ตรงกันข้าม

แต่..... เด็ก ๆ ทราบกันหรือไม่ว่าชาวอินเดียโบราณเขาไม่เข้าใจอย่างนั้นดอก ถึงแม้ชาวบ้านพวกเขาเองก็ยังเชื่อเช่นนั้นบ้าง และยังมีตำนานพูดกันว่า “ราหูอมจันทร์” หรือ “ราหูกินจันทร์” อย่างหัวเรื่องนี้ ทั้งนี้ เพราะเขามีเรื่องเล่ากันมาตั้งแต่โบราณกาลแล้วว่าเงามืดที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเงาดำทะมึนของเทตย์ หรืออสูรร้ายตนหนึ่งซึ่งนามว่า ราหู (แต่

ไทยเราชอบเรียกว่า ราหู, มันพยายามจะกลืนพระอาทิตย์หรือพระจันทร์เสียให้สาสมกับความแค้น ที่เรากำลังจะแปลกใจอีกว่า เอ! มันแค้นเคืองกันมาด้วยเรื่องอะไร ? อีกสักครู่ก็คงจะทราบเหตุผล ตอนนั้นขอให้ทราบเพียงว่า แม้ในปัจจุบันนี้ พวกชาวบ้านในประเทศอินเดียเขาก็นึกถึงกันว่า สุริยคราสและจันทรคราสเป็นเรื่องอัปมงคล กล่าวคือเป็นเรื่องไม่ดีไม่งาม เพราะฉะนั้นในระหว่างที่มีสุริยคราสหรือจันทรคราส จึงมีชาวอินเดียจำนวนไม่น้อยที่ไม่ยอมรับประทานข้าวปลาอาหาร หรือประกอบกิจการที่สำคัญอะไร และพอสุริยุปราคาหรือจันทรุปราคาผ่านพ้นไปแล้ว เขาก็จะพากันไปอาบน้ำชำระมลทิน ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากความเชื่อที่ว่า ไม่ว่าสุริยคราสหรือจันทรคราสก็ตามเมื่อเกิดขึ้นแล้วเป็นเรื่องอัปมงคล เป็นเรื่องของความไม่บริสุทธิ์สะอาดเรื่องของราหู หรืออสูรร้ายตนนี้เป็นอย่างไร ขอเชิญล้อมวงกันเข้ามาฟัง

หลายร้อยล้านปีมาแล้ว สมัยเมื่อยังไม่มีอะไรเลยในจักรวาลนี้ ไม่มีทั้งวัตถุและสิ่งมีชีวิต เป็นสมัยเมื่อโลกที่เราอาศัยอยู่นี้พร้อมทั้งโซดเขา ห้วยละหาน แม่น้ำ ลำธาร ตลอดจนห้วงมหาสมุทรก็ยังไม่เกิด ก่อนหน้าที่พระอาทิตย์ พระจันทร์ และดวงดาวจะส่องแสงอยู่ในท้องนภาากาศ ก่อนหน้าที่บาดาลหรือโลกใต้พิภพ พร้อมทั้งงูเงี้ยวเขี้ยวขอ และรากษส อีกทั้งถ้าพุทธพจน์มหาศาลทั้งหลายจะได้อุบัติขึ้น

ก่อนหน้าที่จะมีสวรรค์ชั้นฟ้าอันเพียบพร้อมไปด้วยเทพดาชาย
หญิงผู้ทรงรูปโฉมสราญตา ก่อนหน้าที่จะมีอะไรต่อมิอะไรดัง
ได้พรรณนามานี้แหละ ในสกลจักรวาลไม่มีอะไรเลย จะมีก็แต่
อวกาศ หรือความว่างเปล่าเท่านั้น

แต่ ในอวกาศนี้แหละมีเกษียรสมุทร หรือ
ทะเลน่านม อันกว้างใหญ่ไพศาล ปราศจาก ขอบเขตอยู่ อัน
ระลอกสีขาวบริสุทธิ์ของทะเลน่านมนี้ ย่อมมีวันตัวซัดสาดยู่
ตามก้นมานับเป็นเวลาได้อ้อย ๆ พัน ๆ และหมื่น ๆ ปีแล้วใน
ท่ามกลางความเงียบสงัดอันลึกซึ้ง ซึ่งแม้แต่ละลอกคลื่นทะเล
น่านมเหล่านั้น ก็มีได้ก่อให้เกิดเสียงเกิดขึ้นแต่ประการใดเลย บน
พื้นเกษียรสมุทรมีบัลลังก์ของพระวิษณุเป็นเจ้าลอยอยู่ ทั้งนี้ก็
เพราะเขาเชื่อกันว่าพระวิษณุนี้เป็นพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์
ทรงสถิตสถาพรอยู่ชั่วกาลนาน ไม่มีวันสูญสลายไปได้ บัลลังก์
ของพระวิษณุเทพเจ้าทำด้วยลำตัวของพญาเสนาคราช (อ่านว่า
เส - สะ - นาก - ละ - รัต) ซึ่งขดกันขึ้นเป็นชั้น ๆ

จำเนียรกาลผ่านมามากหลายล้านปี พระพรหมจึงอุบัติขึ้น
จากร่างของพระวิษณุ อันพระพรหมนั้นเป็นพระเจ้าผู้สร้างสรรค์
พออุบัติขึ้นมาพระองค์ก็ทรงสร้างโลกทั้ง ๓ ชั้น และพร้อม
กันนั้นพระองค์ก็ทรงเนรมิตฤๅษีก็ศษปะขึ้นมาร่วมบริบูรณ์
ด้วยภรรยา ๒ คน คือ นางทิตี และ นางอติติ ลูกชายของนาง-
ทิตีคือ แทตย์ หรือ อสูร ส่วนลูกชายของนางอติติ ได้แก่
อาทิตย์ หรือเทวดาผู้ส่องแสงรุ่งโรจน์อยู่ในสรวงสวรรค์นั่นเอง

ในระหว่าง พวก เทพย์ และ พวก จาติย์ นั้น ก็จะมีการ
แข่งขัน ซึ่งดีจึงเด่น กันอยู่เสมอโดยไม่มีที่สิ้นสุด ต่อจากนั้น
พระพรหมก็ทรง สร้าง สรรพสิ่ง ทั้ง หลายขึ้น มีสัตว์ มนุษย์
ต้นไม้และดอกไม้ ปลา และนกเป็นต้น แต่สรรพชีวิตเหล่านั้น
ล้วนเป็นมตะทั้งสิ้น กล่าวคือเมื่อวันและเวลาสิ้นสุดลง ก็ต้อง
ถึงแก่ความตายหรือแตกดับไป ทั้งนี้รวมทั้งมนุษย์ในโลก เทวดา
ในสวรรค์ และพวกเทพย์ทั้งหลายทั้งปวงด้วย

เรื่องมันเกิดขึ้นมาว่าพวกเทวดาอยากจะเป็น อมตะ ขึ้น
มาแล้วไม่มีวันตาย พุดง่าย ๆ ก็คือว่าไม่อยากตายนั่นเอง แล้ว
พวกเทวดาก็รู้ด้วยว่าภายใต้ท้องเกษียรสมุทรอันลึกลึ้นนั้น มีน้ำ
อมฤตบรรจุอยู่ในกุ่มที่ทองคำ ถ้าผู้ใดได้ดื่มกินน้ำอมฤตนั้น ผู้
นั้นก็จะบรรลุซึ่งความเป็นอมตะ ไม่มีวันตาย ด้วยเหตุนี้แหละ
ทวยเทพดาทั้งหลายจึงมักจะมาชุมนุมกันและช่วยกันคิดหาหน
ทางอยู่เสมอว่าทำอย่างไรหนอจึงจะได้อมฤตนั้นมาดื่มให้สมความ
ปรารถนา

ในระหว่างนั้น ก็มีผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งนามว่า ทูราวาส
เป็นผู้ที่ท่องเที่ยวไปในโลกทั้ง ๓ กรันแล้วระหว่างทางก็ได้มา
ถึงยังนครหลวงของพระอินทร์ พระผู้เป็นเจ้าแห่งท้องฟ้าและ
บรรดาธรรมชาติวิสัยทั้งปวง พระอินทร์องค์นี้แหละเป็นเทพเจ้า
แห่งความร่ำรวยและอุดมสมบูรณ์ มีอิทธิฤทธิ์มากที่สุดในบรรดา

เทพเจ้าทั้งหลายชั้นรองลงมา นครหลวงของพระอินทร์เล่าก็มี
ความสวยสดงดงามมาก อย่างที่จะ หานครไหนมาเปรียบเทียบมิ
ได้เลย ในบรรดานครทั้งหลายในโลกทั้ง ๓ นั้น

ราชสำนัก ขององค์อินทรา เพียบพร้อมไปด้วยนักดนตรี
และนักพ้องรำทำเพลงทั้งหลาย ในคอกสัตว์เลี้ยงของพระองค์
นอกจากจะมีม้าเร็วเป็นเลิศที่สุดแล้ว พระอินทร์ยังมีช้าง
ที่ชาญฉลาดและทรงกำลังมหาศาล ในบรรดาช้างเหล่านี้ ช้าง
ไอรวตะ หรือ ไอยราพต หรือเอราวัณ เป็นตัวสำคัญยิ่ง
เพราะเป็นช้างเผือกมีหัวถึง ๓ หัว แต่ละหัวก็มีงวง ๓ งวง
จึงมีงวงทั้งหมดถึง ๒๓๑ งา มีทั้งความงามสง่าและพลังอัน
แข็งแกร่งเกรียงไกรหาช้างใดมาเปรียบปานมิได้เลยในโลกทั้ง ๓
ในคลังศาสตราวุธขององค์อมรินทร์มีอาวุธอันทรง อำนาจพนา
ประการอย่างชนิดที่ไม่มีใครจะได้เคยพบเห็นมาก่อน เป็นต้นว่า
มีสายฟ้า หรือ วชิราวุธสุดสง่า ซึ่งไม่เคยพลาดเป้าหมาย ก็
ความมั่งคั่งแข็งแกร่งด้วยอิทธิฤทธิ์ศักดิ์ดาเดชอย่าง หาที่เปรียบมิ
ได้เหล่านี้เองแหละ ทำให้พระอินทร์พลไ้แต่อำนาจ และความ
หยิ่งยะโสทั้งทรงในพระองค์เองเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้น เมื่ออุษีทรวาสมมาถึง นครหลวง ของพระอินทร์
องค์อินทร์จึงมิได้ทรง ต้อนรับ หรือ ปฏิสันถาร ไป ตามที่ถูกต้อง

และที่ชอบที่ควร ซึ่งทั้งนี้ทำให้ฤษีทุรวาสเคียดแค้นเป็นอย่างมากถึงกับบิภาษาว่า

“แน่ะ ! องค์อินทร์ ! นี่ท่านมีอำนาจวาสนามากนักหรือจึงมิได้นำพาต่ออาคันตุกชนเยี่ยงเรา ? ท่านใหญ่นักหรือ ? ทรัพย์สินสฤงคารของท่านนั้นมันมากมายล้นเหลือนักหรือ จนทำให้ท่านละลืมหิน้ำที่จะพึงปฏิบัติต่อฤษีมุนีผู้ทรงศีลเยี่ยงเรา ? นี่แน่ ! องค์อินทร์ผู้โง่เขลาเบาปัญญา ! ท่านไม่รู้ดอกหรือว่าอันทรัพย์สินสมบัติอันเนกา ตลอดจนอำนาจวาสนามหาศาลที่ท่านมีอยู่นั้นะ มันหาความเที่ยงแท้แน่นอนไม่ได้เลย ? มันย่อมจะพินาศจิบหายไปตามกาลเวลาเมื่อถึงคราวเสมอ”

แต่ แทนที่จะได้สติ พระอินทร์กลับหัวเราะเยาะด้วยสุรเสียงต่ำแดง ความ เขี้ยดยดหยาม แล้วก็ตรัสสั่งให้บริวารระดมกันใช้กำลังเข้าจับฤษีทุรวาสไว้ พลางก็ให้ขับไล่ออกไปจากราชสำนักเสียในทันที ถึงตอนนี ฤษีทุรวาสผู้แก่กล้าด้วยอิทธิฤทธิ์จากการบำเพ็ญตบะมานานก็สุดที่จะ กลั้นโทสะไว้ได้ เธอจึงกล่าววาจาสาปแช่งพระอินทร์ว่า

“เออ ! อินทรา ! ขอให้ทรัพย์สินสมบัติตลอดจนทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในความครอบครองของท่านจงจมนมลายหายสูญไปในท้องเกษียรสมุทรเถิด ถึงตอนนั้นแหละ ท่านก็คงจะได้รู้สำนึกละว่า ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นมันช่วยอะไรท่านได้บ้าง ?”

ฤๅษีทุรวาสตาสายังไม่ทันขาดปาก บรรดาทรัพย์สินและ
สิ่งของทั้งหลายทั้งปวง ของพระเป็นเจ้าแห่งวชิราวุธก็มีอันเป็น
ร่วงพรูลงสู่ทะเลอันม และในฉับพลันทันใดอาณาจักรอันกว้าง
ไกลไพศาล ตลอดทั้งราชธานีอันมหิพาตรระการตาขององค์
อมรินทร์ก็พังทลายลง แม้แต่ช้างม้าซึ่งรวมทั้งช้างเอราวัณ
และม้าลาหอกอันเป็นพาหนะประจำพระองค์ ปราสาทราชฐาน
ชายา และสาวสนมกำนัลในนับด้วยจำนวนร้อย นักดนตรี นัก
ขับร้องและนักพ่อนำจำนวนมากมาย ตลอดจนข้าราชบริพาร
ทั้งหมดก็มีอันเป็นสูญสลายไปภายในชั่วพริบตาเดียว พระอินทร์
ซึ่งก่อนหน้านั้นเพียงครู่เดียวยังสมบูรณ์พูนสุขด้วยลาภยศศฤงคาร
และอำนาจอันมหาศาลก็ได้กลายเป็นยาจกไปในทันที สมบัติ
ของพระอินทร์ที่ยังเหลืออยู่ก็ยังมีแต่ภูษาที่ครอง สรีระของพระ-
องค์อยู่เท่านั้น !

องค์อินทราได้สิ้นฤทธิ์สิ้นเดชไปเสียแล้ว พระองค์จึง
ต้องคุกเข่าลงต่อหน้าฤๅษีทุรวาส แล้วก็วิงวอนขอให้ฤๅษีผู้ยิ่งใหญ่
ถอนคำสาปเสีย แต่ฤๅษีท่านกลับเมินหน้าหนี พลางเดินลับไป
อย่างทองไม่รู้ร้อน พระอินทร์ก็เลยจนปัญญาไม่ทราบว่าจะทำ
อย่างไร ในที่สุดท้าวเธอก็เดินไปยังสถานที่ที่ทวยเทพดากำลัง
ชุมนุมปรึกษาหารือ กันอยู่ว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้นำ อมฤตจาก
ก้นเกษียรสมุทรมารับประทานกันได้ พอพระอินทร์เสด็จมา
ถึงและเล่าเรื่องวิบัติที่เกิดขึ้นให้ฟัง ทวยเทพดาทั้งหลายก็เล็ดสันใจไป

เฝ้าพระวิษณุเป็นเจ้าเพื่อขอประทานความช่วยเหลือให้ได้ทรัพย์สิน
สินสฤงการอีกทั้งอำนาจมหาศาลกลับคืนมา ตลอดจนช่วยให้ได้
น้ำอมฤตอัน เป็นยอด ประราณาทองทวย เทพยดากลับคืนมาด้วย
กรันแล้วทั้ง พระอินทร์และทวยเทพยดา ก็พากันไปเฝ้าพระวิษณุ
เป็นเจ้า ทูลให้ทรงทราบถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้น

พระวิษณุตรัสว่า “มีทางเดียวเท่านั้นที่จะให้ได้ทรัพย์สิน
สมบัติกลับคืนมาจากท้องเกษียรสมุทรได้ นั่นก็คือ ท่านทั้งหลาย
ต้องช่วยกันกวณเกษียรสมุทรนี้ ให้เป็นเช่นเดียวกันกับการกวณ
ฐานมเพื่อทำเนยใส แต่โดยเหตุที่เป็นงานหนักและยากลำบาก
อยู่มิใช่น้อย ท่านทั้งหลายจะต้องร่วมแรงร่วมใจกันทำงานนี้เป็น
เวลาหลายร้อยปี โดยจะต้องใช้ภูเขามันตระเป็นเสากวณ และใช้
พญางู คือพระชาเศษนาทเป็นเชือก เนื่องจากงานนี้เป็นงานใหญ่
และหนักมากยากที่พวกท่านจะทำได้สำเร็จลุล่วงไปได้โดยลำพัง
ฝ่ายเดียว เพราะฉะนั้นท่านจึงจะต้องให้พวกแทตย์ผู้บุตรของ
นางอติติ และผู้เป็นพี่น้องร่วมบิดาเดียวกันกับท่านช่วย เมื่อ
ท่านทั้งสองฝ่ายร่วมมือร่วมแรงกันปฏิบัติดังนี้แล้ว งานนี้ก็จะ
สำเร็จได้ และทรัพย์สินสมบัติตลอดจนคุณที่ทองบรรจุน้ำอมฤต
ก็จะลอยขึ้นมาบนพินาศตามความปรารถนา”

ด้วยเหตุประการฉะนั้นทวยเทพยดาจึงพากันไปขอความ
ช่วยเหลือจากพวกแทตย์หรือพวกอสุรซึ่งเป็นพี่น้องของตนเอง
แต่พวกแทตย์ตอบว่า

“เรื่องอย่างนี้ มันต้องหมุ่ไปโก๋มาลี เราจะช่วยท่านได้ก็ต่อเมื่อท่านสัญญาว่ายอมแบ่งน้ำอมฤตที่จะได้ขึ้นมาจากห้องเกษียรสมุทรนั้นให้แก่พวกเราบ้าง จะตกลงได้หรือไม่เล่า?”

พอได้ยินดังนี้ ทวยเทพยดาต่างมองดูหน้ากัน ในใจจึงนั้นพวกเทวดาไม่ต้องการให้พวกแทตย์ได้คมน้ำอมฤตนั้นดอก เพราะเกรงว่าพวกแทตย์จะเก่งเกินไป แล้วก็อาจจะก่อความพิณาสให้ทั้งแก่โลกสวรรค์และโลกมนุษย์ได้ อย่างไรก็ตาม แม้จะต้อรองกันเท่าใด ๆ พวกแทตย์ก็ยังยืนยันกราน ไม่ยอมให้ความร่วมมือช่วยเหลือ นอกเสียจากพวกเทวดาจะยอมแบ่งน้ำอมฤตให้บ้าง ในที่สุดทวยเทพยดาก็ต้องยอมจำนน โดยบอกว่า

“เอ้า! ตกลง! แต่พวกท่านต้องช่วยเราให้เต็มทีนะ”

อันที่จริงนั้น พวกเทวดาไม่ได้ตั้งใจที่จะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้แก่พวกแทตย์เลย เพราะฉะนั้นจึงได้เตรียมวางแผนกันอย่างลับๆ ที่จะไม่ยอมให้น้ำอมฤตตกไปถึงมือของพวกแทตย์ได้

ฝ่ายพวกแทตย์นั้น เชื้อตามคำพูดของพวกเทวดาทุกประการ ครั้นแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็ลงมือกวณเกษียรสมุทร พากันไปยกภูเขามันตระทั้งถูกลมปากลงเสาใหญ่ ณ ใจกลางมหาสมุทร แล้วก็ให้พญาเสนานาคม้วนตัวทบลงเป็นเชือกกรอบ ๆ เสา่นั้น พวกเทวดารู้ฉลาดจึงพากันจับลำตัวพญานาคข้างหาง ส่วนข้างหัวนั้นให้พวกแทตย์จับ พอการกวณเกษียรสมุทรเริ่มต้นเท่านั้นเอง.....

สถลจักรวาลก็สิ้นสะเทือนไปถ้วนทั่ว ภูเขาไฟโกล่ ๆ
ต่างพุ่งไฟออกมาพร้อมด้วยแร่ธาตุที่ละลายไหลรินเป็นสายธาร
ร้อนแรงออกมาอย่างมิหยุดหย่อน ทั้งสามโลกก็แตกตื้นโกลา
หลอลห่ม่านกันอย่างที่มีเลขปรากฏมาก่อน

การกวนเกษียรสมุทรได้ดำเนินไปเป็นเวลาหลายร้อยปี
ในที่สุดบรรดาเทพยดสัมบัติที่จมอยู่ใต้ท้องทะเลก็ลอยขึ้นมาบน
พื้นน้ำ พร้อมกันนั้น สิ่งของทรัพย์สินของพระอินทร์ที่ถูกรวาศ
สาปให้ถล่มทลายหายสูญไปในท้องทะเลก็ลอยขึ้นมาด้วยซึ่งพระ
อินทร์ก็ได้รับกลับคืนไปสมตามความปรารถนา ทวยเทพยดา
ต่างก็แจกจ่ายทรัพย์สินเหล่านั้นไปในระหว่างพวกของตน ส่วน
พวกเทวดานั้น เทวดามีได้แบ่งอะไรให้เลย

ในที่สุด กุณชาติทองบรรจุน้ำอมฤตก็ลอยขึ้นมา! ทวย
เทพยดาทั้งพวกเทวดต่างก็ดีใจกันเป็นล้นพ้น ต่างส่งเสียงแสดงความ
ยินดีปรีดากันอย่างอ้ออึง แต่..... น่าเสียใจที่พวก
เทวดา “กันท่า” หรือ “เบ๊ว” ไม่ยอมให้พวกเทวดย์แม้แต่
แต่ต้องกุณชาติทองบรรจุน้ำอมฤตนั้นเลย เมื่อเป็นดังนี้ก็เกิดการ
สู้รบกันขึ้นในระหว่างสองฝ่ายนั้น ในการสู้รบนี้ถ้าหากว่าพระ
วิษณุเป็นเจ้าจะไม่ใช้เล่ห์กลเข้าช่วยพวกเทวดาด้วยตนเองแล้ว
พวกเทวดย์ซึ่งมีกำลังออกเข้มแข็งกว่าก็จะต้องเป็นฝ่ายชนะ
อย่างแน่นอน แต่.....การณ์ทำได้เป็นเช่นนั้นไม่ พระวิษณุ
มีพระทัยลำเอียงเข้าข้างพวกเทวดา จึงทรงจำแลงพระองค์เป็น

สาวสวยมาปรากฏกาย ณ ท่ามกลางทวยเทพยดาและพวกเทตย์
ซึ่งกำลังต่อกรกันอยู่.....

พระวิษณุในเรือนร่างจำแลงของสาวงามนั้นชื่อว่า โมหินี
ซึ่งแปลตามศัพท์ว่าผู้ทำให้คนอื่นหลงใหลในตน อันความเลอ
โฉมของนางโมหินีนั้น ยากที่จะสรรหาอ้อยคำมาพรรณนาได้ถูก
ต้อง ร่างของนางอ่อนระทวยเหมือนแฉ่ววัลย์ เสียงเล่าก็ไพเราะ
ยิ่งกว่าเสียงของโกกิลา นางค่อย ๆ ยุราตรนาศรมาพร้อมกับ
แซมสรวลอย่างร่าเริง เสียงกะพรวนทองที่ข้อมือตั่งเป็นจังหวะ
กรุ๊งกริ๊งอย่างน่าฟัง ยังความสดชื่นให้แก่ทั้งทวยเทพยดาและ
พวกเทตย์ทั้งหลายอย่างฉับพลัน ขณะนางเยื้องกรายมานั้น ไม่
ว่าเหวตาไม่ว่าเทตย์ต่างก็พากันอัปมงคล้างจับตามองดูนางจน
เหลียวหลัง พวกนั้นลืมสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างหมด ลืมว่าตนกำลัง
ต่อสู้กันเพื่อแย่งน้ำอมฤตเสียด้วยซ้ำไป สาวโมหินีพิจารณาตน
เองเข้าใกล้เกลี่ยกระฉีกพิพาท โดยอาสาจะเป็นผู้แบ่งและบริหาร
น้ำอมฤตให้มากกว่าทั้งสองฝ่ายจะได้แบ่งลงเงียบ ๆ เป็นสองแฉว
การสู้รบก็ยุติลงฉับพลัน แล้วทั้งทวยเทพยดาและพวกเทตย์
ต่างก็นั่งหันหน้าเข้าหากันฝ่ายและแฉว กรันแล้วนางโมหินี ก็
หยิบกุ่มาที่ทองบรรจุน้ำอมฤตขึ้นมาเพื่อบริการแจกจ่าย

พวกเทตย์นั้น นั่งอัปมงคล้างชมความงามของสาวโมหินี
มีอาการราวถูกสะกดด้วยมนตร์ขลัง พวกเทตย์ไม่รู้ไม่เห็นไม่
ซาบซึ้งในสิ่งไรเลย นอกเสียจากความงามของสาวโมหินี และ

ด้วยเหตุนี้ พวกนั้นจึงมิได้ทันสังเกตว่าระหว่างที่กำลังเพลินชม
อิริยาบถของนางโมหิณีอยู่ในท่ามกลางเสียง ร้องรำทำเพลงของ
ทวยเทพยดา สาวโมหิณีก็ได้บริการน้ำอมฤตให้แก่พวกเทวดา
ดื่มเสียก่อนแต่ฝ่ายเดียว ส่วนพวกตนนั้น มิได้รับบริการสิ่ง
ใดเลย

ในบรรดาพวกเทวดาด้วยกันนั้น มีอยู่คนหนึ่งซึ่งเฉลียว
ฉลาดกว่าเทวดาอื่น ๆ เขาผู้นั้นคือราหู ราหูได้ตั้งความสังเกตดู
มาตลอดแล้ว เห็นว่าพวกที่ ๆ น้อย ๆ ของตนกำลังถูกหลอก
ลวงอย่างฉกรรจ์ ทั้งยังตระหนักดีถึงการจำแลงร่างของพระ-
วิษณุเทพด้วย ราหูจึงรำพึงอยู่ในใจว่า

“โอเอ๋ย! วิษณุเทพ! ท่านใช้ลูกไม้ต้น ๆ กับพวกเราเช่น
นี้เองดอกหรือ? ค่ะ! เราจะได้เห็นกันว่าใครจะแน่นกว่ากัน”

รำพึงเสร็จ ราหูก็แปลงร่างเป็นเทพองค์หนึ่งแอบเข้าไป
นั่งในแถวของเทพยดา แทรกระหว่างสุริยเทพพระอาทิตย์กับ
จันทร์เทพพระจันทร์ ทั้งนี้โดยปราศจากการสังเกตของผู้ใดทั้งสิ้น
เพราะร่างของราหูก็ไม่ส่องแสงมีประกายรุ่งโรจน์เช่นเดียวกับ
เรือนร่างของเทวดาโดยทั่วไปเหมือนกัน แม้โมหิณีสาวจำแลง
เองก็หาได้สังเกตไม่ จึงหลงบริการราหูด้วยน้ำอมฤตอันล้ำค่า
เช่นเดียวกับเทพองค์อื่น ๆ

ทันทีที่ได้รับแจกน้ำอมฤต ราหูก็ยกถ้วยขึ้นดื่ม โดยมีได้
สวามนตร์เสียก่อน เพราะสันดานจริงของตนนั้นเป็นอสูร ไม่

ทราบว่าจะต้องทำเช่นนั้น และในขณะนั้นก็ยังไม่มีใครอื่นเลยที่จะได้ดื่มน้ำอมฤตเข้าไป พระอาทิตย์และพระจันทร์เองเล่าก็เฝ้าคอยจับตาดูการกระทำของราหูอยู่ เพราะเทพทั้งสองทราบความจริงได้จากเงาของราหูว่าแท้จริงนั้น ราหูก็เป็นอสูรตนหนึ่งหาใช่เป็นเทวดาไม่ ทั้งนี้ เพราะเทวดานั้น แม้จะอยู่ในที่แจ้งก็ย่อมไม่มีเงาทอดลงมาจากร่าง สุริยเทพและจันทร์เทพจึงรีบส่งสัญญาณให้โมหิณทราบ

ทันใดนั้น โมหิณก็เรียกอาวุธประจำพระองค์ ของพระวิษณุเทพมาใช้ นั่นก็คือกองจักรสุทรรสนะ ซึ่งร้อนหรือเผา-
อากาศมาดัดสีระราหูขาดออกจากร่างในชั่วพริบตาเดียว! แต่
นั่นก็ช้าเกินไปเสียแล้ว เพราะ ราหูได้ดื่มน้ำอมฤตเข้า
ไปแล้ว ราหูได้กลายเป็นอมตะไปแล้ว! สีระของราหู
ขาดกระเด็นออกจากร่างไปแล้วก็จริง แต่ทั้งสีระและทั้งร่าง
ของราหูก็กลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ ร่างอันปราศจากสีระของราหูนี้
มนุษย์พากันขนานนามว่า “เกตุ” ด้วยประการฉะนี้แหละ ทั้ง
พระราหู และพระเกตุจึงต่างก็หมุนกว้างอยู่กลางเวหาโดยมิหยุด
หย่อน

พระราหูและพระเกตุได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ไม่ว่าอะไรจะ
เกิดขึ้นทั้งสองเทพจะต้องแก้แค้นพระอาทิตย์และพระจันทร์ให้ได้
ฉะนั้น ในบางครั้งบางคราว เงามืดทมิฬของอสูรทั้งสอง
จึงปรากฏบนร่างของพระอาทิตย์และพระจันทร์ให้เราได้เห็น ที่

เราเรียกกันว่าสุริยคราสและจันทรคราสนั่นเอง เมื่อใดที่ปรากฏการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น เมื่อนั้น มนุษย์บนพื้นพิภพก็จะพากันวิ่งวุ่นแตกตื่น เพราะหวาดกลัวกันไปว่า พระราหูและพระเกตุ อสุราร้ายทั้งสองจะกลืนกินพระอาทิตย์และพระจันทร์ไปเสีย และโดยเหตุฉะนั้น บรรดามนุษย์ทั้งผู้ใหญ่และเด็กจึงต่างพากันย้ายห้องกลองระฆัง จตุประทีปหรือตีเกราะเคาะไม้ ทั้งช่วยกันสวดมนต์ภาวนาจนกว่าพระราหูและพระเกตุจะกล้ว แล้วค่อยๆ ภายหลังพระอาทิตย์หรือพระจันทร์ออกจากปาก

แต่ทั้งพระราหูและพระเกตุก็เป็นอมตะเช่นเดียวกับเทพยดาทั้งหลายไปแล้ว เพราะได้ลึบรสน้ำอมฤตเข้าไป และในทำนองเดียวกัน ความพยายามเกลียดแค้นทั้งสองเทพมีต่อพระอาทิตย์และพระจันทร์ก็เป็นอมตะไม่รู้จักตายด้วยเหมือนกัน และด้วยเหตุนี้เอง ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทั้งสองเทพจึงพยายามกลานกับหน้าเข้าหาพระอาทิตย์และพระจันทร์ ทำให้เกิดเงามืดทมิฬนั้นเข้าปกคลุมร่างของสุริยเทพ และจันทรเทพอยู่มิหยุดหย่อน ความพยายามของพระราหูและพระเกตุในอันที่จะกลืนกินพระอาทิตย์และพระจันทร์ให้หมดสิ้นไปนี้เอง ได้ก่อให้เกิดสุริยคราสและจันทรคราสให้ชาวโลกได้เห็น

เหล่านี้เป็นความเชื่อของชาวอินเดียแต่ครั้งโบราณ ซึ่งมีอิทธิพลต่อชาวไทยอยู่มิใช่น้อย แสดงให้เห็นอนุภาพของวัฒนธรรมซึ่งถ่ายทอดกันไปมาระหว่างชาวอินเดียและชาวไทย.

๐๐ ๕๕๕๐๐๐

จันทร์วรรณ วสันตสิงห์

หนูนก
เสียแต่มัก
จนคุณแม่
จึงมอบให้

เป็นเด็ก
ไม่เชื่อ
อดทน
คุณย่า

แสนน่ารัก
ถ้าผู้ใหญ่
ระอาใจ
มาอบรม

ฝ้ายคุณย่า
แก้หลานน้อย
เช่นให้ลบ
อย่าไปสู้

พราสอน
นานา
คนดี
การม

วอนกล่าวอ้อย
ว่าเหมาะสม
ที่น่าชม
กับคนพาล

แต่หนูนก
รับคำย่า
พอพันทา
ก็สำราญ

นั้นไซ้
แต่แรก
ลับไป
เร่เล่น

นิสัยแปลก
ดังว่าขาน
ไม่ทันนาน
ไม่เห็นกลัว

วันหนึ่งเพลิน
เผอิญมี
มาตะต๋อย
หัวขำหัว
ท่างิ้ว

เดินถึง
อันธพาล
ตีกัน
นกเห็น

ประตูป้าน
สันดานชั่ว
วิ่งพันพัว
ว่าเป็นดี

นึกสนุก
วิ่งเข้ากลุ่ม
เลยถูกชก
จึงรีบหนี

กลับล้มคำ
ตลุมบอน
ตรงหน้า
นึกถึงคำ

ที่ยาสอน
อย่างเต็มที่
ชาสันดี
ฆ่ากำชับ

เด็กเกร
กั้นไว้หนา
อีกคนหนึ่ง
นกขยับ

คนหนึ่ง
กั้นไว้หนา
วิ่งมาดู
หนีแล้ว

ร้องขึ้นว่า
ข้าจะจับ
ขู่สาบ
จมกองทราย

ถูกชนได้
โธ่เอ๊ยน่า
เป็นไรหลาน
อย่ามัวอาย

วิ่งต่อไป
เวทนา
วิ่งมา
รีบบอก

ใกล้ถูกฆ่า
อย่าใจหาย
น้ำตาพราย
ให้ยารู้

จริงไหมละ
ช่างแสนเบื่อ
ขึ้นเข้าไป
พิมเสน

หลานย่า
อันธพาล
ใกล้มัน
แตกเกลือกู

ว่าไม่เชื่อ
รำคาญหู
เปรียบกันดู
จะป็นไป

หนูกว่า
ที่นั่น
ขอสัญญา
ถ้ามิเชื่อ

จริงจริง
หลานคง
ว่าต่อ
ย่าไซ้

กรับคุณย่า
ไม่สงสัย
แต่นี้ไป
ขอให้ดี

คุณว่า
ข้าหวังเซย
แม้เชื้อพึง
คงจะมี

ดีแล้ว
ชื่นใจ
วาจา
แต่สบาย

แก้วตาเอ๋ย
ในหลานนี้
ที่พาที่
ไม่เดือดร้อน

หนูนกน้อย
ท่านมีใจ
หวังดี
เราจะย้อน

ค่อยเห็น
เมตตา
แก่เราหนา
ผู้ใหญ่

ว่าผู้ใหญ่
อุตสาหสอน
จึงว่าวอน
นั้นไม่ควร

บรรดาเด็ก
การตั้งใจ
เคารพเชื่อ
ท่านช้วน

เล็กใหญ่
จริงจัง
พึงผู้ใหญ่
ให้ระวัง

ทั้งชายหญิง
อย่าผันผวน
ไม่เรวน
พลาดพลั้งเอย

ข้างรั้วมีที่ดินว่างตลอด ต่อมาถึงสนามปูมะมีหญ้าบ้าง
ไม่มีหญ้าบ้าง แล้วจึงถึงตัวบ้านซึ่งโอ้อ่าแบบโบราณ หากไม่
เคยได้รับความดูแลเอาใจใส่ ลักษณะของมันจึงคล้ายบ้านร้าง
มากกว่าเป็นบ้านคุณปู่ผู้เข้มงวดมีระเบียบในสายตาของมังกร

“อยู่กับคุณปู่สบายนะลูก บ้านก็ใหญ่กว่าเรา บริเวณ
วิ่งเล่นเยอะแยะ มังกรจะเล่นเตะบอลยังได้” แม่พูด ขณะที่
พ่อยกกระเป๋าเสื้อผ้าของมังกรขึ้นเรือน “อยู่บ้านท่านอย่านั่งดู
ด้าย ปีนรั้วปีนควายให้ลูกท่านเล่น ภาษิตโบราณนะลูกจำไว้
บ้านนี้ไม่มีลูกท่านหลานเธอ แต่มังกรก็ควรรับใช้คุณปู่ อย่า
รังเกียจว่าไม่ใช่บ้านเราเลยถือโอกาสไม่ทำอะไร...”

“อ้าว! นั่นจะตั้งกองส่งเสียกันไปถึงไหนยะ” เสียงคุณ
ป้าดังมาจากกระเบื้องหน้า “ทำให้ลูกมันใจเสียเปล่า ๆ เอาเหอะ
จะไปไหนก็รีบ ๆ ไปทำซะ ชุระปะบั้งออกมากมาข ไม่ต้องเอา
มังกรมันไปด้วยหรอก”

พ่อแม่อีกคุณป้า แม่หันมาทำท่าจะกอดมังกร แต่เขารีบ
ไหว้อย่างต่ำ หมุนเป็นโรไม่รู้ โตขึ้นมานี้ไม่อยากให้แม่มากอด
จูบต่อหน้าคนอื่นเลย ให้ตาย! แม่ก็ชอบทำเหมือนไม่รู้ว่ามีมังกร
รู้จักใครไป

คุณป้าร้องออกไปทางประตูว่า “เดินทางสะดวกสบาย
นะยะ พ่อคุณแม่คุณ เป็นฉันทะฉันไม่นั่งหรอกเรือเหาะเรือบิน
ฉันทกลั้วมันทานน้ำหนักไม่ไหวได้ตกลงมากอหักตาย”

หลังจากนั้น คุณป้าเรียกมังกรมาช่วยเอาตะกร้าไปเก็บ
ใบพลู จัดเรียงไปส่งเจ้าประจำ และเอาตะแครงฝังดอกมะลิ
แห้งเข้ามาเสียจากแดด เตรียมไว้ส่งร้านยา

อะไร ๆ ก็ไม่เลวร้ายนักหรอก อยู่กับคุณป้าตอน
โรงเรียนเปิดนะ วัน ๆ มังกรไปโรงเรียนแล้วเชื่อกว่ากลับ
คุณป้าก็พลีไปแล้ว ไม่ค่อยได้พูดคุยกันเท่าไร

อยู่ไปอยู่มาถึงตอนปีศาจ กราวนีสที่คุนป้าเริ่มเล่น
ลาวตลาย

“นั่นจะโก้งโค้งวาดรูปไปถึงไหนยะ พ่อมังกร วาดอยู่
ตายไม่เห็นมันสวยมันงามเป็นเรื่องเป็นราว”

มังกรทำหุวรรณลม การวาดรูปเป็นงานอดิเรกยามว่างที่เขาชอบมากอย่างหนึ่ง ภายในโลกแห่งความฝันของเขานั้น อวกาศไม่ไกลนักที่จะเหินขึ้นไปถึง และดวงจันทร์หรือดาวอังคารก็อาจมีมนุษย์พิลึก ๆ หน้าตาประหลาดขี้เย็บเต็มไปหมด มนุษย์ไม่เคยเขา...มนุษย์จะรู้ได้อย่างไร? ฝรั่งเศสไปลงผิวพื้น ดวงจันทร์ก็ลงอยู่แค่อาณาเขตเล็กน้อยเดียว ใครจะเอาได้ว่าไม่มีมนุษย์ซุกซ่อนอยู่ในบริเวณแถบอื่นนอกจักรวาลนี้?

“วาดอะไร” ไม่เห็นได้ความ คำ ๆ ต่าง ๆ หน้าตาพิกล เลิกเถอะแก” คุณป้าฉวยกระดาดจากมือเขา พิจารณาภาพวาด แล้วทำหน้าอย่างหนึ่งจึงขำลงดังไป

มังกรหน้าบึ้ง แม่สอนว่าให้เป็นคนดี แต่คนเราจะดีได้ก็ต่อเมื่อมีกมลดีกับเราก่อน ไม่ใช่หรือ?

อีกวันหนึ่ง ฝนซุก ตกได้ตกตั้งตั้งแต่เช้าถึงบ่าย เล่นน้ำฝนกระโดดโลดเต้นคนเดียว สนุกอย่าบอกใคร มังกรแอบออกไปกับสายฝนหนักถึงริมรั้ว หนูๆ ชุ่มชื้นเหมือนรอน้ำมานานกรัน ฝนตกอย่างนี้ติด ๆ กันหลายวัน สนานนก็จะชุ่มสว

มังกรใช้เวลาว่างวันหยุด ชุยดินริมรั้วขึ้นมาเป็นแถวตลอด พอได้เม็ดบานชื่นกับดาวกระจายจากป้าไข่ขายกล้วยแขกหน้าซอย ก็เอามันซุกลงใต้ดิน เอาดินกลบ ถ้าฝนมาบ่อย ๆ

สบายไป ไม่ต้องรดน้ำ หากแห้งมากก็น้ำมั่งกรก็โพงน้ำจากท้อง
ร่องสวนมาราดรดเป็นประจำ

ต้นเล็กงอก ต้นเอนปลือกสีน้ำตาลจืด ๆ กระเด็นออก...
ใบโผล่ออกมาเขียวอ่อนเหมือนหยก...ต้นโตขึ้น งดงามพุ่งชะูด
แตกใบ ... ในไม่ช้าก็มีดอกตูมโผล่ทั่วไปแทบทุกต้น

คุณป้าสังเกตเห็นเอาตอนที่ออกมาหนึ่งกระป๋องนอก สี
ดอกไม้ เหลือง แดง ชมพู ม่วง ขาว สะพรั่งเป็นทิวไสว
ทำให้ลืมความเก่าแก่ของกำแพงสูงอายุนหมดสิ้น

“โอ๊ะเอ๊ย นั่นแถมจะปลูกอะไรให้มัน ได้ดอกได้ผลเป็น
ประโยชน์กว่าดอกพรรณนั้นไม่ได้โรอะ ปลูกดอกไม้ เธอ—มันกิน
เข้าไปได้รีเปล่าละ ที่นี่ย่าสาระแนอีกนะ พ่อมั่งกร”

ไม่กี่วันต่อมา ตุ่มมาเยี่ยมมั่งกรด้วยอุทริลิดถึง ตุ่มเป็น
เพื่อนเล่นและร่วมชั้นกันมาตั้งแต่โรงเรียนเก่า โดยเหตุที่ตุ่มเล่น
ขอสามสายได้ดีมาก มั่งกรเลยอยากเล่นมั่ง

“เอาซี จะหัดให้” ตุ่มอาสา

โอ—ชีวิตแสนสุข ถึงชอนนั้นจะเล่นยากแทบไม่น่าเชื่อ
แต่มั่งกรก็ฟังว่าดนตรีที่เขาบรรเลงมีบทเพลงแห่งลำธารน้ำไหล
ใบไม้ส่ายพริ้ว ดอกหญ้ารับแดด และแม่เสียงพายุกรุ่นกรุ่น
ตามภูเขา ปรากฏออกมาสู่โสตประสาทฟังได้ชัด

“โธ้ย! ฉันจะตายอยู่แล้วนะนี่ เลิกที่...เลิกเล่นที่ โธ้ย
เสียงเข่าเสี้ยนประสาทนั้นขอที ฟังแล้วเจ็บฟันทนไม่ไหวยะ”
คุณบ๊าเอ็ดตะโรทันที่ที่ได้ยินเสียงเพลงบรรเลงโดยมังกร

นั่นเป็นการลงเอยอย่างสมบูรณ์สำหรับขอสามสายดำรับ
ตุ้ม!

กลิ่นนั้นมังกรเขียนจดหมายถึงพ่อแม่ เป็นกิจวัตรประจำ
ที่ต้องเขียนทุกอาทิตย์ ตลอดเวลาพ่อแม่จากไปรับการอบรม
ด้านวิชาการพร้อมกันที่เมืองนอก ในจดหมายเหล่านั้น มังกร
เน้นเรื่องไม่ให้เป็นห่วง และเล่าอะไรต่ออะไรลงไปตามสบายใจ
เหมือนที่เคยคุยกับพ่อแม่ตอนยังอยู่บ้านด้วยกัน

แล้ววันที่ตั้งใจรอก็มาถึง

คุณบ๊าเรียกเขาแต่เช้า “ไหน – แกแต่งเนื้อแต่งตัว
ให้มันดูไม่รุ่มร่ามขัดถูกะตามั้งเป็นไหม ? ไปเปลี่ยนเสื้อชะ
เอาเสื้อขาวกางเกงน้ำเงินที่ใส่ไปโรงเรียนนะแหละ ค่อยเรียบ
ร้อยหน่อย ไม่งั้นพ่อแม่ลงจากเครื่องบินเห็นแกเข้าจะจำไม่ได้
ว่าเป็นลูก”

เวลาผ่านไปเชื่องช้า มังกรไปรอพ่อแม่อยู่ที่
สถานีอากาศยาน คุณบ๊าไม่ไปด้วย งานตากดอกมะลิ เก็บพลู
นับมะม่วง คุมคนงานตอนกิ่งผลไม้ข้างรั้วตัวจริงจัง คุณบ๊าไม่
มีเวลาไปไหน ไม่มีเวลาช่วยใคร และลืมไปแล้วว่าเด็กผู้ชาย
ขนาดมังกรต้องการเปิดหูเปิดตาบ้างเหมือนกัน

มังกรตอนใจ เมื่อได้ยินเสียงเจ้าพนักงานประกาศว่า
“เครื่องบินเที่ยว ที.จี. ๓๐๓ จะมาถึงช้ากว่ากำหนด ๑๕ นาที
เนื่องจากภูมิอากาศไม่อำนวย”

เฮ — สิบห้านาทีอะไรนานเหมือนสิบห้าปี ยังไม่รู้
มังกรหันไปมองอย่างกระสับกระส่าย ถ้าภูมิอากาศไม่อำนวย
เครื่องบินจะประสบเหตุอะไรไหม นึกขึ้นมาแล้วใจแห้ง พาลน้ำตา
จะไหลให้ได้

ต้องปลอมตัวเองแทนแน่ว่า ลูกผู้ชายไม่มีวันร้องไห้ !
ในที่สุด สิบห้านาทีก็ผ่านไป เครื่องบินลงจอดสนิทบน
ลานบินตรงเวลาประกาศพอดี

พ่อแม่ออกมาโบกมืออยู่ในห้องผู้โดยสารขาเข้า กรุใหญ่
ต่อมา มังกรก็เข้าไปอยู่ในวงแขนของแม่ พ่อแค่บ๊ายบายเขา
แปลกแะ — มังกรคิด — หนนี้โง่เรากอดแม่ตอบได้ก็ไม่รู้
สงสัยล้มตัว !

คุยกันจ้อตลกตลกทางจนถึงบ้าน ต้นเตี้ยที่สุดเหมือนกลับ
จากนอกทั้งสามคน เมื่อพ่อแม่แก่ห่อสิ่งของต่างๆ ให้ดู เสียง
อุทานสลับจากอยู่ตลอดเวลา

มังกรแกะห่อของเขา มีดินสอสี ปากกาสี สีนํ้า สีนํ้า
มัน วิธีเขียนภาพตั้งแต่เบ่งต้นไปจนระยะชำนาญ

มีเม็ดดอกไม้เมืองนอก สายละลานตาเมื่อมองจากภาพ
ถ่ายหน้าของ แม่บอกว่า “พวกนี้ชอบแดด มังกรลองเอาปลุก
หน้าบ้านเราก็ได้”

ห่อใหญ่เบ้อเร่อที่แบกมา คือ กี่ตัวใหญ่ ชักกับรู้ใจ
มังกรว่าอยากเล่นดนตรีใจจะขาด อยากได้กี่ยี่ แต่ถ้าไม่มีจะ
ให้ซอสามสายก็ได้

“ทำไมพ่อแม่รู้ใจผม?” มังกรถาม ตายังแพรวด้วย
ความปิติ

“อ้าว! ก็มังกรเขียนเล่าไปในจดหมายนี่ลูก”

“ผมชอบ...ทุกอย่าง ผม...ชอบพระองค์” เขาก็มอง
กราบและนี่ก็อยากกอดแม่อีกที สำหรับพ่อนั้นไม่กล้า ก็ของ
มันไม่เคยทำ!

แล้วมังกรก็เงยหน้าขึ้นยิ้ม เขาเกือบจะล้มไปแล้วชั่ว
ยิ้มเป็นอย่างไร ขึ้นปล่อยไต่บ้านคุณบ้านานๆ มังกรอาจจะล้ม
ล้มไปเลยเป็นการตาวรรก็ได้

ห้องภาสกร

สลาย โรคประสาท....

ครูคณิตศาสตร์คนใหม่เพิ่งจะก้าวเข้ามาในห้องเรียน เป็นครั้งแรก กรดสายตาดูแผนผังที่นั่งประจำตัวนักเรียนแล้ว ยิ้มน้อยๆ “ห้องนี้น่ากลัวจะเก่งคณิตศาสตร์ ครูขอต้อนรับด้วยความหวังดี”

นักเรียนในห้องอมยิ้ม คำพูดอย่างนี้ทุกคนก็ต้องเดาเอา ว่าครูขอ ครูจะรู้ได้อย่างไร เมื่อครูเพิ่งจะมาสอนห้องนี้เป็น ชั่วโมงแรก และยังไม่ทันจะเริ่มการสอนเลยสักประโยคเดียว ครู มองหน้านักเรียนทุกคนผ่านไปคนละแวบหนึ่ง แล้วมองคู่มือที่ นั่งอีกครั้ง อ่านชื่อบางคนดัง ๆ “ในห้องนี้มีทั้ง วีระ อ้อเป็น หัวหน้าที่เสียด้วย มีทั้งพรหม และมีทั้งภาสกร”

เจ้าของข้อทั้งสามขึ้นอย่างภาคภูมิใจ “ทั้งสามข้อมีความสำคัญในประวัติศาสตร์คณิตศาสตร์ยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะข้อที่ตรงที่สุดคือภาสกร”

ทุกคนเบนสายตามาดูภาสกร ทำให้เขามีความรู้สึกว่าหน้าร้อนผ่าด้วยความอายที่กลายเป็นเบาของสายตานับสิบ ๆ คู่

“ถ้าครูจะกรุณาเล่าประวัติของภาสกรให้พวกเราฟังคงจะดี” วีระลุกขึ้นพูดอย่างนอบน้อม

ครูพยักหน้าเนิบ ๆ “แน่นอน วีระ” ขึ้นน้อย ๆ นั่งลงที่เก้าอี้หน้าชั้น แล้วเริ่มเล่าด้วยเสียงใสแจ๋วอย่างแจ้วต่อไป

“นานมาแล้วไม่ต่ำกว่าห้าพันปีที่ผ่านมามีคนเอเชียที่มีความเป็นนักคณิตศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ไม่แพ้อียิปต์และบาบิโลเนีย” สายตามองดูหน้านักเรียนแต่ละคนเหมือนจะพยายามจำข้อนักเรียนเหล่านั้นให้ได้ในชั่วโมงแรกที่เข้าสอน “หลักฐานยืนยันแม้จะเหลืออยู่น้อยเพราะขาดการบันทึก แต่ก็มีพอจะเชื่อถือได้ ทิมหันโยดาโรในอินเดีย ได้มีร่องรอยขนาดใหญ่ มีร่องรอยของบ้านโบราณที่ทำด้วยอิฐซึ่งมีห้องน้ำปูด้วยกระเบื้อง ยังมีชิ้นส่วนของท่อระบายน้ำทั้ง มีร่องรอยของสระว่ายนํ้าขนาดใหญ่ซึ่งเป็นสระสาธารณะ เหล่านี้แสดงถึงอารยธรรมอันสูงส่งของอดีตกาล สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันว่าคนโบราณในเอเชียได้มีความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์และทางด้านวิศวกรรมมาแล้ว คนเหล่านั้น

จะต้องรู้จักการเขียน การนับ การชั่ง การตวง และการวัดมาแล้ว
มีความสามารถในด้านชลประทาน ซึ่งมีร่องรอยของคูคลองที่ขุด
ขึ้นสำหรับส่งน้ำ สิ่งเหล่านี้มีแน่แต่ขาดหลักฐานบันทึกไว้
เท่านั้นเอง”

“เมื่อประมาณสี่พันปีเอง มีพวกอารยันเข้ามามีอำนาจ
ในอินเดีย นำวัฒนธรรมเข้ามาทั้งด้านภาษา และการถือชั้น
วรรณะ ภาษาของพวกอารยันคือภาษาสันสกฤต คำว่าอารยันใน
ภาษาสันสกฤตหมายความว่าพวกขุนนางหรือพวกเจ้าของที่ดิน
พวกนี้ได้มาครอบครองอินเดียอยู่เป็นเวลานาน ในระยะนั้น การ
พูด การเขียนภาษาสันสกฤตถือได้ว่าถึงขีดสมบูรณ์”

“ในราว ๆ พุทธศตวรรษที่สอง พระเจ้าอเล็กซานเดอร์
มหาราช ซึ่งนักเรียนทั้งหลายได้เคยทราบเกียรติประวัติของ
มหาราชพระองค์นี้ พระองค์ได้ยกทัพมาปราบปรามด้านตะวันออก
เฉียงเหนือ และได้สถาปนาอาณาจักรเมารยะขึ้นในดินแดน
ของอินเดีย และกษัตริย์ราชวงศ์เมารยะที่มีชื่อเสียงยิ่งใหญ่
พระองค์หนึ่งคือพระเจ้าโสกมหาราช พระองค์ได้ทรงสร้างศิลา
จารึกเป็นหลักไว้ตามเมืองใหญ่ ๆ ที่สำคัญของอินเดีย และหลัก
ศิลาจารึกเหล่านั้นก็ยังคงปรากฏอยู่จนทุกวันนี้ และในบรรดา
หลักศิลาจารึกเหล่านั้นก็ปรากฏว่ามีหลักฐานทางคณิตศาสตร์ปน
อยู่ด้วย คือสัญลักษณ์แสดงจำนวน”

“หลังรัชสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช อินเดียได้ถูกรุกราน
จากศัตรูนอกประเทศอีกหลายครั้ง ในที่สุดราชวงศ์กุปตะซึ่งเป็น
ราชวงศ์ที่เป็นกษัตริย์พื้นเมืองก็รุ่งเรืองขึ้น มีการฟื้นฟูภาษา
สันสกฤตขนาดที่เรียกว่าเป็นยุคทองของภาษาสันสกฤตที่เดียว
ประเทศอินเดียกลายเป็นศูนย์กลางของการศึกษาลึปะ และ
เกศศาสตร์ มีเมืองหลายเมืองมั่งคั่งและเจริญขึ้นมาก จนเกิด
มหาวิทยาลัยขึ้นหลายแห่ง วิชาคณิตศาสตร์เป็น วิชาที่ส่งเสริม
วิชาดาราศาสตร์มากกว่าที่จะส่งเสริมในทางศาสนา ในราวพุทธ-
ศตวรรษที่ ๑๑ ได้ปรากฏงานเขียนขึ้นชิ้นหนึ่งชื่อว่าฟังก์ะสัททัน
ติกา ของ วรมหิรา เป็นข้อสรุปของวิชาตรีโกณมิติเบื้องต้น
ของฮินดู มีจนกระทั่งตารางค่าของชาแนลซึ่งลอกแบบมาจากตาราง
ของปโตเลมี”

“ในระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๑๓—๑๖ นี้เอง ได้เกิดปราชญ์
ทางคณิตศาสตร์ของอินเดียด้วยกันหลายคน ในเวลาไล่เรี่ยกัน
เหมือนที่มาซุนมูอยู่ ณ ห้องเรียนนี้ ท่านเหล่านั้นคือ พรหมคุปต์
มหาวิระ และภาสกร และบุคคลเหล่านั้นก็มีชื่อเสียงรุ่งโรจน์ขึ้น
ในด้านวิชาคณิตศาสตร์”

“สิ่งที่ครูจะให้นักเรียนสังเกตเปรียบเทียบกับเลขคณิตที่
นักเรียนรู้จักในปัจจุบันคือการบวกและการคูณ สมัยนั้นปราชญ์

อินเดียบวกหรือคูณจากซ้ายมาขวาแทนที่จะเป็นจากขวามาหา
ซ้ายเหมือนในปัจจุบัน เช่นตัวอย่าง บวกจำนวน 345 กับ
488 ตั้งจำนวนหนึ่งได้อีกจำนวนหนึ่งดังนี้

$$\begin{array}{r} 13(3) \\ 12(2) \\ \underline{7(1)} \\ 345 \\ 488 \end{array}$$

(1) บวก 4 กับ 3 เป็น 7 เขียน 7 ไว้ข้างบน
สดมภ์ซ้ายสุด

(2) บวก 8 กับ 4 เป็น 12 เขียน 2 ไว้ข้างบน
สดมภ์หลักที่สอง จากซ้ายสุด และ 1 ไว้
เหนือ 7

(3) บวก 8 กับ 5 เป็น 13 เขียน 3 ไว้เหนือ
สดมภ์ขวาสุด และ 1 ไว้เหนือหลักที่สอง

ได้เป็น 833 ทำโดยวิธีนี้คือ

หลักหน่วย $5 + 8 = 13$

หลักสิบ $4 + 8 = 12$.

หลักร้อย $3 + 4 = \frac{7}{833}$

“การคูณ ก็เช่นเดียวกัน คูณจากซ้ายมาขวา ตรงข้ามกับ
ปัจจุบัน เช่น 569×5 ดังนี้

$$\begin{array}{r} 45(3) \\ 30(2) \\ \underline{25(1)} \\ 569 \times 5 \end{array}$$

(1) $5 \times 5 = 25$ เขียน 25 เหนือ 569

(2) $6 \times 5 = 30$ เขียน 30 เหนือขึ้นไปอีก

(3) $9 \times 5 = 45$ เขียน 45 เหนือขึ้นไปอีก

แล้วบวกตามหลัก

$$45$$

$$30$$

$$25$$

$$\underline{2845}$$

ได้ผลคูณ

ครูหันมาถามภาสกรว่า “ภาสกร เชลลวงคุณ 278 ด้วย 7 อย่างวิธีของภาสกรในสมัยโน้นๆ ขึ้นมาทำให้เพื่อนดูบนกระดานดำแผ่นนี้”

เหมือนต้องมนต์ในอดีต ภาสกรคูณตามวิธีของอินดูดังนี้

$$\begin{array}{r} 56 \\ 49 \\ 14 \\ \hline 278 \times 7 \end{array} = 1946$$

ครูพบว่า “เขาเหมาะสมที่จะชื่อว่าภาสกร แต่ไม่ใช่ ภาสกรคนเดียวในทันที มีวะ มีคนอื่นอีกหลายคน หรืออาจจะทุกคนที่มีสายเลือดของนักคณิตศาสตร์ในอดีต ครูมีโจทย์ปัญหาโบราณในสมัยของภาสกรในอดีตมาให้นักเรียนทดลองทำดู หวังว่านักเรียนจะลองคิดดูบ้าง

1. ครึ่งหนึ่งมีผู้หวังบำเพ็ญตะบะคนหนึ่งเป็นพอมด อีกคนหนึ่งเป็นฤๅษี บำเพ็ญตะบะอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่งสูงจาก พื้นดิน 100 วา มีหมู่บ้านหนึ่งห่างจากหน้าผาที่คนทั้งสองอยู่ 200 วา ฤๅษี เดินลงจากหน้าผาเดินไปยังหมู่บ้าน แต่พอมดเหาะตรงขึ้นไป แล้วเหาะตรงไปยังหมู่บ้าน ปรากฏว่าทั้งสองคนเดินทางเป็นระยะทางเท่ากัน จึงอยากจะทราบว่ พอมดจะต้องเหาะสูงขึ้นไปกี่วา
2. ไม้ไผ่ลำหนึ่งยาว 18 ศอก ต้องลมพัดหัก ยอดไม้หักแตะ พื้นดินห่างจากโคนต้น 6 ศอก ถามว่าไม้ไผ่ที่หักทั้งสองท่อนนั้น แต่ละท่อนยาวเท่าใด

3. พ่อค้าคนหนึ่งเสียขนอนผ่านทางถึง 3 แห่ง ด้วยสินค้าของตน ด้านแรกเสีย $\frac{1}{3}$ ของราคาสินค้า ด้านที่สอง เสีย $\frac{1}{4}$ ของราคาสินค้าที่เหลือ ด้านที่สามเสีย $\frac{1}{5}$ ของราคาสินค้าที่เหลือ จากเสียค่าขนอนทั้งสองครั้งมาแล้ว ค่าเสียขนอนทั้งหมดเป็น 24 อยากทราบว่าแต่ละด้านเขาเสียเท่าไร

ทั้งสามข้อนี้เป็นโจทย์ของท่านพรหมคุปต์ แต่โจทย์ต่อไปนี้เป็นโจทย์ของมหาวิระ

4. งูตัวหนึ่งยาว 80 องคุลี เลื้อยลงรูด้วยอัตราเร็ว $7\frac{1}{2}$ องคุลี ในเวลา $\frac{5}{4}$ วัน แต่ปรากฏว่า หางงูออกยาวออก $1\frac{1}{4}$ องคุลี ทุก ๆ $\frac{1}{4}$ วัน เมื่อไรงูตัวนี้จะเลื้อยลงรูได้ทั้งตัว

5. ข้าราชการคนหนึ่งได้มะม่วงมาถวายพระราชา พระองค์ทรงแบ่งไว้เพียง $\frac{1}{6}$ ของมะม่วงนั้น ทรงแบ่งปันให้พระราชินี $\frac{1}{5}$ ของมะม่วงที่เหลือ ทรงแบ่งให้เจ้าชายสามองค์ องค์ใหญ่ได้ส่วนแบ่ง $\frac{1}{4}$ ของจำนวนที่เหลือจากพระราชินี เจ้าชายองค์ที่สอง ได้ส่วนแบ่ง $\frac{1}{3}$ ของส่วนที่เหลือของเจ้าชายองค์ใหญ่ เจ้าชายองค์ที่สามได้ $\frac{1}{2}$ ของส่วนที่เหลือของเจ้าชายองค์ที่สอง เจ้าชายองค์เล็กอีกองค์หนึ่งสุดท้าย ได้มะม่วง 3 ผล อยากทราบว่าแต่ละ

องค์ตั้งแต่พระราชจนถึงเจ้าชายทุกพระองค์ได้รับมะม่วงองค์ละ
เท่าไร

6. อุฐ์หนึ่งอยู่ในป่า ปรากฏว่า สองเท่าของกรณีที่สองของ
จำนวนอุฐ์ทั้งหมดพากันขึ้นเขาไป อุฐ์ที่เหลือมีจำนวนสามกลุ่ม ๆ
หนึ่งมีอุฐ์ห้าตัว พากันไปหากินริมแม่น้ำ อยากทราบว่าอุฐ์ทั้งฝูง
มีกี่ตัว

ครูบอกว่า “ครูให้โจทย์เธอเพียง 6 ข้อ นี่เป็นโจทย์เก่า
หลายพันปีมาแล้ว ขอให้นักเรียนทั้งห้องคิดดู”

ดังนั้นในวันเด็กนี้หวังว่าผู้อ่านหนังสือวันเด็กคงจะคิดดู
ด้วยเช่นกัน ถ้าหากคิดไม่ได้ก็หมายความว่า ปัจจุบันเก่งสู้คน
โบราณไม่ได้

เพลง

ฝนหลวง

คำร้อง อวบ เหมะรัชตะ ทำนอง เซเรมา

ตอนที่ ๑	ยามฝนพรำ สาตสายโรย ยามฝนมา ต่างสำรวจ	ชั้นจำเมื่อยามฝนโปรย ละอองสู่ผืนนาไร้สวน เริ่มมาเราปลูกไผ่พรวน ทำงานและร้องเพลงเรีงรำ
สร้อย	ก่อนฝนจะตก ความชื้นและเย็น	มักมีเมฆฝนลอยลงต่ำ ช่วยนำ หยดเป็นน้ำฝนลงนาไร้
ตอนที่ ๒	ยามฝนทิ้ง ความแล้งพา นาและไร้ พืชทั้งมวล	ยากจริงจนกว่าฝนมา ให้ชาวไร้นาต้องโศกครวญ แห้งตายดังถูกเผารวน พากันเหี่ยวเฉาเศร้าในทรวง
สร้อย (เหมือนข้างบน)		
ตอนที่ ๓	ทรงเมตตา ความแห้งเกรียม รอฝนมา ทรงคุ้มมวล	หลั่งมาฝนหลวงฝนเทียม พากันหลบแดดไม่มีหวน ช่วยยังไร้นาและสวน ชาวไร้ชาวสวนและชาวนา

ไอ้คนขี้กลัว

ช.เกรียง กัระติกร....

กาลครั้งหนึ่ง หลังจากสัตว์โลกได้ใช้ชีวิตของตนบนพื้นพิภพนานพอสมควรแล้ว บรรดาสัตว์นานาชนิดก็เล่าประสบการณ์ของตนและของชาติตนให้เพื่อนสัตว์อื่นๆ ฟัง บางพวกก็เล่าถึงการหากินซึ่งนับวันจะอดกัลดัดสน ยิ่งโลกเจริญก็ยิ่งหากินลำบาก นอกจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวจะเพิ่มมากขึ้น เพราะขาดความรู้ในเรื่องการจัดระบบครอบครัวหรือเรื่องของการเกิดแล้ว ยังถูกมนุษย์รังแกติดตามเข่นฆ่า แลเนื้อเอื้อหนึ่งเอาไปกินบ้างเอาไปเป็นเครื่องประดับบ้าง มนุษย์บางคนเนื้อก็ไม่ได้กิน หนังก็ไม่ได้ร่อนนึ่ง ยังอุตสาหัสนิยมชมชอบเอากระดูกไปแขวนคอ สรุปแล้วพวกสัตว์ต้องวิ่งหัวซุกหัวซุนหนีมนุษย์ไม่ใช่อันหากินทั้งกลางวันกลางคืน

บางพวกก็พรรณาถึงถิ่นฐานหลักแหล่ง ซึ่งเคยอาศัยเป็นสุข ในปัจจุบันก็อยู่ไม่ใคร่จะได้ จะวิ่งตามถนนก็ถูกจับ จะ

เข้าไปอาศัยวัด มนุษย์ก็ตามไปตะกรุบ ไม่เป็นอันหลับอันนอน
ไม่ว่าสัตว์เผ่าใดจะพูดถึงเรื่องอะไร ในบั้นปลายจะลงเอยด้วย
เรื่องร้าย ๆ ของมนุษย์ดำเนินคดีเตียนมนุษย์ทั้งสัน

แมวตัวหนึ่งซึ่งหลับตานอนเฝ้าบรรดาเพื่อนสัตว์นินทาการ
กระทำของมนุษย์อยู่ด้วยความสงบ เมื่อเห็นใคร ๆ ไม่พูดแล้ว
จึงพูดขึ้นบ้างว่า “เราอยู่ใกล้สังคมมนุษย์มากกว่าสัตว์ใด ๆ ที่
ท่านทั้งหลายพูดมานั้น ล้วนแต่พูดถึงการกระทำของมนุษย์ทั้ง
สิ้น อย่างว่าแต่กิริยาอาการของมนุษย์เลย แม้แต่เราจากที่พูดออก
มา มนุษย์ก็ยังก้าวร้าวบรรดาสัตว์ตลอดมา มนุษย์จะว่ามนุษย์
ก็ไม่กล้าว่าตรง ๆ กลับเอาพวกเราไปเปรียบเทียบ อย่างพวกเรา
ซึ่งอยู่เงิบ ๆ ก็ยังไม่วายดูกว่ากระเทบ เขาประณามมนุษย์ด้วย
กันว่า “ชื่อเหมือนแมวนอนหวด” เรานอนของเราอยู่ดี ๆ ไม่ได้
เกี่ยวข้องกับมนุษย์เลย”

ห่อแมวพูดขาดคำ กวายตัวหนึ่งซึ่งทำงานให้มนุษย์
ตลอดฤดูกาล ได้พูดขึ้นทันทีว่า “จริง มนุษย์นี้สามหาวก้าวร้าว
นัก แม้แต่เราจะอยู่ในคอกก็ได้ยินมนุษย์ว่ากันว่า “โง่เหมือน
กวาย” มนุษย์โง่แท้ ๆ แต่เรื่องอะไรของมนุษย์ที่จะลามปามมา
ถึงเราด้วย”

กระต่ายตัวหนึ่งเสริมขึ้นว่า “เราก็เหมือนกันยังพลอยถูก
มนุษย์พูดกระเทบกระเทียบ แทนที่เขาจะตำหนิคนชั่วอยู่
อย่างตรงไปตรงมา กลับพูดว่า “ตกใจเหมือนกระต่ายตื่นตูม”

นิทานเรื่องกระต่ายกับลูกตาล มนุษย์ก็แปลงเป็นเรื่องตนเอง
แท้ ๆ”

เต่าตัวหนึ่งสนับสนุนกระต่ายว่า “มนุษย์แต่งเรื่องเอง
ตัวเราไม่เลขแข่งกับกระต่ายเลย มนุษย์ยังอุตส่าห์แต่งเรื่องขึ้น
และจับบันทมมนุษย์ก็ยัดติเตียนมนุษย์ด้วยกันว่า “ช้าเหมือนเต่า””

นึ่งตัวหนึ่งพูดขึ้นว่า “เราไม่ใคร่จะมีความสัมพันธ์กับ
มนุษย์มากนัก ก็ยังได้ยินมนุษย์ตำหนิมนุษย์กระเทือนถึงเราว่า
“ตัวมเตียมเหมือนตัวนึ่ง””

นางอายตัวหนึ่งซึ่งโดยปกติไม่ใคร่จะพูด ก็อดอยู่ไม่ได้
กล่าวว่า “เราชอบสงบ มนุษย์ก็ยังอุตส่าห์ว่ากันว่า “ไม่กล้าโผล่
หน้าเหมือนตัวนางอาย” ธรรมชาติของเราเป็นอย่างนี้เอง
มนุษย์ต่างหากที่ไม่ดีเอง”

แร้งตัวหนึ่งจับอยู่บนกิ่งไม้ชะโงกหน้าลงมาเสริมขึ้นว่า
“เราก็เหมือนกัน อยู่ถึงยอดไม้ไม่ได้หนักระไรของมนุษย์เลย
ก็ยังได้ยินเสียงมนุษย์ว่า “สกปรกเหมือนอีแร้ง ความจริงมนุษย์
นั้นเหินไปหลายร้อยโยชน์ ดายก็เหิน ยังไม่ทันตายก็เหิน
เหินไกลกว่าเรอีก”

เสียงสรรพสัตว์ล้วนแต่ินทามมนุษย์ที่ชอบพูดจาตามปาม
ไปถึงสัตว์ยังมีอีกมากมายก่ายกอง “ดูเหมือนเสือ เลียงไม่เชื่อง
เหมือนนกกระจอก ชนเหมือนลิงเหมือนค่าง ลิ่นเหมือนปลา
ไหล” สัตว์ต่าง ๆ เห็นว่าเรื่องไม่ดีต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นความ

ไม่ดีของมนุษย์เองทั้งสิ้น ไม่ใช่ความไม่ดีของสัตว์ มันเป็น
ธรรมชาติของสัตว์ ไม่เกี่ยวกับมนุษย์ ไม่น่าจะมาถามปามพวก
เราเลย

ยังมีสัตว์อีกหลายชนิดที่ถูกมนุษย์ด่า โดยเอ่ยชื่อสัตว์
ตรง ๆ ทำให้พวกตนเจ็บใจมาก เช่น “เลี้ยงลูกเสือ ลูกกระซัง
ตุ๊กแกกินปูร้อนท้อง โอ้วสันหลังหะ โอ้วพวกปากหอยปากปู
โอ้วหมาหัวเน่า โอ้วพวกหมาหมู โอ้วหมาบ้า โอ้วลูกลิง โอ้วตะกวด
 ฯลฯ” แปลกแท้ ๆ ที่มนุษย์เห็นมนุษย์ด้วยกันไม่ใช่มนุษย์

อันจากก้าวร้าวของมนุษย์นั้น อย่างว่าแต่จะทำให้สัตว์
ต้องนินทามนุษย์เลย มนุษย์ด้วยกันก็ไม่ชอบคำพูดกระทบ
กระเทียบเช่นเดียวกัน เหตุใดเราจึงไม่พูดกันอย่างตรงไปตรงมา
ดีกว่าดี ไม่ดีก็ชี้ให้เห็นว่าไม่ดี ไม่ควรพูดจาเปรียบเปรยให้เจ็บใจ.

ระบบค่าใหม่ ที่กลัดเปลี่ยนแปลง

ดร.ทอ สวัสดิ์พาณิชย์...

ทุกวันนี้ได้ยินเสียงบ่น เสียงพร่ำรำพัน เสียง
แสดงความสงสัยในหลักธรรมของพระพุทธศาสนามากขึ้น
หลักธรรมที่คนสงสัยกันมากก็คือ เรื่อง “ทำดีได้ดีทำชั่ว
ได้ชั่ว”

หลายคนตั้งข้อสังเกตว่า ทำดีได้ดีจริงหรือ ทำชั่วได้ชั่ว
จริงหรือ ทำดีไม่เห็นได้ดี เราอุตส่าห์ทำดีแทบตาย ประพฤติ
ตนเรียบร้อย มีศีลมีสัจย์ไม่เคยโกงใคร แต่เราก็กายจน ไม่
เห็นมีตึกใหญ่ ๆ อยู่ ไม่มีรถยนต์ราคาแพง ๆ ใช่ว่าจะไปกิน
ข้าวนอกบ้านแต่ละที่ต้องคิดแล้วคิดอีก ที่คนทำชั่วไม่เห็นได้ชั่ว
ดูตัวอย่างคนนั้นคนนั้นซิ ไม่เห็นทำดีมีแต่กดแต่โกง แต่เขาก็
มั่งมีศรีสุข อยู่บ้านตึก มีรถยนต์คันใหญ่ ๆ ตั้งหลายคัน กิน
ข้าวเหลาหรือโรงแรมใหญ่ ๆ เป็นประจำ ทำชั่วไม่เห็นได้ชั่ว
อย่างที่พระท่านสอน

ผู้รู้หลายท่านอธิบายว่า อาจเป็นเพราะกรรมเก่าในชาติ
ก่อน บางท่านกล่าวว่าผลของกรรมดีจะต้องปรากฏในชาตินี้

แน่ๆ แต่ผลมันอาจจะมาช้าหน่อย ขอให้อดทนเอา ส่วนคนทำ
ชั่วนั้นก็จะเห็นผลในชาตินี้เหมือนกัน คอยดูกันต่อไปก็แล้วกัน

เราแปลคำสอนของพระผิดหรือเปล่า เราแปลว่าทำดี
ทำไมจึงไม่ได้เงิน ถ้าทำดีต่อไปอีกเท่าไรจึงจะได้เงิน เราอยาก
ได้ในชาตินี้ด้วย ถึงได้ช้าหน่อยก็ยังดี ขอให้ได้จริงๆ ก็แล้วกัน
เราจะได้อาเงินนั้นมาปลูกตึกอยู่ มาซื้อรถยนต์คันใหญ่ ๆ นั่ง
มาใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยเหมือนคนอื่นเขา

สำหรับคนทำชั่วนั้นเมื่อไรเขาจะได้ชั่ว เขาทำชั่วไปแล้ว
เห็นแต่เขามีเงิน มีอำนาจมีกนนับหน้าถือตา ไม่เห็นเขายากจน
เหมือนกับคนทำดี

ทำไมเราจึงไปแปลคำสอนของพระให้กว้างให้ไกลเกิน
ขอบเขต ไปพูดถึงชาตินี้ ชาติน้ำ ก่นทำดีต้องได้ดีทันที แต่ได้
ดีไม่ใช่ได้เงิน ความดีกับเงินไม่ใช่สิ่งเดียวกัน เหตุไฉนเราจึง
คิดว่าทำดีก็ควรจะได้เงิน

ถ้าคน ๆ หนึ่งเป็นคนดี เขาทำดี เขาต้องได้ดีทันที
เขาได้คุณสมบัติที่ทำให้เขาเป็นคนดี ถ้าเขาเป็นคนซื่อสัตย์ เขา
กระทำการซึ่งแสดงความซื่อสัตย์ คุณสมบัติของความซื่อสัตย์
จะเป็นของเขาทันที เขาไม่ต้องไปคอยจนถึงชาติน้ำจึงจะได้ดี
เขาไม่ต้องไปคอยจนถึงบันปลายของชีวิตจึงจะได้ดี เขาได้ดีใน
วินาทีที่เขาทำดีลงไป แต่การได้ดีไม่ใช่ได้เงิน

ในหลายกรณีการทำดีเป็นการเปิดโอกาสในการหาเงิน ทำให้ได้เงินน้อยลง นายแพทย์ที่ยอมเสียสละการหาเงินในเมืองใหญ่ ไปทำงานในชนบทที่ห่างไกล เป็นผู้ประกอบกรรมดี นายแพทย์ผู้นั้นย่อมได้ดีทันทีที่ทำความดีอันนี้ และในโอกาสเดียวกัน ก็ได้เงินน้อยลงไปด้วย

พระภิกษุที่บวชเพื่อสืบศาสนาเป็นผู้ประกอบกรรมดี ท่านได้ดีและท่านก็หมดโอกาสจะหาเงินทันที ท่านได้ดีแต่ไม่ได้เงิน

นอกจากคนทำดีอาจหมดโอกาสในการหาเงินแล้ว บางทีการทำดียังทำให้เสียเงินด้วย คนที่เสียสละทรัพย์เพื่อการกุศล จะเสียเงินทันที และก็จะได้ดีทันที

สำหรับคนทำชั่ว เมื่อทำชั่วลงไป เขาจะได้ชั่วทันที เขาได้ลักษณะของคนชั่ว ลักษณะเช่นนี้ใครเห็นเขาก็เรียกว่าคนชั่ว ต่อให้เขามีเงินทองและอำนาจมากมายเท่าไร เขาก็เป็นคนชั่ว

ถ้าเขาทำชั่วเพื่อหาเงิน และถ้าเขาทำได้แนบเนียนจนเป็นผลสำเร็จ เขาก็ควรจะได้เงิน แต่ในเวลาเดียวกัน เขาก็ได้ชั่วคู่กันไปด้วย

ที่ว่าทำชั่วไม่เห็นได้ชั่ว นั้นไม่จริง คนทำชั่วย่อมได้ชั่ว ทุกครั้งที่ทำชั่ว แต่การได้ชั่วกับการได้เงินมันเป็นคนละเรื่อง

อย่าได้สงสัยเลยว่า มีคนทำชั่วแล้วได้ดี

ผู้ชายไม่เอาถ่าน ไปแต่งงานกับผู้หญิงที่ร่ำรวย เขามีฐานะดีขึ้น มีเงินใช้จ่ายอย่างฟุ้งเฟ้อ คนทั่วไปมักกล่าวถึงเขาว่า เขาได้ดิบได้ดีไปแล้ว สบายไปแล้ว

หญิงสาวสวยไปเป็นเมียของบูมิ่งล้ง คนทั่วไปก็ยอมรับว่า เธอผู้นั้นได้ดิบได้ดีไปแล้วเหมือนกัน

ทั้งสองกรณีนั้นเราแปลความหมายผิด ทั้งจริงคนทั้งสองนั้นมีเงินแล้วเลยๆ ไม่ให้เขาได้ดิบได้ดีอย่างที่เข้าใจกัน บางทีเราอาจพูดและหลวมไปหน่อย เลยไปแปลให้เกิดความไขว้เขวกัน ถือเป็นแปลฐานะทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปในทางดีว่าเป็นการได้ดี

กรณีเช่นนี้ท่านผู้รู้บางท่าน และคนทั่วไปก็พูดเลียดกันไปว่า ที่เขาร่ำรวยขึ้น ก็เพราะเขาทำดีในชาติก่อน ชาตินี้เขาจึงร่ำรวยมีเงินมีทองใช้อย่างสบาย

การได้เงินกับการได้ดินนั้นแตกต่างกันมาก ขอให้พิจารณาต่อไปว่า คนได้เงินจากทางใดบ้าง และคนได้ดีจากทางใดบ้าง

คนอาจมีเงินหรือได้เงินด้วยวิธีต่าง ๆ แต่งานกับคนมีเงินก็ทำให้ได้เงิน ได้รับมรดกก็ได้เงิน ถูกลือตเตอร์ก็ได้เงิน ไปพบทรัพย์โดยบังเอิญก็ได้เงิน คนเราอาจได้เงินโดยไม่ต้องทำอะไร ได้อย่างแปลก ๆ โดยไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไรมากนัก คนที่ได้เงินแบบนี้เรียกว่า ได้เพราะโชค ซึ่งหากอธิบาย

ประกอบไม่ได้ เราจึงยกให้เป็นเรื่องของบาปบุญที่ทำไว้ในชาติ
ก่อนหรือชาตินี้

บางคนได้เงินเพราะกำของเถื่อน เพราะเล่ห์เหลี่ยม
เพราะเล่นการพนัน หรือตั้งบ่อนการพนัน เพราะโกงเขา เพราะ
ใช้อุบายตีบนมนุษย์ด้วยวิธีต่าง ๆ เพราะฉ้อราษฎร์บังหลวงเพราะ
อาศัยตำแหน่งหน้าที่ขูดรีดจากคนอื่น คนพวกนี้ทำชั่วได้เงิน
การได้เงินไม่จำเป็นต้องได้จากการทำดีเสมอไป

บางคนได้เงินเพราะให้เงินกู้แล้วเรียกดอกเบี้ยอย่างไม่มี
การลดลาواسอก บางคนมีเงินเพราะความตระหนี่ถี่เหนียวแน่น
บางคนมีเงินเพราะความโลภ เอาผิดเอาเปรียบผู้อื่น คนมีเงิน
บางคนไม่ได้ประพฤตชั่ว แต่ก็ไม่ได้ประพฤตดี จนเป็นที่น่า
ขย้อง คนพวกนี้เราไม่เรียกว่าคนดี แต่เขาก็มีเงิน

บางคนมีเงินเพราะความอดุสาหะวิริยะ หมั่นทำกิน มี
ความมัธยัสถ์ จะทำการใดก็ทำด้วยความซื่อสัตย์ คนดีเช่นนี้ก็
มีเงินได้เหมือนกัน

เท่าที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าคนมีเงินนั้นไม่จำเป็นต้อง
เป็นคนดี การมีเงินไม่จำเป็นต้องเกิดจากการทำดี บางคน
อยู่เฉยๆ ก็มีเงินขึ้นมาได้ บางคนประกอบกรรมชั่วจนมีเงิน บาง
คนมีเงินเพราะหน้าเลือด แต่บางคนก็มีเงินเพราะการกระทำดี

แต่คนดีต้องทำดีจึงจะเป็นคนดีได้ อยู่เฉย ๆ เป็นคนดี
ขึ้นมอย่างฟลุค ๆ ไม่ได้ทำชั่วให้ตนกลายเป็นคนดีไม่ได้ แสดง
ความเห็นแก่ตัวให้เป็นคนดีไม่ได้

คนดีต้องประกอบกรรมดี ละเว้นการประพฤติชั่ว
และตั้งมั่นอยู่ในความดีเป็นประจำ จึงจะเป็นคนดีได้

จะเอาความร่ำรวยมาแปลเป็นความดีได้อย่างไร

จะเอาความมั่งมีเพราะเหตุอันน่าสงสัยมาเปรียบเทียบกับ
คนดีได้อย่างไร

เงินเป็นสิ่งสำคัญ สำคัญมาก สำคัญมานานแล้ว ไม่ใช่
เพิ่งจะมีความสำคัญในสมัยนี้ดังที่บางท่านเข้าใจ ลองพลิกไป
อ่านวรรณคดีเก่า ๆ ดู ก็จะทราบได้ว่าเงินมีความสำคัญมา
นานแล้ว

ใครมีเงินมากคนนั้นมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะซื้อหา
อะไรก็ซื้อได้ตั้งใจ จะจับจ่ายใช้สอยคราวละมาก ๆ ก็ไม่เดือด
ร้อน จะลงทุนหาเงินให้มากขึ้นอีกก็ทำได้สะดวก โดยมาก
คนมีเงินมักจะหาเงินให้มากขึ้นได้ง่ายเสียด้วย

คนมีเงินมักจะมีฐานะทางสังคมสูงตามฐานะทางเศรษฐกิจ
คนมีเงินนั้นไม่ว่าจะมีจากทางไหน มักจะมีคนนับหน้าถือตา
ถ้าคนมีเงินออกไป ปฏิบัติงานเพื่อสาธารณกุศลฐานะทางสังคม
ของเขายังสูงขึ้น

ถ้าคนมีเงินอยากแสวงหาอำนาจ เขาอาจใช้เงินเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนได้ไม่ยากนัก บางคนใช้เงินเพื่อสร้างอำนาจแบบอันธพาล จ้างนักเลงไว้คุ้มครองตน หรือใช้ให้ไปเตะกะระรานคนอื่น บางคนใช้เงินเพื่อสร้างอำนาจในทางราชการ สนับสนุนคนสำคัญด้วยเงิน ในขณะที่พวกนักถือยศขบถมีของเขาสำหรับหาเงินหรือหาอำนาจต่อไป บางคนใช้เงินเพื่อแสวงหาอำนาจทางการเมือง ใ้ตรง ๆ ด้วยการสมัครรับเลือกตั้ง หรือใช้โดยทางอ้อมก็ได้ เงินสร้างอำนาจให้แก่คนได้มาก เราเห็นคนใช้เงินเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนเองมาากแล้วไม่จำเป็นต้องกล่าวให้ละเอียดก็ได้ กระพือใจกันเปล่า ๆ

บางคนใช้เงินเพื่อสร้างความดี เขาใช้เงินเพื่อสาธารณกุศล ช่วยสร้างโรงพยาบาล สร้างวัด สร้างโรงเรียน หรือทำประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่ส่วนรวม คนมีเงินใช้เงินเพื่อกระทำความดีได้เหมือนกัน

เงินเป็นสิ่งแสดงฐานะทางเศรษฐกิจของคน เงินเป็นส่วนประกอบอันสำคัญในการสร้างฐานะทางสังคมให้แก่คน เงินช่วยให้คนสร้างอำนาจแก่ตนเองได้ เงินช่วยให้คนประกอบกรรมดีได้เหมือนกัน

เงินทำได้หลายอย่าง เงินมีความสำคัญมาก คนจึงอยากได้เงิน คนจึงพยายามหาเงินด้วยวิธีต่างๆ หาด้วยการประกอบ

สัมมาอาชีวะ หาด้วยการเอาวัตถุเอาเปรียบคนอื่น หาด้วยการเสี่ยง
โชค แม้แต่หาด้วยการทำความชั่ว ก็นักทำ

เงินมีความสำคัญมาก คนอยากได้เงินมาก เราจึงได้
เห็นคนบางคนขายตัวเพื่อเงิน ขายชื่อเสียงเพื่อเงิน แม้แต่เสี่ยง
ชีวิตของตนเพื่อเงิน ก็นักทำ

ก่านิยมของคนไทยเกี่ยวกับเงินเริ่มเปลี่ยนแปลง เปลี่ยน
ไปมากที่สุดเดี๋ยว เปลี่ยนเมื่อคนเอาเงินไปเปรียบเทียบกับความดี
เปลี่ยนเมื่อคนพูดกันว่าได้ดีคือได้เงิน เปลี่ยนเมื่อเราแปลคำสอน
ของพระให้คลาดเคลื่อนไปจากความจริง

เราจะยอมเปลี่ยนก่านิยมทางศาสนากระนั้นหรือ ก่านิยม
ทางศาสนานั้นส่วนใหญ่เป็นก่านิยมที่ไม่ตาย เป็นความจริงทุก
กาลสมัย คนในสมัยหนึ่งอาจเชื่อมั่นในก่านิยมบางอย่างลดน้อย
ลงไป แต่การเปลี่ยนแปลงก่านิยมของศาสนาให้คลาดเคลื่อนไป
จากคำสอนที่ถูกต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงที่น่ากลัว

หวัง ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้จะ เป็น แต่เพียง การ พูด ที่
หละหลวมเท่านั้น ขออย่าให้เป็นความเชื่อของคนไทย ขอให้
คนไทยเชื่อมั่นว่าเงินคือเงิน ความดีคือความดี

ถึงเงินจะมีความสำคัญเท่าใดก็ตาม ขอให้เราก็ดว่ามัน
เป็นเงิน

เงินไม่ใช่ความดี

ขอให้คนทำดีมีที่ยึดเหนี่ยวบ้าง

เงินมีความสำคัญมาก เงินซื้ออะไรต่ออะไรได้หลาย
อย่าง อย่างว่าแต่ข้อข้าวซื้อของเลยแม้แต่ช้อนกินก็ยังได้

อำนาจเงินเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ มักครอบงำชีวิตของ
มนุษย์ส่วนใหญ่ของโลก มันทำให้ชีวิตของกณณ์แปร มันทำ
ให้ความคิดของกณณ์แปรด้วย

ความผันแปร ของ ความคิด เป็นเรื่อง ที่พึงพิจารณาศึกษา
ถ้าความผันแปรที่เกิดขึ้นมันทวีปรีตจนเกินไป ก็ควรที่จะมีคน
ถามว่าเรากิดอย่างนี้กันจริง ๆ หรือ เรายอมรับความคิดอย่างนี้
จริงหรือ ถ้าถามชนิดนี้จะช่วยทำให้เราเข้าใจตัวเราและสังคม
ของเราดีขึ้น

มีคนเข้าใจว่าเงินคืออำนาจ เงินคืออำนาจทางเศรษฐกิจ
อำนาจทางสังคมและอำนาจทางการเมือง

แต่เงินไม่ใช่อำนาจทางศีลธรรม เงินไม่เปลี่ยนแปลง
แปลงหลักธรรมที่ถูกต้องได้ แม้แต่ครั้งเดียวในประวัติศาสตร์
ของมนุษย์

ถึงอย่างไรก็ตาม เงินก็ทำให้คนบางคนในบางยุคบาง
สมัยหลงผิดไปได้ ความหลงผิดเช่นนี้กำลังเกิดขึ้นกับคนไทย
ในยุคนี้หรือไม่ ขอให้เราใคร่ครวญดู

ความคิดที่ว่าเงินคืออำนาจเป็นความคิดที่น่ากลัว แต่
ความคิดว่าอำนาจคือเงินเป็นความคิดที่น่ากลัวกว่า

ความคิดว่าอำนาจคือเงินเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เป็น
อันตรายแก่ผู้ทำอำนาจให้เป็นเงินเอง เป็นอันตรายแก่โครง-
สร้างของสังคม เป็นอันตรายแก่เศรษฐกิจของชาติ เป็นอันตราย
แก่ระบบการเมือง เป็นอันตรายแก่ระบบศีลธรรมของบ้านเมือง
ถ้าเรายอมรับเอาความคิดอันวิปริตนี้เป็นค่านิยม เราก็กำลัง
นำตนเองไปสู่ความทาสนะ เรากำลังจะทำให้บ้านเมืองล่มจม
เรากำลังขูดหลุมฝังตนเอง และฝังบ้านเมืองของเราในชั้นสุดท้าย

เสียงซุบซิบของปวงชนในเวลานี้ แม้จะเป็นเสียงซุบซิบ
ที่ไม่ชัดเจนก็เป็นเสียงที่น่าสะทึงกลัว ฟังแล้วขนลุก บ้านเมือง
ของเราเป็นอะไรไปแล้ว คนมีอำนาจใหญ่ทำอำนาจให้เป็นเงิน
จำนวนมาก คนมีอำนาจน้อยทำอำนาจให้เป็นเงินเพียงเล็กน้อย
แม้แต่คนที่ไม่มีอำนาจยังแอบใช้อำนาจของผู้อื่นไปทำงานได้

อำนาจคืออะไรต่ออะไรเป็นอย่าง แต่อำนาจอันแท้
จริงนั้นคือความรักชอบ อำนาจคือการที่ผู้มีอำนาจจะต้อง
แบกหาม ต้องระมัดระวังเวลาใช้อำนาจ อำนาจไม่ใช่อภิสิทธิ์
อำนาจไม่ใช่เงิน

คนทั่วไป เขาหวังว่าผู้มีอำนาจ จะใช้อำนาจ เพื่อผลดีแก่
ส่วนรวม เขาหวังว่าจะมีการใช้อำนาจด้วยความยุติธรรม เขาไม่
ต้องการเห็นการใช้อำนาจเพื่อประโยชน์ส่วนตัว

คนมีอำนาจอาจใช้อำนาจผิดได้เสมอ ใช้ผิดเพราะเข้าใจ
ผิด ใช้ผิดเพราะได้รับข้อมูลไม่ครบถ้วน ใช้ผิดเพราะความ

ปรารถนาดี ใช้ผิดเพราะตัดสินใจเร็วเกินไป ใช้ผิดเพราะ
ไม่กล้าตัดสินใจ ใช้ผิดเพราะวิจารณ์ไม่ดี ใช้ผิดด้วย
ความสุจริตใจ คิดว่าสิ่งที่ทำไปนั้นจะเป็นผาดีแก่คนหมู่มาก
จนทั่วไป เขาใจกว้าง พอที่จะให้อภัย แก่คนใช้อำนาจผิดได้หลาย
ประการ แต่เขาจะไม่ให้อภัยแก่คนที่ตั้งใจใช้อำนาจเพื่อทำเงิน
เป็นอันขาด มีโอกาสเมื่อใดเขาเป็นลงโทษเมื่อนั้น เขาลงโทษ
เพราะเขารู้ว่า การใช้อำนาจแบบนี้เป็นความผิดแน่ ๆ

การถือว่าอำนาจคือเงินเป็นโรคร้าย มันทำให้เกิดโรค
เงินคืออำนาจได้ง่าย มันทำให้เงินมีความสำคัญเกินกว่าเหตุ
สำคัญดังโคลงบทหนึ่งในอิติปิโสพระลอที่กล่าวว่า

“เอาสินสางสอดจ้าง
อ่อนได้ตั้งใจ”

แข็งตั้งเหล็กเงินจ้าง

ปัญหา

เยาวชน

นัสิต เวชยศิริยานนท์...

ปัญหาเยาวชนเป็นปัญหาที่มากเหมือนดอกเห็ดทั่วโลก ยิ่งประเทศที่เจริญ เช่น อังกฤษ ยิ่งเลวมากที่สุด มีเพียงอาหารกลางวันและค่าขนมที่พ่อแม่สามารถพาเด็กสาว ๆ ไปได้ ปัญหาเยาวชนมีผลสืบเนื่องมาจากครอบครัว เด็กมีความต้องการเมื่อไม่อยู่ในภาวะที่ทำได้ก็เกิดเป็นปัญหาขึ้น ในเมืองไทยโรงเรียนแต่ละแห่งมีนักเรียน ๓๐๐๐-๔๐๐๐ คน มีสนามเด็กเล่นเพียงนิดเดียว เมื่อเด็กมุ่งความสนใจทางกีฬา ก็ลดความสนใจทางด้านอื่น แทนที่จะเป็น Sex ความเคร่ง ทางศาสนา ลดน้อยลง โรงเรียนในพระนครยังมีสภาพเลวลง ภาวะสิ่งแวดล้อม เช่น การยกพวกตักกัน ระเบิดขวด เหล่านี้เสื่อมลง เพราะเด็กไม่มีทางออก และอีกประการหนึ่ง องค์การเยาวชนตั้งขึ้นเพียงรูปธรรมเท่านั้น ไม่ได้ทำกันอย่างจริงจัง

การแก้ไขในอเมริกาไม่ใช่บังคับกับ เช่น ไม่ชอบ
เพลงเร็ว เขาจะสร้างนักร้องจำพวกเพลงช้าขึ้นมา เช่น
Pat Boon ขึ้นมา เขาจะไม่บังคับเพราะจะทำให้เกิดการต่อต้าน
กันขึ้น

ในการที่จะมีการวิจัยปัญหาเยาวชน ควรเชิญนัก
หนังสือพิมพ์ หัวหน้าข่าว บรรณาธิการมาคุยกัน และจะได้
ประโยชน์มากทีเดียวในการเขียนข่าวเยาวชน

อยากให้กรมศาสนาทำกันอย่างจริงจังในเรื่องศาสนา
แต่ไม่ใช่บังคับกัน เช่น เชิญผู้ที่เด็กเลื่อมใสศรัทธาไปพูดให้
นักเรียนฟัง

การศึกษาในเมืองไทยยังไม่ดีพอ หากเป็นไปได้
กระทรวงศึกษาธิการควรจะทดลองใช้ระบบการศึกษาตามแบบ
Barreccs College ใน Kentucky ซึ่งเป็น College ตัวอย่างที่
น่าสรรเสริญกล่าวคือ นักศึกษาทุกคนไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน
เลย แต่มีข้อบังคับและระเบียบไว้ว่า นักศึกษาทุกคนจะต้อง
มีชั่วโมงฝึกงาน ทุกคนต้องทำงาน งานดังกล่าวนี้มีหลาย
ประเภท เช่น กสิกรรม ๑ ไฟฟ้า ๒ ช่างกล ตลอดจนงาน
ในโฮเต็ล ซึ่งมีตั้งแต่งานชั้นต่ำจนถึงชั้นสูง เช่น เป็น
cashier bus boy (เด็กเก็บโต๊ะในห้องอาหาร) ภูมื เป็น
ผู้จัดการ หรือการเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงหมู วัว ฯลฯ ทุกคนจะ
สับเปลี่ยนวนเวียนกันไป กล่าวคือ ทุกคนจะมีโอกาสทำงาน
สารพัดอย่าง College นี้ดีมาก แต่เข้ายากที่สุด

เด็กอเมริกันต่างกับเด็กไทยมาก อเมริกันเลี้ยงลูกให้
รู้จักช่วยตนเอง มีความรับผิดชอบตั้งแต่เล็ก รู้จักทำงานเพื่อ
ที่จะเอาเงินที่ได้ไปซื้อของที่ตนพอใจและอยากจะได้ เด็กรู้จัก
ทำงานและรู้จักค่าของเงินมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ อยู่ พ่อแม่จะปลูก
ฝังนิสัยนี้ให้แก่ลูก ๆ เปิดโอกาสให้ลูกได้พิสูจน์ความสามารถ
ของตัวเอง ยกตัวอย่างเช่น กราวหนึ่งผู้ซึ่งแจ่งซึ่งกำลังเรียนที่
Harvard University กำลังค้นหาหนังสือพิมพ์ที่อ่านอยู่แถวหน้า
Harvard University ได้มีเด็กผู้ชาย อายุ ๖-๗ ขวบ หน้าตา
น่ารักมากเข้ามาถามว่า จะขัครองเท้าไหม สักครู่มี professor
ของมหาวิทยาลัยขับรถมาจอดตรงที่ผู้ซึ่งแจ่ง และ เด็กยืนอยู่
พร้อมทั้งทำสัญญาณเรียกให้ขึ้นรถ ซึ่งนำความประหลาดใจให้
เป็นอย่างมาก เพราะไม่ทราบว่าจะเรียกใคร แต่หนูน้อยคนนั้นได้
วิ่งขึ้นรถ ศาสตราจารย์ผู้นั้นจึงเรียกผู้ซึ่งแจ่งขึ้นรถไปด้วย เรื่อง
ปรากฏว่าหนูน้อยผู้นั้นเป็นลูกชายของศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย
Harvard นั้นเอง ฝรั่งเศสไม่อายที่จะให้ลูกเขาทำงานไม่ว่าจะ
เป็นงานชนิดใด ซึ่งข้อนี้แตกต่างกับอุปนิสัยของ คนไทยมาก
คนไทยเลี้ยงลูกไม่รู้จักโตอยากจะได้อะไรก็แบมือขอ ไม่ได้
สร้างนิสัยความรับผิดชอบให้แก่เด็กมาตั้งแต่ต้น ฉะนั้น จึงมี
ความเห็นว่าการจะลงนำวิธีการของ College นี้มาใช้ในเมือง
ไทยบ้างก็คาดว่าจะได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจ

ระยะที่สำคัญ สองปีของ

ยุคแพทยสมาคม สร้งชาติ....

ในสมัยนี้เป็นสมัยของการพัฒนา พ่อแม่ทุกคนรู้ว่า การต่อสู้เพื่อชีวิตในปัจจุบัน จำเป็นจะต้องขวนขวายหาความรู้ มีความต้องการที่จะให้ลูกหลานของตน ได้เรียนให้ดีที่สุดเท่าที่ กำลังทรัพย์ของตนจะอำนวย ฉะนั้น การที่จะให้ลูกหลานเข้า โรงเรียนที่ดี ก็หมายถึงเข้าได้ยาก หรือไม่ก็ต้องเสียเงิน บำรุงโรงเรียนบ้าง ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ต่อผู้ปกครอง หรือบาง โรงเรียนก็พยายามที่จะโฆษณาผลงานของโรงเรียน พยายาม ผลักดันให้เด็กสอบ มศ. ๕ ได้มาก ๆ ถ้าเด็กคนไหนสอบ กลางปีไม่ได้ดี ในตอนปลายปีก็จะไม่ส่งเข้าสอบด้วยซ้ำ ใน บางโรงเรียนไม่มีที่ให้เด็กได้เล่นหรือออกกำลังกายด้วยซ้ำ ห้อง เรียนห้องเดียวใช้เป็นห้องนั่งเล่น หรือบางรายก็ใช้เป็นห้อง รับประทานอาหาร ซึ่งเด็กบางคนนำไปรับประทานอาหารกลาง วันที่โรงเรียน อย่างนี้ทำให้เด็กมีสุขภาพจิตที่ไม่ดี การ ศึกษาของเด็กจำเป็นจะต้องเพียบพร้อมไปด้วยกันทั้ง ๒ อย่าง

คือ วุฒิสึกษา จริยศึกษา และพลศึกษา วัยเด็กเป็นวัยที่กำลัง
ร่างกายเจริญเติบโต มีแรงผลักดันทั้งทางร่างกายและจิตใจ เรา
จะเห็นได้ว่าเด็กที่แข็งแรงและฉลาด มักจะปราดเปรี้ยว ทะมัด
ทะแม่ง ว่องไว ตอบคำถามได้ฉะฉาน ผิดกับเด็กปัญญาอ่อน
เด็กที่ร่างกายไม่แข็งแรง หรือมีปัญหาทางจิตใจ เด็กมักจะซึม
เศร้า แยกตัวเอง หวาดกลัว ไม่กล้าสบตาผู้ใหญ่ พุดคิด
อ้างตะกุกตะกัก เด็กที่แข็งแรงก็ย่อมต้องการที่จะมีการออก
กำลังกาย หรือหาทางออกทางจิตใจ เช่น การเล่นกีฬา หรือเล่น
เกมต่าง ๆ เป็นการฝึกทั้งร่างกายและสมองให้เฉียวฉลาด ถ้า
เด็กเหล่านี้ไม่มีทางออกถูกวิธี ให้เรียนหนังสือ หรือทำแต่
การบ้าน เด็กก็จะเกิดความเบื่อหน่ายและในที่สุดก็จะมีปฏิกิริยา
ต่อผู้ใหญ่หรือครูอาจารย์ได้ในทางที่ไม่ดี ฉะนั้น ผู้ใหญ่ก็ควร
จะคิดถึงทางออกของเด็กบ้าง อาทิเช่น สอนเด็กเล่น เป็นสิ่ง
ที่น่าสนใจว่าในสมัยนี้ทางกรุงเทพมหานครได้สนับสนุนให้มีศูนย์
เยาวชน สอนเด็กเล่น การแข่งขันกีฬาที่ท้องสนามหลวง
ทั้งหมดทั้งสิ้นช่วยให้เด็กมีทางออก ในครั้งก่อน ๆ เราคงจะ
เคยเห็นว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งกลับจากโรงเรียน แทนที่จะกลับบ้าน
กลับไปมั่วสุมกันตามร้านกาแฟ โดยล้อมวงกันดื่มน้ำแข็งใส
น้ำชา และมีของแกล้ม คือ ถั่วตัด หรือขนมหวานอยู่ตรงกลาง
แต่ถ้าท่านหลับตาเผลออกไปอีกไม่กี่ปี น้ำแข็งใสน้ำชาจะมีสีจางเข้ม
แต่มีฟองอากาศเดือดปุด ๆ สิ่งนี้คือวีสกีและโซดา และแกล้ม

ตรงกลางก็จะเปลี่ยนแปลงไป นั่นแหละครับคือการส่งเสริมให้
เด็กของเราเติบโตเต็มที่ หรือไม่ก็นำไปสู่การเสื่อมเสียของวัฒนธรรม
ของชาติ เพราะการที่เราสามารถที่จะซื้อ Alcohol หรือคัมสุรา
เข้ามาในร้านกาแฟทุกแห่ง ฉะนั้น จึงเป็นที่น่ายินดีว่าการมีศูนย์
เยาวชนหรือการแข่งขันกีฬาอื่น ๆ ที่จะดึง หรือโน้มน้าวจิตใจ
ของลูกหลานที่รักของเราเบนมาสู่ความดีงามในที่สุด

ระยะที่สำคัญของเยาวชนอีก ระยะหนึ่งที่ไม่แพ้ ระยะเด็ก
ก่อนไปโรงเรียนหรือไปโรงเรียนแล้ว ก็ระยะหนุ่มสาว หรือ
Adolescent Period ในวัยนี้เป็นวัยที่เรียกว่าหัวเลี้ยวหัวต่อของ
ชีวิต ถ้าลูกหลานของเราผ่านหัวเลี้ยวอันนี้ไปได้ด้วยดี ก็จะกลายเป็น
ผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต แต่ถ้าพลาดก็อาจจะจมดิ่งลงสู่ความ
เลวร้าย ซึ่งน้อยคนนักที่จะคิดได้ และหันกลับมาสู่ความดีงาม
ในวัยนี้คือ วัยที่เปลี่ยนจากเด็กมาสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ในเด็กสาว
จะเริ่มเปลี่ยนก่อนเด็กชาย อายุที่จะเปลี่ยนก็ประมาณ ๑๒-๑๓ ปี
โดยจะเริ่มเปลี่ยนเป็นสาวโดยเริ่มมีประจำเดือน และมีการ
เปลี่ยนแปลงในรูปร่างของความเป็นสาว สำหรับเด็กชายก็จะเริ่ม
มีเสียงแตก นมขึ้นพาน และเริ่มมีหนวดเครา ในเด็กผู้ชายจะ
ไม่มีความรู้สึกผิดปกติก่อนนัก แต่ในเด็กหญิง แม่หรือพี่สาวควร
จะสอนให้เด็กหญิง ได้เรียนรู้ถึง ความเปลี่ยนแปลง ใน ร่างกาย
ความจริง ความรู้ในเรื่องเพศ (Sex education) มิใช่ของเลวร้าย
เราได้สอนให้เด็กเรียนรู้ถึงชีวิตในด้านสกปรกเลวร้าย แต่สอน

ให้เด็กเรียนรู้ถึงการ เปลี่ยนแปลง ใน ร่างกาย และ จิตใจที่ จะ พัง บังเกิดแก่ตนในวัยนั้น ๆ เพื่อเป็นการป้องกันการเข้าใจผิด มี บุคคลอีกมากที่โหมตีการสอนเพศศึกษา ว่าจะเป็นสิ่งกระตุ้น ให้เด็กใจแตก หรือเกิดอารมณ์ แต่ทุกท่านโปรดอย่าลืมว่า ธรรมชาติของคนก่อเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากรทดลอง ถ้าเราไม่ล่อลอมกอกเสียก่อนที่ตัวจะหาย ก็จะเป็นที่น่าเสียใจใน ภายหลัง ได้ จิตใจ ของ เด็ก วัย รุน กล่าว ได้ว่า ยังอยู่ในระยะ “ท้อม ๆ” คือสูก หมายถึงผู้ใหญ่ก็ยังไม่สูกนัก และก็ยังไม่ดิบ คือยังไม่อยากจะเป็นเด็กต่อไป ปัญหาที่พบได้มากของเด็กวัยนี้ คือการที่ยังไม่รู้จักรองตน เด็กในวัยนี้มักจะอยากเป็นอิสระ อยากจะเป็นตัวของตัวเองโดยไม่มีคุณพ่อและคุณแม่มาคอยบังคับ แต่ขณะเดียวกันตนเองก็ยังเหมือนกับนกที่เพิ่งสอนบิน ยังไม่ สามารถที่จะโอดแค้นไปสู่โลกอันเต็มไปด้วยการ ต่อสู้ เพื่อ ความ คงอยู่ของชีวิต เด็กวัยนี้ใจหนึ่งก็อยากจะมีอิสระเป็นตัวของตัว เอง แต่ใจหนึ่งก็ยังต้องเกาะคุณพ่อคุณแม่ เพราะยังช่วยตัวเอง ไม่ได้ ในที่สุดเด็กจะพยายามสลัดความไม่เป็นอิสระของตนใน วัยที่จะเป็น “คุณหนู” ของพ่อแม่ไปเกาะหรือฝังจิตฝังใจ และ กิดอยากจะเลียนแบบเอาเป็นที่ยึดแทนบิดามารดา ซึ่งเราเรียกว่า “วีรบุรุษในความคิดคำนึง” หรือ “Hero Image” ของเด็กพวกนี้ ก็คือดาราภาพยนตร์ หรือนักร้อง เช่น สัเตาทอง หรือเอลวิส เกรวิสเลย์ ซึ่งเด็กวัยนี้จะเห็นดีเห็นงามตามไป จึงเกิดแพ้น

ที่ไว้มแปลก ๆ หรือแต่งตัวแปลก ๆ ทำให้เกิดสภาพที่ท่าน
ทั้งหลายเรียกว่า จิกโก่จิกโก้ สิ่งเหล่านี้ก็คือความแปลกใหม่
ของเด็กวัยนี้ วัยนี้เป็นวัยที่มีความเจริญอย่างมากทั้งร่างกายและ
จิตใจ ในด้านร่างกายก็จะมีฮอร์โมนเกิดขึ้นมาก มีแต่ความ
ร้อนแรง รู้สึกตื่นเต้น ว่องไว อยากจะทำอยากจะทำลองไป
ทุกอย่าง ทางด้านจิตใจก็ยังไวกว้าง ไม่มีหลักยึด จึงทำให้
เกิดสภาพดังกล่าวนี้ได้ ความจริงสภาพ “จิกโก่และจิกโก้” นี้
เกิดมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยคุณพ่อคุณแม่หรือคุณปู่คุณย่า แต่
มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงตามเวลาและ ยุคสมัยให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม
เท่านั้น สมัยคุณปู่จิกโก่ ในสมัยนั้นมีสภาพค่อนข้างโสร่ง
ใส่เสื้อบาง ๆ คอกลม มองเห็นรอยสักเป็นรูปแปลกที่หน้าอก
แผ่นหลัง และต้นแขนทั้งสองข้าง พร้อมกันก็ใส่สายสร้อยคอ
เงินหรือทองเส้นมหึมา บวกกับพระเลี่ยมทองห้อยคอสมัยต่าง ๆ
อีกหลายองค์ บางรายก็ถือไม้เท้าเดินอาด ๆ สายไปสายมาอยู่
ตามตลาด กอຍ່ก่อนและสาว ๆ ที่ไปจ่ายตลาด จิกโก่สมัย
ต่อมาคือสมัยคุณพ่อ ก็มักจะนุ่งกางเกงแพร ลวดลายสีต่าง ๆ
ตามสภาพ บางรายนุ่งสูงหน้อยจนดูคล้ายกระโจมอก ใส่เสื้อ
กุยเฮง ปลอกขอกออกมาว แล้วชอบขึ้นร้องเพลงอยู่ตามราว
สะพานที่กล่าวมานี้ก็คือความแปลกและใหม่ของชีวิตที่เขาอยาก
ลอง เพื่อนของผู้เขีนคนหนึ่งเมื่อสมัยรุ่นหนุ่มเคยนุ่งกางเกงฟิต
กับแสนกับจนมองดูแล้วไม่รู้ว่านุ่งเข้าไปได้อย่างไร นุ่งมา

มหาวิทยาลัยแล้วก็มากระซิบบอกผู้เขียนว่า เมื่อเช้าใช้เวลาใต้
ทางเกวียนนี้ กว่าจะนั่งได้ตั้งครึ่งชั่วโมง แต่ก็ทนนั่งมาได้ ซึ่ง
ถ้าจับเกมานั่งอีกในสมัยนี้คงจะไม่ยอมนั่งแน่ ๆ เด็กวัยรุ่น
พวกนี้บางครั้งก็ดูจะเป็นผู้ใหญ่ มีความรับผิดชอบที่ดี แต่บาง
ครั้งก็ดูประหลาด ๆ ชอบกลอยู่ นักจิตวิทยาหลายท่านเคย
กล่าวว่า ถ้าเด็กวัยรุ่นทั้งหญิงและชายเห็นบิดามารดาหรือญาติ
ผู้ใหญ่คร่ำครวญแล้ว ให้อธิบายว่า “เป็นปกติสำหรับเด็กพวกนี้”
ฉะนั้น คุณพ่อคุณแม่ทั้งหลายจำเป็นต้องตั้งสติให้แน่น
และที่สำคัญคือต้องใจเย็นเข้าไปในการที่จะควบคุมเด็กพวกนี้
ฉะนั้นจึงขออีกทีที่ว่า “อย่าเป็นห้วงจักรลากเอาขบวนรถไฟ
คือลูกหลานของท่าน ไปให้เป็นทางเสื่อกัดเรือคือเด็กๆของท่าน
ให้สู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวัยข้างหน้าต่อไป”

สิ่งที่ควรคู่มากับการอบรมของพ่อแม่ต่อเด็กในวัยนี้ คือ
การคบเพื่อน ถ้าเพื่อนดกย่อมจะคอยดึงคอยผลักดันไปสู่จุด
หมายปลายทางที่ถูกต้อง แต่ถ้าเพื่อนซึ่งมีนิสัยไม่ดี ก็อาจจะดึง
หรือถ่วงให้เด็กของท่านเสียไปได้ ยิ่งเด็กที่เริ่มจะคบเพื่อนต่าง
เพศ ถ้าไม่รู้จักหักห้ามจิตใจไปปล่อยไปตามอารมณ์ หรือ ความต้อง
การของจิตใจ ก็ย่อมมีผลเสียหายเกิดขึ้นได้ในที่สุด สำหรับเด็ก
ที่จบ มศ. ๕ ก็ยังเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตที่สำคัญ คือ การ
เริ่มอาชีพ เด็กบางคนหวังไว้มาก แต่ความรู้ไม่ดี สอบพลาด

เข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้' ปลื้มตัวปลื้มใจให้เพื่อนที่เลวชักจูงไปสู่ความเลวร้ายได้' หรือในเด็กบางคนเกิดสอบพลาดได้ ในวิชาที่ตนไม่สนใจ บางครั้งก็เลยเกิดความเบื่อหน่าย หรือเกิดปมด้อยขึ้นได้ โดยเกล็ดไปว่าไม่ว่าวิชาไหน ๆ ก็ตาม ถ้าได้ตั้งใจพยายามให้ดีที่สุดแล้วย่อมจะนำความเจริญมาสู่ตนเองได้

ปัญหาต่อไป ก็คือ การคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่น เด็กวัยรุ่นเริ่มจะมองเพื่อนต่างเพศ เด็กชายเริ่มจะมองดูความสวยงามน่ารักของเด็กหญิง เด็กหญิงเริ่มสนใจที่จะบำรุงความสวยงามในตนเอง เริ่มเกลียดความอ้วน ความเทอะทะของตนเอง เริ่มอดอาหาร เริ่มสนใจในหน้าตาและตบแต่งตนเองให้มีความสวยงาม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่ร้อนแรง ทั้งร่างกายและจิตใจ ตื่นเต้นต่อความแปลกและใหม่ อยากจะลองไปเสียทุกอย่าง สิ่งที่ตามมาก็คือ “โอกาส” เด็กบางคนอยากจะลองโลดแล่นไปกับชีวิตที่ตนปรารถนา แต่ไม่มีโอกาสก็ไม่อาจจะทำได้ หรือเมื่อไม่มีโอกาสก็พอจะหยุดยังคิดได้ว่า สิ่งไหนดี หรือสิ่งไหนไม่ดี เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ในต่างประเทศเด็กวัยรุ่นเสียกันมาก ๆ เพราะผู้ใหญ่ปล่อยปละละเลยจนเกินไป ประเพณี วัฒนธรรมของไทย เป็นสิ่งที่เราควรเทอดทูน และพยายามสะสมไว้ให้แก่ลูกหลานของเราสืบไป กระผมยังเชื่อในสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่เราได้กล่าวไว้คือ “เด็กของเราจะเติบโตเป็นเด็กที่ดีได้ จะต้องเติบโตมากับไม้เรียวและขนม

หวาน” กล่าวคือ เมื่อทำผิดต้องลงโทษเตือนสติให้เด็กรู้สำนึก และจะได้ไม่ทำอีก และในทางตรงข้ามเมื่อทำดีก็ควรสรรเสริญ และให้รางวัลบ้าง อีกอย่างหนึ่งที่ความจำเป็นมากสำหรับเด็กไทยก็คือ “ความริเริ่ม” ดังที่ได้กล่าวที่มาแล้วในตอนต้น ว่า พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กไทยมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นประเภท “Overprotection” ท่านรักเด็กของท่านก็พยายามควบคุม และ ถ้าทำได้ก็ทำให้เอง หรือไม่ก็ควบคุมให้เด็กอยู่ในกรอบหรือ ขอบเขตที่ท่านต้องการ ความจริงเป็นสิ่งที่จะกันรั้วกับเด็กของท่านไม่ให้เล็ดลอดไปสู่ความผิดความชั่ว แต่บางครั้งถ้าคุม หรือป้องกันมากเกินไป เด็กของท่านหมดสภาพจากความเป็นตัว ของตัวเอง และในที่สุดก็จะมีแต่ความลังเล ไม่กล้าตัดสินใจ จะทำอะไรก็ต้องปรึกษา กลายเป็น “ผู้ตาม” มิใช่ “ผู้นำ” และ ขาดสภาพของ “ผู้ริเริ่ม” เราจึงควรที่จะช่วยกันฝึกหัดให้เด็กวัยนี้ มีความริเริ่มที่ดี โดยการที่ได้รับตัวอย่างที่ดีจากพ่อแม่ หรือ ไม่ก็ ฝึกให้รองรับงานง่าย ๆ เป็นการฝึกหัดการตัดสินใจ ฝึกหัดให้ เข้ากับสังคม การจัดงานหรือการเป็นกรรมการในหมู่คณะย่อย ๆ เช่น ชุมนุมนักศึกษา คณะกรรมการของคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย ก็เป็นบันไดขั้นแรกที่จะส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้มีความ รับผิดชอบต่อตนเอง ต่อหมู่คณะ และอาจจะคลุมไปถึงความ รับผิดชอบต่อชาติของเราในที่สุด จริงอยู่บางครั้งความรักหมั รักคณะของเด็กเหล่านี้บางครั้งอาจจะรุนแรงไปบ้าง เช่น การ

เขียร์ก็พาระหว่างโรงเรียน มีบางคน “ก็พาแพ้นเขียร์ไม่แพ้”
ก็อาจจะถูกลามจนถึงยกพวกเข้าตะลุมบอนกัน แต่นั่นก็แสดงว่า
เขาเกิดความรักในหมู่คณะ หรือรับผิดชอบต่อหมู่คณะจนเกินไป
จนเอียงไปสู่ความผิดขั้นได้ ก็เป็นหน้าที่ที่เราผู้ใหญ่ คือ ครู
ผู้ปกครอง จะต้องหาทางแก้ไข ในบางโรงเรียนหรือใน
มหาวิทยาลัย บางครั้งผู้ใหญ่ลืมที่จะให้ความใกล้ชิดกับเด็ก
จะพบกับเด็กก็เพราะชั่วโมงเด็กเซอร์ หรือขณะที่สอบ มีความ
ห่างไกลกันเหลือเกินระหว่างครู หรืออาจารย์กับลูกศิษย์ ศิษย์
จะไม่รู้จักใจของอาจารย์ และอาจารย์จะพบกับศิษย์ก็ต่อเมื่อ
เรียกเด็กเหล่านั้นมาลงโทษ ข้อแก้ไขก็คือ ครูอาจารย์ ควรจะ
ลดต่ำลงมาสู่เด็กบ้าง โดยถามทุกข์สุข หรือให้ความเป็นกันเอง
กับเด็ก อย่างที่เรียกว่า Student Counselling ให้คำปรึกษา
ช่วยหาทางแก้ไขเมื่อเด็กมีเรื่องทุกข์ร้อน และก็จะขึ้นเครื่อง
ทำนาย (Monitor) ได้ว่า เด็กนักเรียน นิสิต หรือนักศึกษา
เหล่านั้นจะเกิดปฏิกิริยาความไม่พอใจ หรือไม่เข้าใจในกัน
และกัน ซึ่งถ้ารู้เสียก่อนเนิ่นๆ ก็ย่อมมีทางคลายความตึงเครียด
หรือช่วยปรองดองกันได้ เรื่องของ “นักเรียนเดินขบวน
ไล่อาจารย์” “นักศึกษาไม่ยอมเข้าห้องเรียนหรือเข้าห้องสอบ
ประท้วงอาจารย์” หรือ “นักศึกษาหรือนิสิตยกพวกตีกัน”
ย่อมจะค่อยๆ สลายไปจากหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน มีบาง
มหาวิทยาลัยซึ่งได้มีประเพณีที่ดีงาม ระหว่าง ลูกศิษย์ กับ อาจารย์
ซึ่งควรจะได้ยกย่องและนำมากล่าวในที่นี้ คือ ทุกปีจะมีประเพณี

แข่งขันฟุตบอลระหว่างนักศึกษาและอาจารย์ ซึ่งนักฟุตบอล
ของนักเรียนล้วนแล้วแต่กำลังฉกรรจ์ แต่เหล่าอาจารย์เล่า เพียง
๕ นาทีแรกก็แทบจะหอบสังขารไปไม่ไหวแล้ว แต่ผลของการ
แข่งขันทำนทหายได้ล้วงหน้าทุกปีก็คืออาจารย์ชนะเลิศทุกครั้งที่
สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่ความผูกพันทางจิตใจทั้งสองฝ่าย แม้ว่าถ้าจะ
เกิดความไม่เข้าใจกัน ก็พอจะพูดและหาทางปรองดองกันได้

ปัญหาสุดท้าย ก็คือ ความเจริญทางวัฒนธรรมของไทย
ซึ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างคาดไม่ถึง มีทั้งที่ดีและไม่ดี ซึ่งบาง
ท่านใช้คำว่า “ความเจริญในทางเสื่อม” ยกตัวอย่างเช่น ถนน
บางสายในกรุงเทพฯ เติบโตด้วยสถานเริงรมย์ เช่น บาร์
ไนท์คลับ สถานอาบอบนวดเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องล่อใจ
ให้เด็กวัยรุ่นของเราอยากจะลอง และเมื่อลองแล้วก็ติดใจชัก
ชวนไปสู่ความหายนะของชีวิตในบั้นปลายได้ สัญชาติญาณของ
มนุษย์เรามักจะชอบลงทุนน้อย แต่ได้ผลกำไรมาก ๆ มีอาชีพ
อีกหลายชนิดที่เด็กผู้หญิงหน้าตาดี ๆ ไม่จำเป็นจะต้องใช้วิชา
ความรู้หรือใช้ความสามารถอะไร ก็ทำงานได้ และบางครั้งก็ได้
รายได้ดีเสียอีก โดยเด็กเหล่านั้นคาดไม่ถึงว่าผลร้ายจะมาสู่ตน
เองในภายภาคหน้า การควบคุมของผู้ใหญ่ ผู้ปกครอง ตลอดจน
ผู้บริหารประเทศควรจะได้สอดส่องให้ความเอาใจใส่ต่อเขา-
ชนของเราบ้าง หอพักนักเรียนหญิงก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เด็กหญิงจาก
ต่างจังหวัดได้มาพำนักขณะศึกษาต่อในกรุงเทพฯ บางครั้งเด็ก
เหล่านี้ได้รับอิสระมากเกินไป ก็จะปล่อยตัว ปล่อยใจ ทำในสิ่ง

ที่ผิด ๆ ลงไปได้” หนังสือพิมพ์และสื่อบroadcast เป็นอีกสิ่งหนึ่ง
ที่ต่อแหลมต่อการเลียนแบบ หรือเอาอย่างของเด็ก Teen Age
ได้เริ่มตั้งแต่หนังสือการ์ตูน ซึ่งบางฉบับก็เขียนข้อความที่หยาบ
โลน มีคำด่าว่า ๆ ซึ่งจะทำให้เด็กเล็ก ๆ ซึ่งชอบอ่านการ์ตูน
ตามธรรมชาติของแก จดจำเอามาพูดหรือมาด่าได้ หน้าปกของ
หนังสือพิมพ์ซึ่งลงภาพเปลือยปะเต็มตัว นุ่งน้อยห่มน้อย ก็อาจจะ
ทำให้ผู้ดูเกิดอารมณ์ หรืออยากเลียนแบบได้ ข้าในบางสมัยก็
ได้ลงเรื่องเรอรัมย์ บรรยายถึงสภาพของสถานเรอรัมย์ในสภาพ
ต่าง ๆ ซึ่งความจริงผู้เขียนคงจะคิดให้ผู้ใหญ่อ่าน แต่ท่านคง
จะลืมว่าหนังสือพิมพ์เหล่านั้น “เด็กอ่านได้ผู้ใหญ่อ่านดี” ที่ได้
กล่าวมานี้ก็เป็นการดีเพื่อก่อ บางครั้งการกระทำของเราซึ่งคิด
ว่าดี อาจจะมีผลเสียอย่างนึกไม่ถึงได้

สรุปแล้ว การที่เราจะช่วยให้เด็ก ๆ ลูกหลานของเรามี
สุขภาพจิตที่ดี กลายเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้านั้น ก็เริ่มมาตั้งแต่
เด็กเหล่านั้นเกิดมาเด็กที่มีความอบอุ่นทางใจย่อมบ่งถึงการเตรียม
สำหรับการเจริญทางกายและทางสังคม ปัญหาต่างๆ ย่อมจะเกิด
ขึ้นได้ และเมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมจะหาทางแก้ ได้อัตราพบว่าสาเหตุ
หรือต้นตอของปัญหาเหล่านั้นอยู่ที่ใด ปัญหาต่าง ๆ อาจจะไม
สามารถนำมากล่าวซ้ำในระยะเวลาอันสั้นๆ นี้ได้อย่างไรก็ดี
ก็ถือว่าอย่างน้อยก็ได้นำความรู้ทางจิตวิทยาามาเพื่อเป็นความรู้ใน
การช่วยเด็กของเราให้เติบโตด้วยดีทั้งทางกายใจและสังคมต่อไป

จากผู้จัดทำ

จากใจ.....สู่ใจ

แน่นอน.....เราก้าวมาแล้ว ก้าวใหม่ของเราชน สู่ทางสายใหม่ ทางแห่งความมุ่งหวังของตัวเอง โลกนี้มีมานานแล้ว มีทางหลายสายพาดผ่านพันกัน ช่างเหยียดไปสู่จุดหมายปลายทาง บ้างก็เหมือน บ้างก็ต่างกัน มนุษย์สร้างทางเหล่านั้นขึ้นจากความคิดและความหวังของตน แล้วก้าวสู่ทางสายนั้น บ้างก็หลงทาง บ้างก็ท้อถอยล้มเลิก แต่หลายคนที่บรรลุจุดหมายปลายทางของตน เพราะหลายอย่างวิวัฒนาการให้เห็นในทางที่พึงปรารถนา

ทางสายใหม่ของเรา อยู่ในใจของเราเอง อยู่ในสมอง ในความคิดของคนชาวไทยทุกคน ทางสายที่จะนำตัวเราไปสู่ความภาคภูมิใจ คือ ทางสายที่คนเป็นไทยจะเลือกก้าวด้วยความมีเหตุผล มีวิจระญาณและด้วยความมีสติ รู้ตัวว่า เราเป็นใคร ทางสายใดเหมาะกับเรา จุดหมายปลายทางอยู่ที่ใด เราก้าวด้วยพลังศรัทธาของเราเอง หรือติดตามเครื่องล้อที่ใครเขาพรางตา

เขชนที่รัก.....มีตัวอย่างเส้นทางหลายสายให้เราเห็นแล้ว โลกนี้เป็นโลกแห่งความจริง ไม่ใช่โลกเพื่อฝัน คณะผู้จัดทำหนังสือเล่มนี้ ปี ๒๕๔๕ หวังไว้ว่าข้อเขียนต่าง ๆ ข้างต้นนี้ เขียนจากใจที่ปรารถนาดี เพื่อให้เป็นเครื่องสะกิดเตือนเมื่อท่านจะเลือกทางสายใหม่ เพื่อธำรงความเป็นไทยบนผืนแผ่นดินไทย.

คณะกรรมการจัดพิมพ์
หนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๔๕

วันเด็กและเยาวชน '๑๙ ❖ ๑๑๙ ❖

คำสั่งคณะกรรมการจัดงานวันเด็ก

และเยาวชนแห่งชาติปี ๒๕๑๕

ที่ ๘๔๐/๒๕๑๕

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือ

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กระทรวง ศึกษาธิการ
แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติปี ๒๕๑๕
ขึ้น เพื่อเตรียมจัดงานฉลองวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติปี ๒๕๑๕
ได้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์
ที่ได้กำหนดไว้ จึงเห็นสมควรแต่งตั้งบุคคลดังต่อไปนี้ เป็นคณะ
อนุกรรมการจัดพิมพ์หนังสือ เพื่อดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ
วันเด็กและเยาวชนปี ๒๕๑๕ ขึ้นจำหน่ายให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง
ต่อไป

คณะอนุกรรมการประกอบด้วย

๑. นายมงคล ศรีไพรวรรณ เป็นประธานอนุกรรมการ
๒. นายชำเลื่อง วุฒิจันทร์ เป็นรองประธานอนุกรรมการ
๓. นางซุ่ม เข้มงาม เป็นอนุกรรมการ
๔. นายแปลก สนธิรักษ์ เป็นอนุกรรมการ
๕. นางแม่นมาศ ขวลิต เป็นอนุกรรมการ

๖. นางเรืองอุไร กุศลาลัย เป็นอนุกรรมการ
๗. นางสาวละเมียด ลิ้มอักษร เป็นอนุกรรมการ
๘. นางสาวพัฒน์ ภาสบุตร เป็นอนุกรรมการ
๙. นางสาววรรณิ์ สุนทรเวช เป็นอนุกรรมการ
๑๐. นางรัชนี ศรีไพรวรรณ เป็นอนุกรรมการ
๑๑. นายพนัส สุวรรณบุญย์ เป็นอนุกรรมการ
๑๒. นายประสงค์ พวงดอกไม้ เป็นอนุกรรมการ
๑๓. นายสมาน ชาดิยานนท์ เป็นอนุกรรมการ
๑๔. นายสุภรณ์ ประดับแก้ว เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ
๑๕. นางประสพสุข นวลวิวัฒน์ เป็นอนุกรรมการและ
ผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป.

สั่ง ณ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๘

วิภา งามวิภา

(นายจรูญ วงศ์สายัณห์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานคณะกรรมการจัดงานวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติปี ๒๕๖๘

